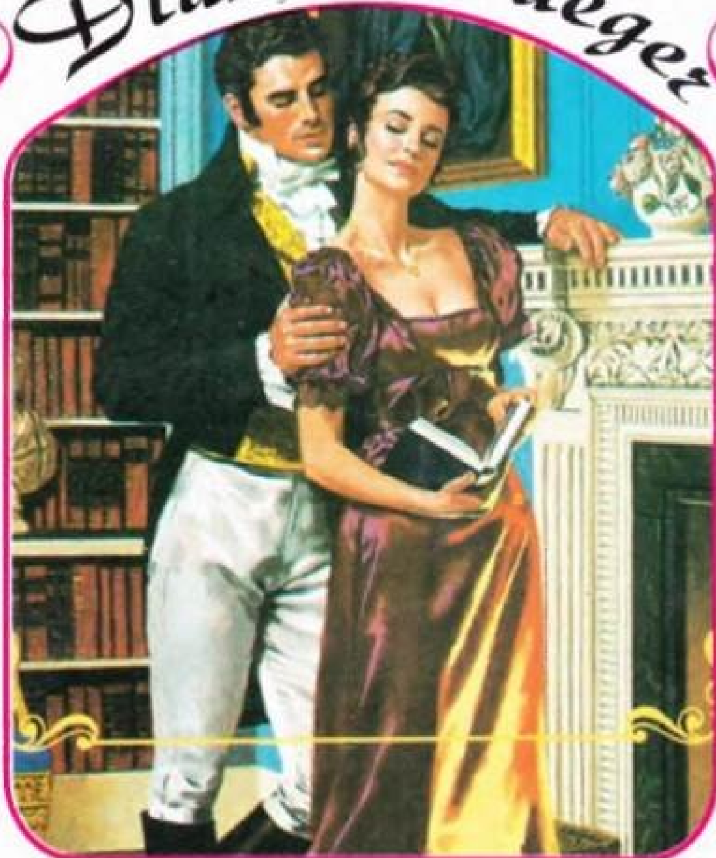
Diane Haeger

IUBIRI POTRIVNICE

Diane Haeger

IUBIRI POTRIVNICE

Traducere de ELENA PRODAN

Editura „UNO” Bucureşti

ISBN: 973-95397-9-11

1.

Ducele de Raeburn era prost dispus.

Acest lucru fusese remarcat încă de dimineaţă de către toţi servitorii castelului, cu aceeaşi atenţie cu care marinarii, scrutând cerul, zăvorăsc trapele în apropierea furtunii. De aceea, de la spălătoreasă până la majordom, toţi se străduiseră să se ferească din calea ducelui, mergând în vârful picioarelor.

Singurul pe care nu-l afectase proasta dispoziţie a ducelui era John Farley, intendentul grajdurilor. Însă el slujea la Castelul Raeburn de aproape cincizeci de ani. Îl cunoştea pe actualul duce încă de când acesta era doar Lordul Simon. De aceea, în timp ce restul servitorilor se agitau nervoşi să-şi îndeplinească îndatoririle, Farley trândăvea lângă armura expusă din faţă, strivind gânditor între dinţi un fir de iarbă.

Cu capul descoperit, fără şapcă, înfăţişarea sa nu trăda lipsă de respect, dar nici teamă, în timp ce-l privea pe duce trecând cu paşi furioşi pe sub arcada din celălalt capăt al vastei camere.

Lumina dimineţii se filtra prin ferestrele înguste, cu geamuri de cristal. Salonul acesta întunecos, cu tavanul boltit, era singurul care rezistase în timp, din partea medievală a castelului. Pe pereţii săi din piatră erau etalate o mulţime de săbii, halebarde şi securi de luptă. Farley se gândi că majoritatea bărbaţilor din vremea lui, cu pantalonii lor galbeni şi gulerele cu jabou, ar arăta de-a dreptul ridicoli într-o asemenea postură. Dar nu şi Alteţa Sa.

Ducele era un bărbat solid, cu umeri masivi, clădit ca un bloc de granit. Văzându-l intrând cu paşi mari în salon, parcă te aşteptai să vezi un scutier grăbindu-se să-i tragă nişte mănuşi de armură pe mâinile puternice şi o cămaşă de zale peste pieptul său larg.

În ciuda croielii moderne a costumului său de călărie bleumarin, Alteţa Sa dădea impresia că venea dintr-un alt secol, unde bărbaţii erau parcă plăsmuiţi din oţel. Părul său negru îi încadra fruntea, căzând apoi în smocuri aspre peste gulerul scrobit; cele două şuviţe argintii de la tâmple mai îmblânzeau întrucâtva severitatea acestui chip. Moştenise nasul acvilin şi maxilarele pătrate ale familiei Raeburn, dar sprâncenele ameninţătoare şi ochii de culoarea oţelului călit îi erau proprii Alteţei Sale.

Tenul său era atât de bronzat, încât îi dădea un aer straniu de căpitan de navă de pe Coasta Barbară. Două şanţuri adânci îi brăzdau obrajii de o parte şi de alta a gurii. Cei mai mulţi erau de părere că trăsăturile acestea bătătorite şi dure erau rezultatul atâtor ani de călătorie prin ţinuturile sălbatice, dar Farley le atribuia faptului că ducele zâmbea extrem de rar.

Intendentul auzise odată povestindu-se cum nişte gentilomi excentrici din Londra propuseseră un pariu pe seama ducelui, dacă şi când acesta va binevoi să zâmbească. Dar pariul nu se ţinuse deoarece nimeni nu avusese curajul să înscrie numele de Raeburn în carnetele de pariuri, mânia ducelui fiind la fel de temută ca şi faimoasa sa privire încruntată.

Văzând-o pe Alteţa Sa călcând apăsat şi cu zgomot pe podeaua de piatră a salonului, Farley observă că privirea ducelui era chiar mai încruntată decât de obicei. Cu furie abia reţinută întipărită pe chip şi lovindu-se nervos cu biciul de călărie pe pantalonii din piele de căprioară, ducele arăta suficient de înspăimântător pentru a băga în sperieţi pe aproape

orice bărbat. Prin urmare, nu era de mirare că drăgălaşa domnişoară care păşea în urma ducelui arăta atât de tulburată.

Ţinându-şi cu o mână trena costumului de călărie, aceasta aproape alerga pentru a ţine pasul cu Alteţa Sa. Pe chip avea întipărit un surâs chinuit despre care Farley credea că vrusese a fi un zâmbet atrăgător.

— Nici nu mi-a trecut prin cap să pricinuiesc atâta deranj Alteţei Voastre. Dumnezeule! Pur şi simplu nu înţeleg cum am reuşit să mă rătăcesc pe moşia Dumneavoastră şi cum s-a întâmplat că iapa mea a pierdut o potcoavă.

— Nici eu, doamnă, răspunse ducele cu răceală. Voi chema imediat trăsura să vă ducă acasă.

— O, nu, nu, vă rog, nu trebuie să vă osteniţi atât. Nu mă deranjează să aştept până ce îmi va fi potcovit calul.

Îi aruncă ducelui o privire care ar fi înmuiat şi o inimă de piatră, dar Farley era convins că tânăra doamnă nu întâlnise până atunci un bărbat făcut în întregime din granit.

— Credeţi-mă, nu este niciun deranj să trimit pe cineva să vă însoţească.

Ducele pocni scurt din bici şi menajera răsări ca din pământ lângă el. În realitate, doamna se învârtise prin preajmă în tot acest timp.

— Ce doriţi, Alteţă? Menajera făcu o plecăciune adâncă.

— Ai grijă ca domnişoara Long să se simtă confortabil până vine trăsura.

Domnişoara Long scoase un slab strigăt de protest, dar Alteţa Sa îi aruncă o privire ucigătoare,

învârtind sugestiv biciul pe degete.

Tânăra doamnă privi ţintă la bici, înghiţi cu greutate şi tăcu.

— Slujitorul dumneavoastră, doamnă. Ducele se înclină cu răceală în timp ce menajera o conducea afară pe tânără. Era greu de spus dacă expresia de pe chipul încântător al domnişoarei Long era de dezamăgire sau de uşurare.

Pe când cele două femei dispăreau sub arcada salonului, privirea ducelui se îndreptă spre Farley. Acesta deveni brusc atent.

— În ce stare se află calul acestei tinere?

— Va fi potcovit imediat, Alteţă. Farley îşi scărpină şuviţele rare. Este destul de ciudat, Alteţă, dar calul acela pare să fi fost potcovit de curând. Nu înţeleg cum o fi reuşit să-şi piardă…

– Sunt convins că ştii la fel de bine ca şi mine cum a ajuns acel cal să aibă o potcoavă lipsă, John. Ceea ce vreau să ştiu este dacă iapa este gata să-i fie înapoiată domnişoarei Long.

— Da, Alteţă.

— Atunci trimite un băiat de la grajduri să o ducă şi spune-i lui Parker să se grăbească să aducă trăsura.

— Am înţeles, Alteţă. Farley se îndepărtă să execute ordinele. Dar nu apucă să facă doi paşi că fu oprit de vocea ducelui.

— John…

Farley se întoarse din drum.

— Dacă încă vreo tânără doamnă se mai rătăceşte prin pădurile mele…

– Da, Alteţă?

— Arunc-o în şanţul cu apă.

— Am înţeles, Alteţă. Farley îşi duse mâna la şapcă în semn de respect. Numai după ce ieşi dintre zidurile castelului, îşi îngădui un zâmbet larg.

— Nu văd nimic amuzant în întâmplarea asta.

Simon Arthur Lakeland, al şaselea Duce de Raeburn, bombănise multă vreme după ce îndrăzneaţă domnişoară Long fusese condusă acasă de la castelul său. Instalat la un birou lucios din lemn de mahon în biblioteca sa, îşi privea aspru interlocutoarea, care nu făcea nici cel mai mic efort pentru a-şi ascunde amuzamentul.

Biblioteca oferea destule canapele şi banchete confortabile, dar Lady Augusta Penrose se aşezase pe un scaun îngust şi învechit, de altfel foarte potrivit cu trupul său subţire. Avea părul negru şi era îmbrăcată foarte elegant. Tenul îi era foarte bronzat, iar ochii îi scăpărau de o permanentă bună dispoziţie.

Lady Augusta era una dintre puţinele persoane care îndrăzneau să glumească pe seama ducelui. De fapt, Augusta nu putuse fi determinată niciodată să-l trateze cu respectul cuvenit unui frate mai vârstnic, în ciuda faptului că era micuţă de statură, de-abia ajungându-i ducelui până la umăr. Moştenise nasul, dar nu şi înălţimea familiei Raeburn. Când aflase de la fratele ei despre nepoftita vizitatoare, Lady Augusta izbucnise în nişte hohote de râs pe care nu reuşise încă să şi le potolească.

— Vaai, săraca fată, reuşi ea să îngaime printre sughiţuri. Gândeşte-te ce mult s-a ostenit să afle despre obiceiul tău de a călări dis-de-dimineaţă, să-i smulgă calului său potcoava, aşteptând ca tu să-i sari în ajutor ca un cavaler din poveşti. Şi, în loc de

asta, dă peste tine arătând ca diavolul în persoană, îndrăznesc să spun.

— A folosit acel şiretlic grosolan numai pentru a face cunoştinţă cu mine – asta-i chiar mai rău decât femeiuşca aceea obraznică de ieri din curtea cârciumii.

— Da? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— O fetişcană blondă pe care n-am mai văzut-o până acum s-a prefăcut că leşină în faţa mea.

— Poftim? Ochii Lady-ei Augusta sclipiră scurt. Chiar în braţele tale?

— Nu, nu în braţele mele, spuse Raeburn, cu o satisfacţie răutăcioasă. Am lăsat-o să cadă cu zgomot în noroi. *Asta* sunt convins că a trezit-o imediat.

Augusta izbucni din nou în hohote de râs şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Of, Simon, eşti îngrozitor de lipsit de curtoazie.

— Ba pot fi foarte curtenitor cu o *doamnă,* dar nu cu fetişcanele obraznice! Ce naiba se întâmplă cu femeile din ziua de azi? Oare niciuna nu ştie ce înseamnă delicateţea şi purtarea decentă?

Lady Augusta îşi tamponă ochii umezi cu batista.

— O, Doamne! începi să vorbeşti ca tata, din ce în ce mai des.

Deoarece regretatul şi stimatul lor tată fusese în egală măsură un om înfumurat şi băţos, Simon nu o luă ca pe un compliment.

— În plus, continuă Augusta, toate aceste supărătoare incidente, cu doamne care ţi se aruncă de gât, şunt numai din vina ta.

— Din vina mea? strigă Simon uluit. Sărise atât de brusc din scaun, încât acesta scârţâi, parcă în semn de protest.

— Da, dragul meu. Zâmbind, ea cită: „Este un adevăr universal cunoscut că un bărbat necăsătorit care posedă o avere frumuşică este în mod sigur în căutarea unei neveste”.

Simon se înfioră. Îi plăcuse şi lui, la fel de mult ca şi ei, umorul subtil din „Mândrie şi prejudecată”, dar ironia conţinută în fraza de început a cărţii nu i se mai părea deloc amuzantă când era vorba despre el.

— La dracu, spuse el. Exact asta fac de o lună încoace, îmi caut o nevastă.

Era foarte conştient de faptul că peste câteva luni împlinea treizeci şi şapte de ani şi odaia copiilor rămânea în continuare pustie.

— Numai că nu m-am aşteptat niciodată să fiu privit ca un fel de premiu, continuă el să se plângă. Uneori cred că am fi putut la fel de bine organiza o întrecere de căţărat pe o prăjină unsă, la care premiul să fiu eu şi nu porcul.

Augusta ridică implorator o mână.

— Te rog, Simon, opreşte-te, nu mai pot de râs.

— Sigur, ţie toate ţi se par de râs. Cred că tu eşti mai vinovată decât oricine pentru caraghioslâcurile afurisitelor astea de femei, ideea asta a ta trăsnită că ar trebui să dau un bal! Le-ai stârnit pe toate!

— Nerecunoscător ticălos ce eşti! exclamă Augusta. După ce m-am obosit atât să aranjez lucrurile pentru tine! Adu-ţi aminte că tu mi-ai cerut să găsesc o modalitate pentru a-ţi prezenta toate tinerele nemăritate din comitat. Şi ce altă cale mai bună vezi decât să le inviţi la un bal la Castelul Raeburn? Sună atât de romantic, aproape ca o poveste cu zâne…

— Atât de aproape, încât ţi-ar plăcea să mă

transformi într-o afurisită de turtă, ca pe prinţul din poveste, replică ursuz ducele.

Lady Augusta pufni nemulţumită:

— Bine, dacă tu aşa crezi, zău că nu văd de ce trebuie să mă agit eu atât. De altfel, Stanton s-a opus intenţiei mele de a te vizita. Sunt convinsă că va fi foarte bucuros să mă vadă întoarsă acasă. Se ridică vioi de pe scaun şi-şi aranjă rochia. Nu-ţi mai rămâne decât să te îndrepţi spre Londra, împreună cu ceilalţi burlaci şi să vizitezi Târgul Măriţişului.

— Almack? Doamne fereşte! Ştii ce caraghios arăt în pantaloni bufanţi. În plus, ştii că nu pot să sufăr Londra.

Augusta se mulţumi să ridice din umeri. Observând că sora sa chiar avea de gând să plece, Simon sări de pe scaun şi se postă în faţa uşii. Deşi nu ştiuse niciodată să fie convingător, îşi schimonosi faţa într-o grimasă care la el trecea drept zâmbet şi-i spuse:

— *Nu* pune la inimă, Gus. Ştii cum reacţionez dacă ceva sau cineva îmi întrerupe plimbarea de dimineaţă.

— În mod sigur ca un urs înfuriat, consimţi ea afabil.

— Călăritul în zori este singura mea plăcere solitară înainte de a trebui să fac faţă nenumăraţilor vătafi, administratori şi arendaşi nemulţumiţi. Nu mi-a plăcut deloc că am fost deranjat înainte de micul dejun de o tânără impertinentă, dar n-am vrut să-ţi vorbesc urât. Crede-mă că îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine. Doar că mă agasează toată istoria asta cu umblatul după o nevastă. Oftă adânc. Nu prea seamănă cu

alegerea unui cal de vânătoare la licitaţii, nu-i aşa?

Augusta nu se putu abţine să nu zâmbească din nou.

— Săracul de tine, Simon, spuse ea zeflemitor, dar cu o privire compătimitoare. — De ce nu-mi alegi tu o fetişcană? o rugă el, doar pe jumătate în glumă. O tânără sensibilă care să ştie să se poarte şi să nu vorbească prea mult. Nu trebuie să fie o frumuseţe, atâta vreme cât nu are o faţă de maimuţă. Dumnezeu mi-e martor că nu am prea multe pretenţii.

— Nu, nu ai, încuviinţă ea cu tristeţe în glas.

— Ai vrea să am mai multe?

— Aş vrea să te îndrăgosteşti.

Simon o ciupi uşor de sub bărbie.

— Stanton ţi-a citit prea multă poezie romantică.

Dar de data asta Augusta nu zâmbi, ci îi spuse cu voce gravă:

— Am sperat dintotdeauna, Simon, că îţi vei găsi în căsătorie fericirea pe care am găsit-o eu.

— O, dar la tine a fost o potrivire providenţială, draga mea. Aşa ceva se întâmplă foarte rar. N-am umblat niciodată după asta. De fapt, nu m-am aşteptat niciodată să fiu nevoit să mă căsătoresc. Chipul i se întunecă din nou. La fel cum nu m-am aşteptat să mă trezesc într-o dimineaţă în postura de Duce de Raeburn.

Se întoarse brusc, se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Aşezate între biblioteci, ferestrele înalte ofereau o panoramă asupra întregii curţi din spatele castelului. Castelul Raeburn era una dintre puţinele proprietăţi din Sussex, poate din toată Anglia, care mai era încă înconjurată de un şanţ cu apă. Chiar dedesubtul lui Simon, lebede cu o ţinută regală

pluteau pe apă, făcând uşoare valuri. În depărtare se puteau desluşi parcul cu căprioare şi pădurile – stejari, zade şi ulmi întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Era stăpânul a tot ce se vedea, se gândi Simon, zâmbind amar. Numai că ei se simţise întotdeauna ca un uzurpator, ca cineva care umbla încălţat în nişte pantofi croiţi pe măsura altcuiva.

Cufundat în această sumbră meditaţie, Simon nu remarcase că Augusta venise în spatele lui până când n-o auzi adresându-i-se cu voce slabă:

— Deşi a trecut atâta timp, tot nu ţi-e mai uşor, Simon?

Simon se mulţumi să scuture scurt din cap. Dar Augusta ştia mai bine decât oricine cât de puţin râvnise el la titlu, la aceste pământuri şi cât de mult îşi detesta el moştenirea şi mai ales modul în care o dobândise.

Deodată, ca unul singur, amândoi se întoarseră involuntar spre tabloul de deasupra şemineului, încadrat de o ramă aurită bogat ornamentată, portretul înfăţişa un bărbat cu bucle negre şi nasul respingător al familiei Raeburn între doi ochi albaştri surâzători.

Acesta era cocoţat pe un gard de lemn, cu biciul de călărie într-o mână şi un câine de vânătoare la picioare. Artistul surprinsese atât de bine graba lui Robert Lakeland de a scăpa de pozat, încât Simon avea foarte des impresia că fratele său va sări din ramă şi va porni în goană în căutarea unor îndeletniciri mai captivante.

Numai că regretatul Duce de Raeburn nu mai putea face asta.

Simon îşi întoarse privirea, străbătut din nou de acea familiară durere a pierderii, prea puţin potolită de scurgerea celor şapte ani. Simţi braţul Augustei strecurându-se sub al său.

— Eu eram la şcoală când a murit Robert, murmură ea. Era cu atât de mulţi ani mai mare ca mine, încât niciodată n-am avut sentimentul că am reuşit să-l cunosc foarte bine. Spune-mi, cum era?

— O, era cel mai extraordinar, spuse Simon cu glas răguşit, nefiind capabil să transpună în cuvinte, nici măcar pentru Augusta, tot ceea ce însemnase Robert pentru el.

Încă mai păstra în suflet sentimentul de respect, amestecat cu teamă şi uimire, faţă de fratele mai vârstnic care îl învăţase să călărească, să tragă cu puşca şi să mâne caii. Când lui Simon i se învineţise pentru prima oară un ochi la Eton, Robert fusese cel care venise într-un suflet la şcoală şi-l învăţase să fie atât de îndemânatic la bătaie, încât nimeni nu avea să-l mai doboare vreodată.

Tot Robert fusese acela care stătuse cu el toată noaptea atunci când părinţii lor muriseră de febră la câteva zile unul după altul. Cei doi fraţi împărţiseră o sticlă de Porto, ca şi durerea lor, într-o tăcere care n-avea nevoie de cuvinte şi tot Robert îi prinsese cu mândrie sabia la brâu când avusese prima sa însărcinare ca ofiţer de cavalerie.

Dar toate aceste amintiri despre Robert păleau, ca întotdeauna, pe lângă acea ultimă şi înfiorătoare amintire. Simon socotea că trebuie să-i fie recunoscător sorţii pentru că era acasă, în permisie, în acea zi rece de iarnă, altfel n-ar fi avut nici măcar şansa să spună fratelui său… adio.

Simon îi spusese de multe ori lui Robert că odată va fi adus acasă într-o căruţă, cu gâtul frânt, din cauza felului nebunesc în care obişnuia să călărească. Era doar o glumă a lor, cu care îşi îngăduia să-şi necăjească fratele mai mare.

Dar orice urmă de râs părea să se fi stins în dimineaţa în care Robert fusese adus pe targă de pe terenul de vânătoare. Nu avea gâtul rupt, dar probabil că asta ar fi fost o binecuvântare prin comparaţie cu orele de agonie care au urmat.

Cu coastele sângerând pe dinăuntru, Robert se cufundase încet şi dureros în braţele morţii, iar Simon nu putuse să facă altceva decât să stea lângă el şi să încerce să-i aline suferinţa. Deşi Simon nu fusese niciodată dispus să-şi arate emoţiile, atunci dăduse frâu liber lacrimilor să curgă şiroaie pe obraji, fără să se simtă ruşinat şi fără să facă niciun efort pentru a le stăvili.

Deşi era pe moarte, Robert avusese suficientă tărie pentru a-l încuraja pe Simon, strângându-l de mână în timp ce încerca să-i înveselească familiara figură posacă.

— O să fie bine, Simon. Crede-mă, îi şoptise. Vei fi un duce mult mai bun decât mine…

Pe de altă parte, asta venea din felul de a fi al lui Robert. *El* era cel care murea şi tot el se străduia să-l încurajeze pe Simon. Amintirea acestor ultime clipe petrecute cu fratele său încă mai avea puterea de a-i provoca o arsură dureroasă în gât.

Tuşi ca să-şi dreagă glasul. Sesizând că Augusta îi fixa cu o privire neliniştită, căută să schimbe subiectul. Încercă să-şi facă vocea să sune mai vesel.

— Da, Robert a fost un tip extraordinar, totuşi a

fost o nesăbuinţă din partea lui să nu lase în urmă un fiu pentru a mă scuti pe mine de povara căsătoriei.

— Dar a lăsat două fete încântătoare, îi aminti Augusta.

— E-adevărat. Cum se simt Maria şi fetele în noul lor cămin?

— Absolut minunat. Mariei îi place să fie mai aproape de oraş.

Simon se bucură să audă asta. După moartea fratelui său, le rugase stăruitor pe cumnata şi nepoatele sale să rămână la castel, dar Maria refuzase politicos. Simon considera că fusese o hotărâre înţeleaptă. Ar fi fost foarte dureros pentru ea să vadă pe altcineva luând locul soţului ei, cum tot astfel ar fi fost şi pentru Simon să-şi asume acest rol. După ce locuise câţiva ani la Dower House, Maria se mutase de curând în Kensington.

— Ambele fete au crescut atât de mult, se entuziasma Augusta. Îţi dai seama că Elisabeth va fi gata să-şi facă ieşirea în lume la deschiderea următorului sezon de bal? Mi-aş dori foarte mult ca Maria să mă lase pe mine s-o prezint. Va mai trece o veşnicie până când Emily a mea va fi destul de mare pentru primul ei bal.

— Mă uimeşte cum poţi aştepta cu nerăbdare un asemenea lucru, Gus. Categoric, îţi face plăcere să te învârţi pe la balurile alea infernale, să găzduieşti petreceri zgomotoase şi să ajuţi domnişoare insipide şi tineri nătângi să-şi găsească parteneri. Încep să cred că eşti născută pentru a fi una dintre peţitoarele alea îngrozitoare.

— Se prea poate, spuse Lady Augusta vesel, netulburată în niciun fel de acuzaţie. De aceea am

primit bucuroasă propunerea ta de a te ajuta. Se întunecă brusc la faţă. Dar n-o să-mi facă plăcere câtuşi de puţin dacă ştiu că perspectiva de a-ţi găsi o soţie te face atât de nefericit. Dacă nu te simţi încă în stare, pot anula oricând balul, Simon.

Cuvintele ei sunară foarte tentant pentru Simon. Într-adevăr, şi-ar fi dorit să nu fie niciun bal, astfel încât să poată închide din nou castelul şi să-şi reia călătoriile pe Continent. Dar se ascundea de prea multă vreme.

— Poftim? Şi să le dezamăgesc pe toate acele drăguţe domnişoare care văd în mine captura sezonului? Raeburn ridică din sprâncene, în voce simţindu-se autoironia. La urma urmei, sunt ai şaselea Duce de Raeburn. Şi aşa cum ştim cu toţii, un duce trebuie să aibă o ducesă.

Îşi întinse braţele şi-şi dezmorţi spatele.

– Dar destul cu atâtea discuţii despre baluri şi căsătorii pentru o dimineaţă. Mai bine pune-ţi repede şalul şi hai cu mine până la grajduri. Am cumpărat un nou taur. Promite foarte mult pentru a îmi spori cireada. Dacă junincile ar fi măcar pe jumătate atât de înflăcărate pe cât sunt domnişoarele de prin împrejurimi.

Scandalizată, Augusta îşi astupă urechile cu palmele. Refuză invitaţia fratelui său pe motiv că mai avea de pus la punct nenumărate detalii despre bal.

— Aşa că încetează cu remarcile tale indecente şi du-te singur să-ţi vezi taurul dezgustător!

Simon aproape că zâmbi. În ciuda experienţei dobândite, Augusta rămăsese o fetişcană pudică. La jumătatea drumului spre uşă se întoarse şi o întrebă dacă o putea ajuta cu ceva la pregătiri.

Ea trebuie să fi observat lipsa de tragere de inimă cu care el se oferise, deoarece îi răspunse cu o grimasă:

— Nu, cu nimic, doar să nu-mi stai în cale. Totuşi ai putea să înveţi să fii ceva mai drăgălaş cu doamnele. Manierele tale au devenit cam învechite.

— Dar nici n-am avut vreodată. Robert era cel care ştia să se poarte elegant cu doamnele. Mi-e teamă că eu le cam sperii de moarte, sărmanele.

— Şi-ţi face chiar mare plăcere să faci asta, spuse Augusta cu severitate. Poţi fi foarte fermecător când vrei. Ai putea începe prin a fi ceva mai galant cu prima domnişoară care se mai rătăceşte prin pădurile tale.

— Asta nu, în ruptul capului! Pot încerca să tolerez faptul că sunt vânat, dar să fiu al naibii dacă voi accepta să fiu hărţuit în propriul meu bârlog! îndreptându-se spre uşă, adăugă cu glas scăzut:

— Dumnezeu să o aibă în pază pe fetişcana care mă mai atacă pe propriul meu teren!

2.

Balul care urma să aibă loc la Castelul Raeburn fusese subiectul preferat al conversaţiilor de salon din ultima săptămână. Era, deci, inevitabil ca acesta să fie discutat şi la Meadow Lane Lodge, în ciuda faptului că pe actuala locatară a acesteia, domnişoara Audra Leigh Masters, nu o interesau câtuşi de puţin ducii, fie ei de însurat sau nu.

În acea după-amiază, Audra avea impresia că salonul de primire al locuinţei sale era plin până la

refuz. Cecily, surioara ei vitregă, stătea pe o banchetă în faţa şemineului şi discuta despre dantele şi volane cu iubita sa prietenă Phoebe Coleby.

Mama lui Phoebe, Lady Sophia Coleby, se postase lângă ceainicul de pe masa din salon. Parfumul ei greu, contrastând cu delicata apă de trandafiri a tinerelor domnişoare, îi gâdila Audrei nasul, de-i venea să strănute. Audra întredeschise uşa din sticlă care dădea în grădina acoperită de chiciură şi luă o înghiţitură lacomă de aer. Curat, apoi se întoarse spre musafiră şi-i mai turnă nişte ceai.

Aceasta continua să vorbească. Întinzându-şi degetele durdulii şi încărcate de inele spre platoul cu prăjituri, Lady Coleby se întrerupse doar cât să mai ia încă una, apoi reluă:

— Când vicarul mi-a spus că Ducele de Raeburn s-a întors din călătorie cu sora sa şi cu douăzeci de cufere, am rămas atât de înmărmurită, încât puteai să mă dărâmi atingându-mă cu o pană.

— Într-adevăr, murmură Audra, zâmbind slab.

Cu o pană, pe naiba! Numai cu un berbece ai fi putut-o clinti din loc pe Lady Coleby, mai ales dacă era înţepenită în salonul de primire al cuiva, purtând ceea ce ea numea „o conversaţie îndelungată şi agreabilă”.

Audra pierduse de mult firul conversaţiei destul de haotice a Lady-ei Coleby. De obicei, se arăta mult mai tolerantă faţă de volubilitatea musafirei sale, dar de data asta, Excelenţa Sa îşi alesese un moment foarte nepotrivit pentru a o vizita. Audra tocmai îşi cumpărase romanul cel mai recent scris de autorul lui „Waverly” şi chiar acum se gândea cu nerăbdare la al doilea volum din *Ivanhoe* aflat lângă ea, ascuns

sub o pernă, pe un scaun stil Hepplewhite.

Fusese pierdută ore întregi într-o lume total diferită, printre cavaleri proscrişi, turniruri şi castele asediate. De aceea, îi era foarte greu să se smulgă şi să revină la zăngănitul ceştilor de ceai şi la Lady Coleby.

Când auzise bătaia în uşa de la intrare, Audra ar fi putut pur şi simplu să nu răspundă, dar Cecily, surioara sa de şaptesprezece ani, le-ar fi primit bucuroasă pe Lady Coleby şi pe fiica ei cea mai mare. Acum Cecily (trădătoarea mică!) o trăsese într-un colţ pe Phoebe şi se uitau la modele de rochii, lăsând-o pe Audra la cheremul locvacităţii Lady-ei Coleby. Aranjându-şi o buclă răzleaţă de culoarea castanei, Audra de-abia rezistă tentaţiei de a-şi trage boneta mai adânc peste urechi. Lady Coleby continua să vorbească. Părea că n-are niciodată nevoie de vreo pauză ca să respire, ci doar de o sorbitură de ceai din când în când.

Visătoare, Audra îşi îndreptă privirea spre locul în care îşi ascunsese cartea. Nu se putu abţine să nu şi-o strecoare pe furiş în poală şi să n-o deschidă la pagina la care rămăsese. Cu siguranţă, nu se întâmpla nimic dacă mai citea puţin, măcar câteva rânduri. Trebuia doar să continue să zâmbească şi să dea aprobatoare din cap. Astfel, Excelenţa Sa nu va sesiza că ea nu-i urmăreşte cu atenţie fiecare cuvânt.

Audra descoperise, pe parcursul numeroaselor vizite pe care le primise până atunci, că era posibil să citească pe ascuns şi, în acelaşi timp, să pară o gazdă perfectă. Presupunea că ar trebui să-i fie ruşine şi cu siguranţă s-ar fi simţit foarte stânjenită dacă ar fi fost prinsă. Dar la vârsta ei de douăzeci şi

opt de ani ajunsese să privească cu un ochi critic părerile celorlalţi.

Astfel, un asemenea comportament, de a ascunde cărţile în poală pe sub masă, putea fi etichetat ca fiind îngrozitor de necuviincios. Dar în ochii unei celibatare bogate ca ea, era ceva fermecător de original.

Lady Coleby continua să murmure, la fel de mângâietor şi monoton ca adierea răcoroasă care înfoia draperiile de creton. Întorcând pagina, Audra urmărea cu sufletul la gură primejdiile prin care trecea frumoasa evreică Rebecca încercând să respingă avansurile desfrânatului Bois-Guilbert.

Asta, se gândi Audra, nu fusese niciodată o problemă pentru ea. La fel de înaltă ca mulţi dintre bărbaţii pe care-i cunoştea, Audra avea un şiretlic ai ei de a-i privi direct în ochi într-un fel care i-ar fi descurajat şi pe cei mai îndrăzneţi. Şi, de fapt, nici nu era atât de frumoasă încât un bărbat să-şi piardă cumpătul. Avea nasul prea drept şi faţa prea colţuroasă. Cu pometţii săi proeminenţi şi bărbia triunghiulară, nu avea nimic din genul de frumuseţe bucălată şi cu gropiţe în obraji pe care se pare că bărbaţii o socoteau atât de atrăgătoare.

I se spusese adeseori că cea mai frumoasă trăsătură a ei erau ochii, de un albastru intens şi umbriţi de gene dese. Odată, la un bal la Londra, unul dintre tinerii săi admiratori mersese până acolo încât compusese un poem despre ochii ei, comparându-i cu ceţurile Londrei. Dar când Audra îi întrebase dacă se referea la pâclă sau la fumul de cărbune, orice nouă încercare poetică fusese înăbuşită în faşă.

Având o experienţă atât de restrânsă în a inspira pasiuni nestăvilite, Audra se abţinu de la a-şi exprima vreo judecată asupra modului în care Rebecca alesese să-l înfrunte pe acel ticălos înflăcărat. Ameninţarea că se va arunca de pe zidul castelului părea cam exagerată, dar Audra nu putu să nu admire hotărârea şi curajul Rebeccăi.

Era greu de înţeles de ce eroul, Ivanhoe, o prefera pe prostuţa de Lady Rowena pasionatei şi inteligentei Rebecca. Frumoasa evreică brunetă părea mult mai potrivită cu îndrăzneţul cavaler.

— Cu greu poţi spera aşa ceva, dar ar fi foarte potrivit, nu credeţi, domnişoară Masters?

— Cufundată în carte, Audra fu luata prin surprindere de întrebarea Lady-ei Coleby, care răzbătuse ca prin ceaţă până la ea.

— Da, ar fi, murmură Audra. Totuşi, cred că s-ar putea ivi unele obiecţii din cauza religiei.

Lady Coleby scoase un ţipăt de uimire şi-şi puse ceaşca jos cu un zdrăngănit sonor.

— Draga mea domnişoară Masters, ştiu că Ducele de Raeburn a călătorit atât de mult prin ţinuturi păgâne, dar îndrăznesc să spun că este la fel de devotat Bisericii Angliei ca oricare dintre noi.

Desprinzându-şi privirea din carte, Audra îşi ridică încet capul, cu aerul cuiva care pluteşte pe o mare de nedumerire, conştientă de un singur lucru: că tocmai făcuse o gafă îngrozitoare.

Lady Coleby se apecă spre ea cu un aer conspirativ, făcând să-i fluture penele de la pălărie:

— Doar dacă nu cumva, draga mea, ai auzit tu ceva contrar despre Alteţa Sa. Mie poţi să-mi spui. Nu suflu o vorbă nimănui.

— N-nnu, se bâlbâi Audra. N-am auzit nimic – de fapt nici nu-l cunosc pe Duce.

— Bineînţeles că îl cunoşti, spuse Lady Coleby cu reproş. Este proprietarul tău.

— *Asta* ştiu. Vreau să spun că nu l-am întâlnit niciodată.

Când Audra închinase Meadow Lane Lodge, cu doi ani în urmă, toate detaliile fuseseră puse la punct de către administratorul moşiei ducelui, Alteţa Sa fiind în străinătate. Singurul sentiment pe care Audra îl avusese vreodată faţă de duce fusese o împunsătură de invidie la adresa cuiva care avea libertatea să călătorească atât de mult şi, pare-se, în locuri atât de interesante: Grecia, Roma, Egipt… Era mare lucru să te fi născut bărbat, se gândea Audra adesea.

Deoarece nu avea nici cea mai mică idee cum de ajunsese să discute despre duce cu Lady Coleby, Audra hotărî să fie mai atentă la conversaţie.

Înăbuşindu-şi un suspin, închise cartea, o împinse sub masă şi se aplecă să-i umple din nou ceaşca de ceai musafirei sale.

— Probabil că mă consideri o bătrână fără minte, izbucni Lady Coleby, că vorbesc atâtea pe seama Ducelui.

— Nu, deloc, doamnă, spuse Audra politicos.

— Asta este cea mai interesantă veste pe care am auzit-o de ani de zile. Toată lumea din ţinut e înnebunită.

Toată lumea înafară de ea însăşi, se gândi Audra. Dar asta nu era ceva neobişnuit. Aproape tot timpul retrasă între cărţile sale, ar fi putut spune, pe ani şi zile, tot ce se întâmplase în Anglia pe vremea lui Tudor, dar nu ştia niciodată ce se petrecuse în

Haworth Green, satul învecinat, cu o săptămână în urmă.

Îi stătea pe *limbă s-o* întrebe pe Lady *Coleby* ce era atât de interesant, când realiză că exact despre asta vorbise Excelenţa Sa în ultimul sfert de oră. Deşi o rodea curiozitatea, Audra îşi înghiţi întrebarea.

Oricum, nu mai avea nicio importanţă, deoarece, în maniera sa obişnuită, Excelenţa Sa îşi îndreptase deja atenţia în altă parte. Dând aprobator din cap spre colţul opus al camerei, unde Cecily şi Phoebe chicoteau examinând noile modele de rochii, Lady Coleby exclamă:

— Ce privelişte încântătoare oferă fetele noastre!

Audra se întoarse şi privi spre cele două tinere, aşezate pe sofa, buclele negre ale lui Phoebe contrastând minunat cu şuviţele blonde ca mierea ale lui Cecily. Aplecate peste revista de modă, cu capetele alăturate şi cu micuţul şi caraghiosul mops al lui Cecily ghemuit între ele, alcătuiau într-adevăr un tablou minunat.

— Ce bine-i stă surorii tale rochia aceea, spuse Lady Coleby. E chiar după ultima modă.

— Foarte modernă, într-adevăr, o aprobă Audra, dar apoi se surprinse încruntându-se a nemulţumire.

După părerea ei, rochia din muselină pictată şi cu dantelă, cu garnituri brodate, era la fel de nepotrivită cu aerul îngheţat de noiembrie ca şi pantofii verzi, din piele fină, cu care Cecily era încălţată. Privindu-şi sora, Audra cu greu mai recunoştea pe fetiţa zăpăcită şi gălăgioasă pe care mama lor o trimisese la pension cu doi ani în urmă. Cu toate că nu dăduse niciodată prea multă atenţie

felului în care arăta ea însăşi, Audra era foarte mândră de frumuseţea surorii sale Cecily, cu excepţia aerelor de domnişoară pe care aceasta le căpătase. Audra simţea că îi lipseşte mica ştrengăriţă cu rochiile mereu pătate şi buclele în dezordine de care trebuia să aibă grijă în desele absenţe ale mamei lor.

Când Cecily îşi ridică privirea de pe revistă pentru a-i da un biscuit căţelului, Lady Coleby spuse cu francheţe:

— Mi-aş da jumătate din avere ca Phoebe să aibă tenul şi buclele aurii ale surorii tale. Cecily este atât de drăguţă! Nu seamănă deloc cu tine.

— Îmi închipui că nu seamănă.

— Oh… Draga mea. Am vrut să spun că – Nu-i nimic, doamnă, o linişti Audra, amuzându-se de expresia încurcată de pe chipul Lady-ei Coleby. Am înţeles exact ce-aţi vrut să spuneţi. Eu semăn cu mama, pe când Cecily a luat mai mult de la tatăl ei, răposatul meu tată vitreg, domnul Stephen Holt din Dower.

— Într-adevăr? Este vorba despre cel de-al doilea soţ al scumpei tale mame?

— Al treilea, o corectă sec Audra.

— O, da, aşa este. Mereu uit de cea de-a doua căsătorie a Lady-ei Arabella, cu moşierul acela din Worcester. Dar săracul om n-a mai trăit decât două luni, aşa că îndrăznesc să spun că de fapt nici n-a contat.

Audra se abţinu să-i aducă la cunoştinţă Lady-ei Coleby că în mod Sigur contase, cel puţin în ceea ce o privea pe ea însăşi. Pentru ea însemnase o nouă schimbare brutală în copilărie, un nou cămin, un alt

străin căruia trebuia să-i spună tată. Uneori avea impresia că schimbase mai multe case decât vizitase vreodată un negustor ambulant şi în niciuna nu se simţise în largul ei.

Venind din partea oricărei alte femei decât Lady Coleby, Audra ar fi. Considerat acest gen de remarci despre escapadele maritale ale mamei sale ca fiind răutăcioase. Dar ştia că Excelenţa Sa era mai degrabă curioasă şi, de fapt, nici nu prea aveai de ce s-o condamni. Nu existau multe femei ca Lady Arabella, care supravieţuise primilor patru soţi şi apoi avusese curajul să se recăsătorească pentru a cincea oară, toate acestea înainte să împlinească cincizeci de ani. Audra se temea uneori că, dacă mama ei ar trăi îndeajuns, ar reuşi să-l întreacă şi pe faimosul rege Henric al VIII-lea, care se căsătorise de şase ori.

Audrei nu-i făcea plăcere să discute despre mama ei, aşa că se simţi uşurată când Lady Coleby schimbă subiectul. Aceasta începu să pălăvrăgească din nou, privindu-le pe cele două tinere:

— Aşa nişte fete bine educate, sora ta şi cu Phoebe a mea! A fost foarte înţelept din partea mamei tale să o trimită pe Cecily la acel pension. Fetele învaţă foarte multe la o şcoală bună.

— Adevărat?

Cecily era deja de o lună la Meadow Lane Lodge, dar Audra încă nu remarcase că mintea surorii ei ar fi plină de cunoştinţe vaste.

— O, bineînţeles, spuse Lady Coleby. Phoebe ştie foarte bine să cânte ia harpă – ca să nu mai vorbim de îndemânarea cu care mânuieşte pensula. A învăţat şi să lăcuiască obiecte în stil japonez.

Aproape nu există piesă de mobilier în casa noastră care să nu fie împodobită de una dintre creaţiile ei – un bucheţel de flori sau un animal de pădure. Deşi trebuie să recunosc că tatăl ei a fost cam iritat de ursuleţii cu care i-a împodobit masa de scris.

— Îmi pot închipui, spuse Audra cu o sclipire de amuzament în ochi.

Sir John Coleby, judecătorul local, era un morocănos care nu punea preţ pe nimicuri. Audra îşi imagina foarte bine ce scandal iscase opera de artă a fiicei sale pe biroul său favorit.

Însă, în ceea ce o privea, Audra considera că ar fi suportat foarte bine ca Cecily să se joace cu o pensulă, stricând toată mobila din casă. Chiar şi asta ar fi fost de preferat decât să ştie să roşească, să surâdă afectat şi să-şi facă vânt cu evantaiul.

În ciuda acestor gânduri sumbre, Audra simţi cum expresia feţei i se îndulceşte când o văzu pe Cecily ridicându-se graţios de pe sofa. Nici măcar n-o mai dojeni când aceasta închise uşile de sticlă, aşa cum făcea de obicei, de teamă ca nu cumva să-i fugă mopsul. Degeaba îi spusese Audra, de atâtea ori, că locul unui câine este afară. Cecily era convinsă că ceva îngrozitor i s-ar putea întâmpla căţelului ei preferat.

După ce trase încă o dată de uşă pentru a se convinge că e bine închisă, Cecily, urmată de Phoebe, se îndreptă grăbită spre Audra, cu obrajii îmbujoraţi de însufleţire. Cecily abandonase orice afectare şi ochii albaştri îi scăpărară de entuziasm copilăresc.

— O, Audra, spuse ea împingându-i revista în faţă. Uită-te la rochia asta! Nu-i aşa că e perfectă pentru

Phoebe?

Audra aruncă o privire desenului, şi strâmbă din nas.

Are prea multă dantelă şi e în mod sigur prea elegantă pentru reuniunile locale.

— Dar nici măcar nu mă gândeam s-o port la vreo reuniune, interveni Phoebe, ci la bal.

— Bal? Care bal?

Audrei, aceasta i se părea cea mai inocentă dintre întrebări. Dar imediat se simţi stânjenită când cele trei femei se uitară ţintă la ea.

— Păi, *balul,* spuse Phoebe. Cel de la Castelul Raeburn. Mama şi cu mine tocmai am primit azi dimineaţă invitaţia.

— Exact cum ţi-am spus, draga mea, adăugă Lady Coleby.

Cecily, care zărise cartea ascunsă în poală, îi aruncă o privire plină de reproş Audrei.

— Trebuie s-o scuzaţi pe Audra, Excelenţă, dar uneori este puţin cam… tare de urechi.

— Ştiţi, cu vârsta, spuse sec Audra.

Amabila Lady Coleby nu părea că are de gând să repete, cu glas mai tare, tot ceea ce spusese mai înainte, deoarece continuă:

— Am fost atât de încântate să primim invitaţia! Este o onoare la care nu ne-am fi aşteptat.

— Felicitările mele, doamnă, rosti Audra, străduindu-se să arate tot entuziasmul şi *uimirea* la care aceasta se aşteptase. Aşadar, Ducele cel încruntat are de gând să dea un bal. Dacă poţi să-ţi închipui aşa ceva!

— Audra! izbucni Cecily, indignată. Nu-i frumos să o numeşti pe Alteţa Sa astfel.

— De ce nu? Toată lumea îi spune aşa. Nu pare genul de om care să găzduiască vreun fel de petrecere. Şi în mod sigur va fi ceva îngrozitor, numai dans şi niciun fel de cină până după miezul nopţii.

— Dar aşa sunt toate balurile, Audra, rosti Cecily sufocându-se.

— Bine, dacă asta este ideea Alteţei Sale despre distracţie, n-are decât să dea balul.

— Vai, dar balul acesta reprezintă mai mult decât o distracţie! Lady Coleby îşi arcui sprâncenele bine pensate. Doamna Wright crede că Ducele s-a hotărât în sfârşit să-şi caute o nevastă.

— Doamna Wright are şase fete nemăritate şi crede că orice burlac sub vârsta de nouăzeci de ani e în căutarea unei neveste. Şi ce Dumnezeu are de-a face un bal cu asta?

Lady Coleby schimbă câteva priviri cu Cecily şi Phoebe, toate trei părând exasperate de obtuzitatea Audrei. Excelenţa Sa începu să-i explice cu amabilitate:

— Păi vezi, draga mea, se pare că Ducele nu are chef să se ducă la Londra în căutarea unei soţii. Prin urmare, speră că, dând acest bal, îşi va găsi o doamnă potrivită.

— Nu-i aşa că e romantic, Audra? se amestecă Cecily.

— Ba mie mi se pare o idee de-a dreptul deplasată, răspunse Audra. Alteţa Sa trebuie să aibă gărgăuni în cap dacă se aşteaptă să poată cunoaşte îndeajuns de bine pe cineva într-un salon aglomerat de bal.

Această sinceritate brutală o aduse pe Cecily în pragul leşinului, dar Phoebe chicoti, iar Lady Coleby

zâmbi şi dădu mustrător din deget spre Audra, spunându-i:

— Fiinţă neastâmpărată ce eşti! Dar întotdeauna atât de nostimă! Strângându-şi şalul pe lângă ea, se ridică de la masă. Mă tem că trebuie să plecăm, Phoebe. Tatăl tău se va îngrijora.

Inima Audrei zvâcni de bucuria de a se putea întoarce la cartea ei, dar se strădui să-şi ascundă nerăbdarea.

— Chiar trebuie să plecaţi aşa curând? Nelăsându-i Excelenţei Sale timp să răspundă, se ridică în picioare. Atunci nu vă mai reţin. Voi suna imediat să vă aducă trăsura.

Indiferent cât de scurt timp ar fi stat musafirii săi, Audra întotdeauna insistase ca vizitii lor să se folosească de ospitalitatea grajdurilor sale. Nu putea suferi să vadă caii ţinuţi să-şi aştepte stăpânii în faţa casei.

Dar, în cazul de faţă, Audra uita că se dovedise cât de greu era s-o trimită pe Lady Coleby acasă. Chiar după ce era deja îmbrăcată, Excelenţa Sa îşi aminti cel puţin o duzină de lucruri importante pe care trebuia să i le spună fără întârziere. Apoi a trebuit să-i fie căutată poşeta, care alunecase între pernele canapelei. După aceea, Excelenţa Sa insistase să-i scrie menajerei Audrei o metodă infailibilă pentru înviorarea culorilor muselinei.

Când, în cele din urmă, Audra reuşi să-şi conducă musafirele la uşă, frumoşii armăsari ai Excelenţei Sale băteau deja pasul pe loc de un sfert de oră.

Ascunzându-şi nerăbdarea, Audra ieşi în alee şi făcu voios cu mâna în timp ce doamnele se urcau în trăsură.

— Săraca de ea! Tremură. Te-am rugat să nu mai ţipi la ea, Audra, şi să nu-i mai spui în telul aceia oribil.

— Dar aşa se numeşte un câine de sex feminin.

— Nu-mi pasă. Sună vulgar. Şi, în plus, are şi un nume.

— Da, sigur că are, mormăi Audra aşezându-se în fotoliu. Dar nu voi reuşi niciodată să strig pe cineva *Frou-frou.*

Pufnind ofensată, Cecily îndepărtă câinele, de parcă i-ar fi fost teamă că Audra ar fi vrut să-i facă ceva rău, ceea ce era ridicol. Audra era deosebit de blândă cu toate creaturile cu patru picioare, o trăsătură pe care ei însăşi îi era cam greu s-o admită. Era probabil singura persoană din Anglia care avea câini de vânătoare şi nu vâna niciodată. Se cutremura numai la gândul de a omorî vulpea care-i dăduse în mod repetat iama prin găini. Cu toate că nu putea spune că îi era drag căţelul lui Cecily nu i-ar fi sucit niciodată gâtul, indiferent cât de des o ameninţase cu asta.

După ce fu copleşită cu dezmierdări şi implorată să nu o ia în seamă pe „răutăcioasa de Audra”, Frou-frou se ghemui într-un colţ al canapelei să-şi continue moţăiala. Răsfoind paginile cărţii pentru a ajunge acolo unde îl lăsase pe ameninţatul Ivanhoe, Audra şi-ar fi dorit ca sora ei să se aşeze undeva.

Dar Cecily se învârtea în jurul ei cu mâinile în şolduri.

— Nu pot să cred că ai de gând să te îngropi din nou în cartea aia, mai ales după ce ai aflat o veste atât de senzaţională.

Neridicându-şi măcar ochii din carte, Audra îşi

cercetă memoria, dar nu-şi putea aminti nimic mult mai palpitant decât plângerea menajerei sale.

— Eu aş numi-o mai degrabă supărătoare decât senzaţională. Este a doua oară săptămâna asta când vaca a dat buzna în grădină. E numai vina lui Sir Entwhistle, cu vânătoarea lui blestemată. Dacă nu-şi va aminti data viitoare să închidă poarta după ce trece…

- Audra! Cum poţi să fii atât de dezgustătoare! Ştii că nu vorbesc despre niciun fel de vacă şi – Pune odată cartea aia jos şi ascultă-mă! Niciodată nu vrei să discuţi cu mine. O să mor de singurătate!

Audra îşi închipuise că recentul asalt al Lady-ei Coleby fusese de ajuns pentru a lecui pe cineva *de* singurătate pentru un an întreg, dar realiză că se înşela, cel puţin dacă se lua după bosumflarea şi iritarea lui Cecily.

– Îmi pare foarte rău dacă te-am neglijat, Muffin, spuse Audra, apoi trebui să se scuze din nou pentru că lăsase s*ă-i scape vechea* poreclă din copilărie, *pe* care acum Cecily o ura.

— Ar trebui să ştii că sunt mult prea *mare* ca să-mi mai spui aşa, sări Cecily indignată.

— Ai dreptate, încuviinţă Audra, reţinându-şi un zâmbet nostalgic.

Îşi scoase ochelarii şi, cu părere da rău, încercă să-i acorde lui Cecily întreaga ei atenţie, neînchizând însă cartea.

— Şi despre ce vrea tu vorbim? o întrebă sperând că nu va fi *ceva* despre croiala mănecilor sau lungimea tivurilor în acel an. Detesta să discute despre asemenea fleacuri.

Cecily se lumină la faţă şi se aşeză graţios pe

bancheta din faţa ei.

— Păi, despre bal. Cel care se organizează la Castelul Raeburn. A mai fost vreodată acolo ceva atât de încântător?

Nu-i dădu Audrei nicio şansă de a răspunde, deoarece imediat începu să se entuziasmeze de plăcerea de a valsa, de a bea şampanie şi de a mânca homar. Când îşi exprimă însă nehotărârea privind Casa de mode la care să-şi comande rochiile, Audra se simţi obligată să o întrerupă.

— Dar, Muff vreau să spun, Cecily, nu te aprinde aşa. Nu avem nici cea mai mică şansă de a fi invitate.

— Şi de ce nu? în definitiv, tatăl tău era viconte, iar al meu vărul de-al doilea al unui conte. Merităm atenţia ducelui. Sunt convinsă că nu suntem mai prejos ca familia Coleby.

— Nici n-am spus că suntem. Ceea ce voiam să spun este că Alteţa Sa nici nu ştie că existăm.

Audra se abţinu să adauge că, dacă ducele avea de gând să le introducă în cercul balurilor şi seratelor acelea prosteşti, ea prefera să-i rămână necunoscută.

— Cecily, dimpotrivă, arăta grozav de dezamăgită.

— Trebuie să existe o cale de a-i fi prezentate, insistă ea.

— Presupun că aş putea să mă duc la castel şi să-mi las cartea de vizită.

— O, nu, Audra! Cum să faci aşa ceva? O femeie nemăritată să se ducă în vizită la un bărbat! Pur şi simplu nu se face.

— Bineînţeles că nu. Crede-mă că mai am şi eu noţiuni de bună-cuviinţă, prostuţo! Glumeam doar.

Cecily o privi nedumirită şi Audra suspină. De când cu aerele astea de domnişoară, Cedly părea că-şi pierduse de tot simţul umorului. Audra încercă să-şi amintească dacă *ea însăşi,* la şaptesprezece ani, lua totul atât de în serios.

Încreţindu-şi fruntea în semn că se gândea la ceva, Cecily întrebă:

— Oare n-ar putea unchiul Matthew să meargă la duce? Cred că ar face-o, dacă l-ai ruga tu.

— Of, Cecily, răspunse Audra reprobator şi fata roşi cu graţie.

Reverendul Matthew Arthur Masters, fratele bunicului Audrei, se apropia de vârsta de nouăzeci de ani şi de aceea ieşea foarte rar în lume.

— Ce mi-aş dori să fie mama aici acum! exclamă Cecily.

Audra se încordă, cum făcea întotdeauna când venea vorba de mama lor. Arabella, Contesă de Montifiora, era plecată într-o prelungită călătorie de nuntă la Napoli, cu cel de-al cincilea soţ al ei; atât de prelungită, încât lipsea de acasă de mai mult de doi ani. Şi chiar dacă ar fi fost acolo, se gândi Audra cu destul cinism, Lady Arabella nu i-ar fi fost de nici un ajutor nici uneia dintre fiicele sale. Era mult prea prinsă de propriile amoruri. Dar, deoarece Cecily suferise aceeaşi deziluzie din cauza celuilalt părinte rătăcitor al lor, Audra renunţă să-i mai comunice gândul ei. În schimb, spuse:

— Nu e sfârşitul lumii dacă lipseşti de la un bal, mai ales de la acest bal. Ţi-am mai spus doar că Alteţa Sa este o persoană extrem de dezagreabilă.

Audra vorbise foarte convinsă, deşi o văzuse o singură dată pe Alteţa Sa, acum şase ani, la cursele

de cai din York, şi atunci îi aruncase doar o privire fugară. Tot ce-şi amintea era imaginea unul bărbat înalt, cu umeri masivi, un ten măsliniu şi sprâncene groase unite într-o continuă încruntare.

Dar Cecily nu putea fi făcută să înţeleagă că un duce neînsurat poate fi altfel decât arătos şi fermecător, iar balul de la castel altceva decât un eveniment plin de fast şi strălucire. Umerii fetei se lăsară în jos a deznădejde şi Audra recunoscu semnele unei Cecily în prag de prăbuşire. De aici mai era doar un pas până la distrugerea totală.

— Nu-i nimic, Cecily, încercă Audra s-o mângâie. Avem alte lucruri frumoase la care să ne gândim. Uite, trupa de actori ambulanţi va veni din nou în Haworth luna viitoare şi va fi şi o licitaţie de cai la târg.

Spre surprinderea Audrei, surioara sa izbucni în plâns.

— Of, Audra, nu înţelegi niciodată nimic! Locul ăsta este înfffiorător de plicticos! Balul ăsta era singurul care… of, dacă n-aş şti că-mi voi face ieşirea în lume la Londra în primăvară, aş v-vrea pur şi simplu să m-mor.

Izbucnind într-un hohot puternic de plâns, Cecily se ridică şi fugi spre uşă.

— Cecily! Pentru numele lui Dumnezeu – începu Audra exasperată, dar sora ei deja părăsise camera.

Audra dădu să iasă după ea, dar se opri, realizând că era degeaba. Nu reuşea deloc S-o consoleze pe Cecily în ultimele zile. Nu folosea ia nimic să-i spună ceva liniştitor de genul „nu fi prostuţă” sau s-o ameninţe că îi aruncă apă rece pe faţă.

— Of, las-o baltă! O să-i treacă, bolborosi Audra,

întorcându-se pe canapea. Camerista îi va pune lui Cecily o compresă cu apă rece pe frunte, o să-i aducă o ceaşcă cu ceai şi astfel episodul va lua sfârşit.

Încurajându-se singură astfel, Audra încercă să se reîntoarcă la lectură. Dar chiar şi în subsolurile Castelului Torquilstone, unde era închis Ivanhoe, chipul nefericit al lui Cecily continua să-i apară în faţa ochilor, jucând printre rânduri. Când viteazul cavaler ar fi trebuit să-şi sfideze duşmanii, el se mulţumise să miorlăie: „Vreau doar să mor.”

După ce încercă, timp de zece minute, să citească acelaşi paragraf, Audra închise cartea şi o aruncă dezgustată. Frecându-se la ochi cu degetele, se gândi ce bine-ar fi fost ca Ducele de Raeburn să se fi înecat în mare în drum spre casă şi astfel să fi avut şi ele linişte la Meadow Lane Lodge.

Audra era însă prea onestă ca să arunce toată vina pe duce. Cecily fusese nemulţumită de viaţa de la Meadow Lane încă înainte de a se întoarce ducele, poate chiar din ziua în care venise să stea cu Audra, cu trei luni în urmă.

„Este înffiorător de plictisitor aici”. Audra realiză că Cecily spusese aceste cuvinte la mânie şi deci ar trebui să le ignore. Dar remarca o durea la fel de tare. Se străduise din răsputeri să-i aranjeze o locuinţă comodă şi agreabilă pentru când îşi va fi terminat şcoala.

Audrei nici nu-i trecuse prin minte că lui Cecily ar fi putut să nu-i placă Meadow Lane. Închiriind-o, Audrei i se păruse locuinţa perfectă, destul de aproape de unchiul Matthew, la care ţinea foarte mult, şi totuşi suficient de departe de alte rude

băgăreţe care găseau că e revoltător ca o femeie nemăritată să locuiască singură.

Desigur, casa din bârne albe şi negre era destul de mică, deoarece fusese doar o cabană de vânătoare. Dar Audrei îi plăcuse aspectul puternic şi masculin al zidurilor verticale. Împrăştiase în interior carpete vişinii şi atârnase draperii de creton în nuanţe deschise, aducând lumină şi căldură, făcând casa plăcută. Aici, pe această proprietate, avea destul loc pentru caii, câinii şi cărţile sale. Ce altceva şi-ar mai fi putut cineva dori?

Un partener cu care să împartă toate astea, un om cu aceleaşi interese ca şi ea. Acest gând îi veni spontan în minte, dar îl îndepărtă repede, ca de obicei. Renunţase de mult să mai viseze, în întunericul camerei ei de culcare, chipuri de bărbaţi cu priviri înţelegătoare şi zâmbete generoase. Şi dacă, uneori, se întâmpla să fie sâcâită de sentimente ciudate de melancolie sau neîmplinire, căuta repede o carte şi se cufunda în lectură.

Fusese nesăbuită sperând că Cecily se va mulţumi, la rândul ei, cu o astfel de existenţă retrasă. Audra încercă s-o înţeleagă, ştiind că ea însăşi era cea ciudată. Cele mai multe dintre tinere se dădeau în vânt după aceleaşi lucruri ca şi Cecily: reuniuni de societate, baluri, pretendenţi atrăgători. Poate ceea ce o irita cel mult era conştiinţa faptului că nu-i putea oferi lui Cecily toate aceste lucruri. Muffin aştepta foarte mult de la viitorul sezon de bal londonez, dar Audra nu găsise până acum curajul să-i spună că este condamnată la dezamăgire. Nu va exista niciun fel de ieşire în lume pentru Cecily în sezonul următor şi probabil în niciun alt sezon. Nu

era o chestiune de avere, deoarece Cecily avea o moştenire respectabilă şi Audra de asemenea. Îi recunoştea cel puţin acest merit mamei ei. Lady Arabella nu se aruncase niciodată de gâtul unui bărbat sărac.

Dificultatea în ceea ce o privea pe Cecily consta în faptul că trebuiau să găsească o doamnă respectabilă care s-o prezinte. Audra nu punea niciun fel de bază pe mama lor pentru asumarea acestei responsabilităţi. Singura alternativă rămânea sora mamei lor; dar mătuşa îşi luase mâinile de pe nepoatele ei după eşecul prezentării Audrei. Audra ştia că fusese cea mai vârstnică debutantă şi totodată cea mai dificilă, cu vorba ei slobodă şi la fel de greu de strunit ca un mânz sălbatic.

Odată, când îi ceruse cineva părerea despre Târgul Măriţişului de la Almack, răspunsese că este la fel ca cel de la Tattersall, cu singura diferenţă că găsea mult mai amuzantă licitaţia de cai. Din nefericire, această remarcă ajunsese la urechile Lady- ei Sefton, una dintre patroanele influente de la Almack, ceea ce făcuse să i se refuze intrarea în acea nobilă instituţie.

Mătuşa fusese foarte furioasă. Nici unei protejate de-a ei nu i se refuzase vreodată acest lucru. După ce o înfierase pe Audra cu eticheta de „fiică a diavolului” în cea mai cultivată limbă engleză, o trimisese urgent înapoi acasă şi nu-i mai vorbise niciodată, lucru pe care Audra nu-l regretase până acum.

Aceasta se întâmplase cu mai bine de şapte ani în urmă, dar mătuşa Saunders părea că tot îi mai poartă pică. La puţin timp după ce Cecily se

întorsese de la pension, călcându-şi peste propria ei mândrie, Audra îi scrisese o scrisoare în favoarea lui Cecily, rugând-o să o prezinte în primăvara următoare. Dar mătuşa Saunders nici nu catadicsise să-i răspundă.

Audra nu ştia ce altceva ar mai putea face. Nu considerase niciodată responsabilitatea educării surorii ei ca pe o povară, dar recunoştea că era incomparabil mai simplu pe vremea când toate rănile lui. Cecily se puteau trata cu un plasture şi toate dorinţele ei puteau fi satisfăcute de o prăjitură în plus la ora ceaiului.

— Ai crescut mult prea repede, Muffin, suspină Audra melancolic.

Dar n-avea niciun rost să se gândească prea mult la asta, dacă nu voia să ajungă la fel de deprimată ca Cecily.

Deschizând iarăşi cartea, făcu o nouă încercare de a-şi găsi consolarea şi de a-şi scoate din minte incidentul cu Cecily. Nu reuşi, însă, nici de data asta, fiind întreruptă de menajeră…

Severa doamnă Meguiness băgase capul pa uşa salonului s-o anunţe că unul dintre admiratorii domnişoarei Cecily, „acel domn Gilmore”, venise să-i aducă un buchet cu flori.

Audra făcu o grimasă. Până la întoarcerea lui Cecily, nu realizase niciodată cât de mulţi tineri locuiau, în ţinut.

— Spune-i că domnişoara Cecily este bolnavă, răspunse Audra.

- Prea bine, domnişoară Audra.

Înainte să iasă pe uşă, menajera adăugă:

— Poate v-ar interesa să ştiţi că Jack Coachman a

spus că a văzut câinele domnişoarei Cecily fugind, îndreptându-se spre Pădurea Raeburn.

— Jack Coachman are nevoie de ochelari. Câinele domnişoarei Cecily este aici – Audra privi spre canapea şi îngheţă. Canapeaua era goală.

Doamna Meguinesse plescăi satisfăcută din limbă, aşa cum făcea de obicei în faţa oricărui dezastru iminent.

— Domnişoara Cecily va fi foarte furioasă, prezise ea sumbru, înainte să se repeadă afară să-l execute pe pretendent.

Ignorând comentariul, Audra sări în picioare, convinsă că va găsi mica bestie ascunsă pe undeva, pândind s-o mârâie din nou.

Însă, după ce căută pe sub toate scaunele, nu găsi nici urmă de mops. Privirea îi căzu pe uşa de sticlă şi simţi că se prăbuşeşte când văzu că aceasta era acum larg deschisă.

— Vai mie! exclamă disperată Audra.

Năvăli în grădină, îşi băgă degetele în gură şi emise nişte fluierături deloc elegante, dar deosebit de experte.

Bineînţeles, nu veni niciun răspuns. Audra se pregăti să între ia loc în casă, ridicând din umeri. Cu siguranţă bestia cea mică nu putea fi atât de tâmpită încât să nu găsească drumul înapoi.

Însă deodată îşi reaminti ceea ce spusese Jack Coachman. Câinele fusese văzut îndreptându-se spre Pădurea Raeburn. Acolo putea să se rătăcească uşor. Sau, şi mai rău, putea întâlni un câine *adevărat,* care Iar fi făcut bucăţele.

Audra începu să blesteme încet, dar realiză că nu are altă soluţie decât să se ducă să caute animalul

acela nătâng. Cecily era şi aşa destul de distrusă. Nu se simţea în stare să dea ochii cu ea la cină şi să-i comunice că nepreţuita Frou-frou a dispărut.

Zăbovind doar cât să-şi arunce pe umeri vechiul ei şal stacojiu şi să ia o lesă, Audra se precipită spre scările de ia intrare. În graba ei, aproape că se ciocni de tânărul domn care se foia pe alee.

Domnul Gilmore nu plecase încă. Faţa sa, angelică, deasupra unui gât aproape strangulat într-o eşarfă, era îndreptată spre fereastra lui Cecily.

Tresărind la ivirea neaşteptată a Audrei, îşi reveni şi îşi ridică pălăria cu boruri curbate de pe şuviţele pomădate, salutând-o:

— Domnişoară Masters! Bună ziua! Am fost distrus să aud că domnişoara Cecily…

– Mă scuzaţi, domnule – Audra îl împinse neceremonios la o parte, neavând în acel moment nici timp, nici răbdare pentru îndrăgostiţii deznădăjduiţi. Nu pot să mă opresc acum. Mica bestie a evadat. Trebuie s-o târăsc de ceafă înapoi.

Audra trecu în fugă mai departe, 1ăsându-l pe domnul Gilmore cu gura căscată. Acesta se uită lung după ea pe alee, punându-şi pălăria înapoi pe cap. Auzise el multe povestindu-se despre excentrica domnişoară Masters, cât de neîndurătoare, chiar crudă era cu sora ei mai mică, dar nu crezuse o iotă din ele. Acum vedea clar că toate aceste istorioare erau cât se poate de adevărate.

3.

Câteva ore mai târziu, Audra umbla anevoie pe cărarea care înconjura Pădurea Raeburn, călcând peste crengi şi frunze uscate. Îşi pierduse pălăria, precum şi orice speranţă de a mai regăsi afurisitul de câine al lui Cecily.

Strângând cu putere lesa în mână, mormăi ca pentru sine: „Când o să pun mâna pe căţeaua aia mică o să i-o încolăcesc în jurul gâtului!” Dar, dincolo de această ameninţare cumplită, simţea o senzaţie crescândă de nelinişte. Câinele nu se mai aventurase atât de departe niciodată până acum.

După ce mai strigă şi mai fluieră de câteva ori fără să primească vreun răspuns, tocmai era pe punctul de a face cale întoarsă când auzi un lătrat. Dar un astfel de hămăit puternic cu greu putea veni de la căţelul lui Cecily.

Ezitând, ascultă cu atenţie. Dar orice îndoială îi fu spulberată când văzu cei doi ogari apărând la capătul potecii, fluturând din cozile lor stufoase. În urma lor venea un bărbat scund şi îndesat, călare pe un cal de vânătoare de culoare cenuşie.

Audra înţepeni, recunoscându-l fără dificultate pe maestrul din partea locului. Sir Ralph Entwhistle era binecunoscut atât pentru mintea lui puţină, cât şi pentru haita sa feroce de câini de vânătoare. Primul impuls al Audrei fu să se ascundă undeva, dar era deja prea târziu.

Sir Ralph o văzuse şi venea în goană spre ea, strigând din răsputeri:

— Domnişoară Masters! Hei! Ascultă!

Audra nu putu nici acum să-şi dea seama ce o deranja cel mai mult la el: felul în care o striga întotdeauna, de parcă ar fi fost o vulpe sau alt vânat

ori râsul lui vulgar şi răsunător, ca un răget de măgar.

Se dădu câţiva paşi înapoi, în timp ce el îşi înfrână armăsarul asudat şi se opri în dreptul ei. Câinii începură să latre şi săriră pe ea cu labele pline de noroi, murdărindu-i rochia.

Veniţi aici! Ratterer! Bellman! Jos!

Văzând că cei doi ogari refuză să-i îndeplinească ordinele, îi atinse scurt cu cravaşa. Audra scoase un sunet de protest, dar câinii deja dispăruseră schelălăind.

Radios, Sir Ralph îşi ridică pălăria de vânătoare, dezvăluind nişte şuviţe roşcate, de aceeaşi nuanţă cu tenul.

— 'Ziua, domnişoară Masters. De ce umblaţi pe jos? V-aţi pierdut calul? Baronetul râse de propria lui glumă.

— Nu. Dar mă tem că sunteţi pe cale de a-l pierde pe al dumneavoastră.

Întinse mâna şi pipăi botul plin de spume al armăsarului, evident foarte obosit, apoi exclamă indignată:

— Ruşine să vă fie, domnule! Aţi alergat bietul animal de i-a ieşit sufletul!

— O, bruta asta leneşă! N-am făcut decât să-i arat cum se aleargă ca lumea. Oh, am vânat excelent azi, domnişoară Masters! Vânătoare de lupi, trebuia s-o fi văzut!

- Tot ceea ce am văzut a fost vaca mea care hoinărea în voie. Aţi uitat din nou poarta deschisă când aţi traversat prin curtea mea!

— Ptiu! Sir Ralph dădu dispreţuitor din cap.

Lăsați-o-ncolo de vacă afurisită! Vă repet, ar trebui

să ieşiţi la vânătoare într-o dimineaţă. Foarte amuzant! Nu se compară cu nimic. Multe fetişcane fac asta în ziua de azi.

— Fetişcane, da, dar nu doamne!

— Piui! Credeam că sunteţi îndeajuns de deşteaptă ca să nu vă pese de regulile astea îmbâcsite de bunăcuviinţă. Pe Dumnezeul meu, doamnă! V-am văzut călărind. Foarte îndemânatică!

— Din păcate, nu vă pot întoarce complimentul, replică sec Audra.

Uitându-se mai atent la calul *lui Sir Ralph, simţi* că i se face rău când văzu rănile pe care zăbala i le provocase bietului animal.

— Chiar şi o maimuţă poate fi dresată să călărească mai bine decât dumneavoastră, spuse ea, apoi se cutremură de propria ei grosolănie.

Dar Sir Ralph izbucni în hohote de râs:

— Ha, ha, ha! Ce figură sunteţi, domnişoară Masters! Tot timpul glumiţi!

Audra se dădu câţiva paşi înapoi, strângând din buze. Trebuia să-şi închipuie că e imposibil să jigneşti un om care avea un creier mai vâscos decât o budincă veche de o săptămână. Considerând că îi acordase deja destul timp, spuse:

— Dacă vreţi să mă scuzaţi acum, domnule. Am ceva foarte important de făcut.

— Mi-am dat seama văzând lesa. Căutaţi căţelul lui Cecily, nu-i aşa?

Ceva în vocea lui Sir Ralph o neliniştea.

— Păi, da. Nu l-aţi văzut cumva?

— Ba bineînţeles că l-am văzut. L-am confundat cu un iepure şi mi-am asmuţit ogarii după el.

Audra simţi că păleşte.

— Ce-aţi făcut?

Sir Ralph se zgudui de râs.

— N-aş fi crezut că un căţeluş ca ăla poate alerga atât de repede. S-a vârât în tufişul acela de acolo cu iuţeala fulgerului!

Abţinându-se să-l ocărească, Audra privi în direcţia indicată.

— Aţi face bine să vă grăbiţi, doamnă. Afurisitul ală mic trebuie să fie acum la jumătatea drumului spre Londra.

— De ce nu mi-aţi spus de la început? Sunteţi un… un…

Sir Ralph emise un nou răget de măgar, sări în şa şi o luă la galop, urmat de cei doi ogari.

Clocotind de furie, Audra nu mai putu decât să se încrunte fioros la silueta care se îndepărta. Era atât de furioasă, încât ar fi dorit ca pământul să se crape în două şi să-l înghită pe ticălosul acela nesimţitor – cu condiţia ca ogarii şi calul să scape nevătămaţi.

Însă nu avea timp să piardă blestemându-l pe Sir Ralph. Suflecându-şi fusta, alergă spre locul în care baronetul pretindea că zărise câinele lui Cecily. Se vârî adânc în tufiş. Crengi ascuţite îi zgâriară mâinile şi o ramură care atârna i se încurcă în păr.

Oprindu-se să o descurce, hotărî pieirea lui Sir Ralph. El şi ogarii lui îi făcuseră sarcina de trei ori mai dificilă. Căţelul lui Cecily se putea ascunde oriunde, prea înspăimântat pentru a mai răspunde la strigătele ei.

Înaintă cu greutate, continuând totuşi să fluiere, gândind că străbătuse deja mai mult de cinci mile. Fiind o plimbăreaţă neobosită, distanţa în sine n-o deranja, dar imaginea soarelui coborând din ce în ce

mai jos în spatele copacilor o îngrozea. Pădurea Raeburn nu era chiar neumblată, dar nu era totuşi un loc prin care să cutreieri după căderea serii.

Însă nici nu se putea gândi să renunţe. Cum sar fi întors la Cecily fără căţel? Totuşi, poate ar fi trebuit măcar să caute drumul înapoi spre potecă. Tocmai când reflecta asta, un sunet slab străbătu odată cu trilurile unei ciocârlii până la urechile Audrei.

Îşi încordă auzul, ascultând. Era un lătrat de câine, în mod sigur nu al unui câine de vânătoare, de data asta. Scheunatul acela neplăcut nu putea veni decât de la mopsul lui Cecily. Audra porni în direcţia de unde se auzea scheunatul.

Cu capul plecat, croindu-şi drum cu mâinile prin desimea tufişului, tocmai se pregătea să iasă într-un luminiş, când zări ceva care-i tăie răsuflarea.

Chiar în faţa ochilor ei, cu turnurile din piatră albă strălucind în lumina asfinţitului, se înălţa impunător Castelul Raeburn. Audra nu-l văzuse niciodată atât de-aproape şi priveliştea o lăsă fără grai. Era parcă ceva scos din „Ivanhoe” sau dintr-o poveste. Parapetele crenelate, ferestrele cu arcade şi turnurile bizare în formă de con se oglindeau în apa întunecată a şanţului care înconjura castelul.

Zidurile erau aproape în întregime acoperite de iederă, creând impresia unui loc pierdut în negura timpului. Liniştea din interior, destul de neobişnuită la acea oră a zilei, îi dădea un aer misterios de primejdie şi desfătare laolaltă, chemând parcă în şoaptă pe orice necunoscut care avea curajul să se aventureze. Deşi, în general, prea puţin predispusă la închipuiri romantice, Audra ezita să se apropie mai mult de castel.

Însă orice vrajă se destrămă când zări mopsul lui Cecily ţopăind de-a lungul apei, mârâind. Departe de a arăta intimidat de recenta întâlnire cu ogarii lui Sir Ralph, idiotul de căţel lătra întărâtat de pe mal la una din lebedele care înotau maiestuos. Făptura îşi arcui graţios gâtul lung şi alb, bătu din aripi şi scoase un sâsâit.

Uşurarea de a vedea căţelul teafăr se amesteca în sufletul Audrei cu un sentiment acut de iritare. Luându-şi inima-n dinţi, Audra se repezi şi parcurse în fugă cei aproximativ doisprezece yarzi care o despărţeau de căţel. De-abia după aceea, Audra realiză că ar fi trebuit să se apropie tiptil. Dar era deja prea târziu.

Văzând-o alergând, cu lesa în mână, mopsul trecu cu viteză pe lângă ea şi se ascunse în spatele unor tufişuri dese de pe malul apei.

Audra scăpă o înjurătură şi începu să scormonească prin tufiş, mormăind:

— Ieşi imediat afară, bestie mică şi – se întrerupse brusc, dându-şi seama că tonul aspru şi furios al vocii ei nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Mopsul se afundase mai adânc în tufiş şi mârâia la ea. Audra se lăsă pe vine. Deşi nu-i convenea câtuşi de puţin, realiză că nu va reuşi să-l facă să iasă decât în maniera lui Cecily, folosind un ton dulce şi dezmierdător.

Scrâşnind din dinţi, Audra reuşi să îngaime, cu cea mai mieroasă voce de care era în stare:

— Vino aici, dragule! Hai, aşa! Ieşi afară, iubiţelule!

— Se pare că sunt deja afară, doamnă.

Audra tresări, buimăcită pentru o clipă de

puternica voce bărbătească ce părea să vină din direcţia câinelui. Apoi auzi zgomotul unor paşi în spatele ei şi o umbră se aşternu asupra ei. Audra se întoarse pe genunchi, aproape pierzându-şi echilibrul şi pipăi: degetele i se opriră pe o cizmă solidă, cu vârful plin de noroi. Trăgându-şi cu iuţeală mâna înapoi de parcă tocmai ar fi atins un şarpe, privirea îi căzu pe nişte coapse bine făcute îmbrăcate în pantaloni din piele de căprioară.

Spaima ei deveni şi mai mare când se uită în sus şi realiză că stă în genunchi în faţa unui bărbat bine clădit, cu tâmplele argintii contrastând puternic cu restul părului de un negru intens, care o sfredelea cu privirea.

Rămase încremenită, neîndrăznind să se mişte, nici măcar să respire. Nu s-ar fi simţit mai tulburată decât dacă ar fi văzut un strigoi gata s-o transforme în cenuşă cu un simplu gest al mâinii.

Trăsăturile acestea aspre, profilul ca de vultur, le zărise doar o dată, cu mulţi ani în urmă, dar fu surprinsă cât de uşor îi recunoscu chipul. Ducele cel încruntat. Numai încruntătura parcă îi era mai fioroasă decât îşi amintea ea. Chiar şi după ce aflase de la Lady Coleby că Alteţa Sa se întorsese din călătorie, tot se simţea şocată să-l vadă ivindu-i-se atât de brusc în faţa ochilor.

Regăsindu-şi graiul, Audra izbucni:

— Tu de unde naiba ai apărut?

— Tocmai voiam să vă întreb şi eu acelaşi lucru.

Apucând-o cu o mână înmănuşată de deasupra cotului, o trase în sus, ridicând-o în picioare.

Audra realiză brusc cât de necuviincios i se adresase ducelui cu câteva secunde înainte.

— Mă scuzaţi, Alteţă, bolborosi, sperând că, în ciuda expresiei înfricoşătoare de pe chip, ducele va fi atât de gentil încât s-o ajute să treacă de momentul acela penibil.

Dar se înşela.

— Alteţă? replică el batjocoritor. Parcă eram „iubiţelule”.

Audra ura îngrozitor să roşească, însă de data asta nu reuşi să stăvilească valul de căldură care îi năvălea în obraji.

— Bineînţeles că nu mă adresam dumneavoastră. Vorbeam – se opri brusc, venindu-i greu să recunoască. Vorbeam cu căţelul.

— Cu căţelul? repetă el neîncrezător, ridicând din sprâncene.

— Da, un mops micuţ cafeniu. A fugit de-acasă şi acum se ascunde chiar acolo, în tufişul acela.

Departe de a arăta convins, ducele continua să se uite la ea ca la cineva care venise să-i fure argintăria. Jenată, Audra îşi aranjă părul, conştientă că, aşa răvăşită şi cu părul în dezordine, nu arăta câtuşi de puţin respectabil. Grăbită să demonstreze adevărul spuselor ei, se aplecă şi dădu la o parte crengile dese ale tufişului.

— Vedeţi? Căţelul e chiar… Audra amuţi, pentru a doua oară în ziua aceea, căţelul dezgustător al lui Cecily neaflându-se acolo unde trebuia să fie. În tufiş nu se vedea nimic altceva decât nişte frunze uscate risipite pe pământ.

— Dar *era* acolo acum un minut! exclamă Audra disperată, neîndrăznind să înfrunte privirea sceptică a ducelui.

Începu să se învârtă furioasă de colo-colo

fluierând, scuturând tufişurile, ba chiar privind în şanţul cu apă. În tot acest timp, era conştientă că Raeburn îi urmăreşte fiecare mişcare, cu braţele încrucişate peste piept într-o atitudine de îngăduinţă forţată. Dacă era într-adevăr un vrăjitor, după felul în care apăruse din senin lângă ea, părea că tot el provocase şi dispariţia câinelui.

— La dracu! exclamă Audra, enervată peste măsură. Acum trebuie să încep să-l caut din nou. Dacă nu m-ai fi întrerupt dumneata – îşi muşcă limba, amintindu-şi cui se adresa. Dar Raeburn arăta mai degrabă dezgustat decât ofensat.

— O reprezentaţie remarcabilă, izbucni el, dar nu am de gând să-mi petrec restul serii privindu-vă cum căutaţi un câine care nu există decât în imaginaţia dumneavoastră. Deci, ce naiba făceaţi aici, de fapt?

— V-am *spus* deja, răspunse Audra supărată, scrutând în continuare marginea pădurii în căutarea câinelui. Şi, dacă nu vă supăraţi, Alteţă, nu sunt obişnuită să fiu ocărâtă.

— Nu? Dar dumneavoastră m-aţi ocărât prima, îi aminti el.

Se postă în faţa ei, umerii săi masivi blocându-i vederea. Până atunci, Audra nu realizase pe deplin cât de înalt şi înfricoşător era Alteţa Sa.

Audra se un pe sine pentru felul în care inima îi bătea nebuneşte şi pentru dorinţa laşă de a fugi. Nu fusese niciodată o fiinţă slabă de înger şi hotărî că nu va deveni acum. Refuzând să cedeze, se uită sfidător la el, corsajul rochiei ei aproape atingând vesta ducelui.

— Oricare ar fi motivul pentru care vă aflaţi aici, mă tem că aţi venit prea târziu. S-au terminat toate

invitaţiile.

— Invitaţii? se încruntă Audra. Să discuţi cu acest om era mai greu decât să încerci să urmăreşti una din conversaţiile Lady-ei Coleby. Invitaţii la ce?

— Cred că deja exagerezi, draga mea. Mă refer la bal, ştii bine.

— A, *balul.* Da, am auzit ceva despre asta.

— Pun rămăşag că ai auzit. Aşa că vă felicit, domnişoară…

— Domnişoara Audra Leigh Masters da la Meadow – începu Audra, apoi se opri, gândindu-se că nu era înţelept să îl informeze pe duce că era una dintre chiriaşele lui. Aşa prost dispus cum era acum, îi putea trece prin minte s-o dea afară din casă.

— Domnişoară Masters, maniera dumneavoastră de a mă aborda este ceva mai originală decât celelalte. Cel puţin n-a trebuit să îndur să vă văd leşinând sau schilodindu-vă calul.

— Eu nu leşin niciodată. Îmi îngrijesc foarte bine caii şi… şi nu am cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

— Aveţi grijă, doamnă, mârâi el ameninţător. Mi-aţi pus destul răbdarea la încercare. Vă asigur că am fost sâcâit toată săptămâna de *doamne* ca dumneavoastră. Se para că s-a răspândit zvonul că aici este un post liber de ducesă. Şi, din moment ce v- aţi ostenit atât, cred că ar trebui să vă acord atenţia cuvenită.

Înainte ca Audra să poată reacţiona în vreun fel, ducele o apucă de bărbie şi o forţă să-şi ridice capul. Studiind-o cu ochii mijiţi, murmură:

— Părul, acceptabil, deşi ar mai putea fi puţin periat. Dinţii par să fie buni, ochii de un cenuşiu

spălăcit. Privirea i se mută spre trupul ei. Cam lungană, dar îmi place. Obosesc să mă tot aplec când vorbesc cu oamenii.

În primul moment, Audra fu atât de uluită, încât nu reuşi decât să se holbeze la el. Auzise că ducele era o persoană dezagreabilă, dar nu şi că ar fi fost nebun. Pe măsură ce întregul înţeles al vorbelor lui îi devenea mai clar, Audra îşi reveni şi izbucni indignată, îndepărtându-i cu bruscheţe mâna de pe ea:

— Credeaţi… că doar mă prefac că… că am venit intenţionat să văd pentru a… Sunteţi cel mai dezgustător filfizon pe care l-am întâlnit vreodată sau, în cel mai bun caz, un nebun periculos! Ascultaţi-mă, domnule, dacă eram în căutarea unui duce, nu l-aş fi căutat în niciun caz prin tufişuri, cu o lesă în mână!

Deşi el continua să o privească la fel de furios, o umbră de îndoială îi flutura pe chip.

Tremurând toată, Audra de-abia reuşea să găsească vorbele potrivite pentru a-şi exprima indignarea:

— Sunt – sunt nemăritată, Alteţă, şi foarte mândră de asta. Posed o avere de zece mii de lire pe an, un grajd plin de cai de rasă şi o haită de câini. Nu simt nevoia nici unui soţ.

– Vă cer iertare, rosti el tărăgănat.

— Ar fi şi cazul. Mai mult decât atât, chiar dacă mi-aţi fi trimis o invitaţie, n-aş fi venit. Nici eu şi nici sora mea nu suntem interesate în a participa la balul dumneavoastră dezgustător!

Audra încercă să-şi închipuie cum ar fi reacţionat Cecily dacă ar fi auzit aceste cuvinte, dar era prea

furioasă ca să se gândească aşa mult la asta. Încheie informându-l trufaş pe duce:

— N-aş veni la bal nici dacă m-aţi implora în genunchi!

Expresia dură de pe faţa lui se transformă în ceva asemănător cu amuzamentul.

— Din moment ce e foarte puţin probabil să fac aşa ceva, mă tem că voi fi lipsit de plăcuta dumneavoastră prezenţă.

Audra îl privi cu asprime:

— Sunteţi cea mai înfumurată persoană pe care am cunoscut-o vreodată! De altfel, ce altceva s-ar putea aştepta de la un bărbat care călătoreşte cu douăzeci de cufere pline cu haine?

Ducele păru cam buimăcit la auzul acestor vorbe. Simţind că-şi regăsise demnitatea, Audra tocmai dădea să plece furioasă de lângă el, când privirea îi fu atrasă de o mişcare la marginea pădurii. Mopsul lui Cecily apăruse la vedere, alergând să prindă o broască. Simţindu-se răzbunată, Audra nu se putu abţine să nu-i arunce ducelui o privire triumfătoare.

— Dacă Alteţa Sa binevoieşte să mă scuze, mă duc să-mi recuperez căţelul imaginar.

Dar nu apucă să facă nici doi paşi spre mops, când mica bestie începu, ca de obicei, să o mârâie şi să dea înapoi de parcă n-ar mai fi văzut-o pe Audra niciodată în viaţa lui. Din direcţia ducelui se auzi un icnet ciudat. Dacă n-ar fi fost vorba despre Raeburn, Audra ar fi jurat că omul râdea.

— Vino aici, Frou-frou, îl chemă ea printre dinţi.

— Frou-frou?! repetă ducele. Alteţa Sa putea să nu ştie să zâmbească, dar în mod sigur ştia să-şi arate dispreţul.

— Vă asigur că nu eu l-am botezat aşa, începu Audra iritată, apoi se opri. La ce bun? Era o absolută pierdere de timp să încerce să-i explice ceva bărbatului aceluia. În plus, mopsul o luase din nou la fugă spre pădure. Audra se luă după el, nedându-şi nici măcar osteneala de a-şi lua rămas bun de la duce.

Raeburn privi cum femeia şi câinele dispăreau în depărtare, lăsând poiana din spatele castelului ciudat de pustie şi lăsă să-i scape un zâmbet trist. Nu ştia prea bine dacă să râdă sau să blesteme, amuzamentul fiindu-i umbrit de sentimentul stânjenitor că se făcuse de râs.

— De unde era să ştiu că într-adevăr exista un câine? mormăi el.

Totul era din vina domnişoarei Long şi a ticăloaselor ca ea. Datorită stratagemelor prosteşti ajunsese să fie suspicios faţă de orice femeie care-i ieşea în cale. Până atunci nu se gândise niciodată că nu orice femeie pe care o întâlnea ar fi dornică să i se arunce în braţe.

Şi chiar dacă ar fi gândit aşa, domnişoara Masters îi pusese la punct asupra acestei chestiuni în ceea ce o privea. Simon zâmbi amintindu-şi indignarea cu care îl informase că nu simţea nevoia vreunui soţ. Arăta chiar superb, cu coama aceea sălbatică de păr castaniu, cu ochii fulgerând de mânie. Nu era ceea ce se cheamă o frumuseţe, dar el minţise atunci când spusese că are ochii spălăciţi. Departe de asta, se gândi el. Erau de cel mai pur cenuşiu pe care îl văzuse vreodată.

Presupunea că ar fi trebuit să se ducă după domnişoara Masters şi să-şi ceară scuze pentru

comportamentul lui grosolan, poate chiar să încerce o explicaţie. Dar se temea că, furioasă cum era, Audra l-ar fi pus din nou la punct, ceea ce i-ar fi rănit orgoliul la care ţinea foarte mult.

Simon ridică din umeri, spunându-şi că nici nu era atât de important. N-avea de ce să-şi facă griji în privinţa părerii pe care o avea despre el o femeie pe care abia o cunoscuse şi, mai mult, pe care era foarte puţin probabil să o mai vadă vreodată. Scoţându-şi din minte incidentul, merse de-a lungul apei, îndreptând- şi paşii spre podul de lemn care ducea în curtea interioară a castelului.

Urcă în dormitor ca să se schimbe pentru cină, întrucât la Castelul Raeburn se mânca după orarul din provincie. Îmbrăcând o cămaşă albă, se surprinse, cu uimire, gândindu-se la domnişoara Masters şi la ceea ce-i spusese ea. Cum îl numise? Cea mai înfumurată persoană pe care a întâlnit-o vreodată; dar la ce te puteai aştepta din partea unui bărbat care călătoreşte cu douăzeci de cufere?

Simon se încruntă, dorindu-şi să-i fi spus că nouăsprezece din acestea erau ale surorii lui. Dar, în definitiv, ce o privea asta pe domnişoara Masters? Totuşi, remarca îi irita. El, care era atât de mândru de bunul său simţ şi de maniera simplă de a se îmbrăca, să fie considerat un filfizon?

Însă, în timp ce cobora scările pentru a o conduce pe Lady Augusta în sufragerie, continuă să mediteze asupra cuvintelor domnişoarei Masters. Oare avea ea dreptate? Nu în privinţa cuferelor, bineînţeles, ci a îngâmfării lui. Oare nu începuse să cam facă pe grozavul în ultima vreme, prea plin de importanţa pe care i-o acorda titlul de Duce?

Furios pe sine însuşi că dădea atâta importanţă spuselor Audrei Masters, Simon încercă să-şi disimuleze aerul distrat. Luând-o pe Augusta de braţ, o conduse în mica sufragerie. Simon o prefera pe aceasta, mai simplă, celei oficiale, ostentativ împodobită şi de al cărei tavan aurit atârnau candelabre greoaie.

Făcându-i semn valetului să plece, îi trase scaunul Augustei şi apoi se aşeză şi el la celălalt capăt al mesei.

În timp ce mâncau supa de broască ţestoasă, Augusta îl chestionă vesel despre plimbarea pe care o făcuse:

— Ai lipsit atât de mult! Sunt convinsă că n-ai petrecut tot timpul ăsta uitându-te la un taur. Ce-ai făcut în după-amiaza asta?

— Nimic important, decât că m-am făcut de râs.

— Oh! Augusta mai luă o lingură de supă. Credeam că ai făcut ceva diferit de ceea ce faci de obicei.

Simon nu răspunse la acest atac direct. Se gândi să-i facă o plăcere Augustei povestindu-i recenta întâlnire cu domnişoara Masters, dar renunţă imediat. Gus făcuse deja destul haz pe seama lui astăzi.

Totuşi, nu se putu abţine s-o întrebe abrupt:

— Gus, tu găseşti că sunt înfumurat?

-Nu, dragule. Doar îngrozitor de arogant . Simon se strâmbă. Încrede-te în propria soră şi vei găsi toată liniştea de care ai nevoie!

Augusta îşi ridică privirea din farfurie, uitându- se nedumirită la el:

— Ce te face să mă întrebi asta?

— Nimic special.

Simon schimbă repede subiectul întrebând-o cum mergea cu pregătirile pentru bal. Dar regretă imediat, deoarece Augusta se lansă în împărtășirea amănunţită a nehotărârii ei privind cantitatea de homar pe care trebuia s-o comande.

— Şi tot nu ştiu cum să împodobesc sala de bal, se lamentă ea. Oare nişte simple aranjamente florale sunt suficiente, sau ar trebui să găsesc ceva mai exotic?

— Tapetarea camerei cu mătase neagră mi se pare potrivită.

Sugestia sa fu întâmpinată doar de o privire dezgustată din partea surorii sale.

Deşi o întrebase despre ele, Augusta ştia că toate aceste detalii privind baiul nu îl interesau câtuşi de puţin. Nici un singur aspect, poate doar cu excepţia…

Spre propria lui uimire, Simon se trezi spunând:

— Ai trimis toate invitaţiile?

— Bineînţeles. Dar, dacă mai vrei să inviţi pe cineva, presupun că…

– O, nu, nu! se grăbi Simon să nege. Imaginea Audrei Masters îi stăruia în gând, dar o îndepărtă rapid. De ce naiba să vreau să mai invit şi alte femei infernale?

— Păi, cred că am fi putut să-l invităm şi pe Marchizul de Greenwold. Are două fete încântătoare, totuşi locuiesc puţin cam departe.

— Atunci n-are importanţă cât de fermecătoare sunt. Nam chef de oaspeţi peste noapte.

În mod evident plictisit de subiect, Simon chemă valetul să-i umple paharul cu vin.

— Ai putea să arăţi ceva mai mult interes, Simon,

se plânse Augusta. Cel puţin, măcar atât, la cât se aşteaptă toate doamnele acelea.

— La ce bun? mă tem că singura femeie care a reuşit să-mi trezească interesul a spus deja că nu vine nici moartă.

— Ce?! sări Augusta, scăpându-şi cu zgomot furculiţa în farfurie. Simon! Cine e?

Dar Simon deja regreta că spusese atât de mult. Se servi cu o pulpă de miel, păstrând o tăcere înnebunitoare. Augusta îi cunoştea prea bine această privire încăpăţânată pentru a-l mai pisa cu întrebări. Murind de curiozitate, îşi petrecu restul cinei neatingându-se de mâncare şi privindu-l fix. Şi dacă nu şi-a omorât fratele până la sfârşitul vizitei nu a fost pentru că el n-ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a o îndemna la asta.

4.

Multe zile după întâlnirea ei cu Ducele da Raeburn, Audra încă se mai gândea la replicile usturătoare pe care ar fi trebuit să i le dea. Ce om arogant! Fusese în stare să creadă, chiar şi pentru un moment, că ea se furişase pe domeniul lui doar ca să i se arunce de gât, presupunând că este la fel cu celelalte fetişcane prostuţe din împrejurimi care tânjeau să-l cunoască.

Audra roşi din nou amintindu-şi maniera insolentă în care ducele o supusese la acea inspecţie înjositoare. Dacă ar fi fost o femeie orgolioasă, câteva dintre remarcile despre propria ei persoană ar fi făcut-o să se simtă absolut distrusă. O lungană

cu ochi spălăciţi, într-adevăr! Era perfect conştientă de propriile ei defecte pentru a mai avea nevoia să i le şi arate cineva.

Deşi îl mustrase cu severitate, i se părea că nu- o spusese îndeajuns. Acest sentiment de frustrare se amesteca în sufletul Audrei cu groaza că a spus totuşi prea multe despre ea. Aparent, el nu realizase că ea este chiriaşa lui, dar nu era sigur că nu aflase până acum, din moment ce ea-şi spusese prosteşte numele. Nu ştia dacă Alteţa Sa era un cm răzbunător, dar în mod sigur era capabil de o mânie ieşită din comun. Audra se aştepta ca din moment în moment să primească o înştiinţare că trebuie să plece de la Meadow Lane.

Totuşi, se îndoia că se putea aştepta la vreun mesager în acea zi. Ploua atât de tare, încât cineva ar fi trebuit să fie nebun ca să se aventureze pe-afară. Apa curgea pe ferestrele salonului ca o cascadă. Audra regreta că îl invitase pe unchiul Matthew să vină să-şi petreacă ziua cu ea şi Cecily. Spera că bătrânul gentleman va fi atât de înţelept încât să se scuze că nu vine.

Dar bătrânul părea că nu cunoaşte această nuanţă, deoarece, imediat după prânz, doamna Meguiness băgă capul pe uşa salonului şi o anunţă că trăsura reverendului Masters aproape plutea pe alee.

Înăbuşindu-şi o exclamaţie de groază, Audra se repezi la uşă, să-l aducă înăuntru pe bătrânul şi rotofeiul ei unchi, ajutându-l să-şi scoată mantaua şiroind de apă.

Şuviţele sale albe erau prinse la spate într-o coadă, destul de udă şi ea. Pe sub sprâncenele dese şi albe ca neaua, ochii de un albastru deschis scăpărau spre

Audra.

— Să fiu al naibii, dragă, dar cred că trebuia să- mi iau vâslele!

— Unchiule, eşti ud leoarcă! exclamă Audra. Vino să te aşezi lângă şemineu.

— Nu te agita atât, fetiţo. Reverendul Masters chicoti şi se bătu cu palma peste pântecul grăsuţ care i se vedea prin vestă. Un om cu greutatea mea e greu de înlăturat de o ploaie!

Cu toate acestea, se lăsă condus spre fotoliul din faţa şemineului din salon. Faţa sa angelică strălucea acum în lumina focului, scoţându-i în evidenţă tenul deosebit de neted pentru un om de nouăzeci de ani. Deseori, Audrei îi venea greu să admită că era unchiul tatălui său, şi nu al ei. Reverendul Masters considera că îşi datorează longevitatea faptului că toată viaţa, niciodată nu luase în considerare „niciun afurisit de lucru” pe care i-l spuseseră prostănacii de medici şi se îndopase cu atât de multe foitaje şi vin de Madeira cât poftise.

— A, aşa e mai bine, oftă el, întinzându-şi mâinile spre focul din cămin. Vârful nasului i se înroşise, ca întotdeauna când îi era prea cald sau bea prea mult vin.

Deşi el protestă, Audra insistă să-şi scoată cizmele. În timp ce se apleca să i le tragă din picioare, Audra continua să-l dojenească:

— Nici vorbă că nu mă bucur că te văd, unchiule, dar nu trebuia să ieşi din casă într-o asemenea zi.

— Trebuia, draga mea. Încă o zi claustrat în casa parohială şi ajungeam la balamuc. Poţi să crezi sau nu, dar şram atât de disperat să-mi umplu timpul cu ceva, încât mi-a trecut prin cap să scriu o predică.

Audra râse, prea obişnuită cu astfel de comentarii deocheate din partea unchiului ei pentru a se mai scandaliza. Nu exista nicio persoană mai nepotrivită pentru ranguri bisericeşti decât Matthew. Dar, aşa cum îi explicase el odată, „Ce naiba îi rămâne de ales unui tânăr în afară de armată? Pot accepta să fiu împuşcat de un soţ gelos, dar nu de un străin pe care nu l-am ofensat cu nimic. Nu, nu, draga mea. Asta e prea mult!”

Era cam păcătos, dragul său unchi Matt, şi de aceea scandalizase tot restul familiei tatălui său. De altfel, acele rude demodate nu o aprobau nici pe Audra, acesta fiind probabil motivul pentru care ea se înţelegea atât de minunat cu unchiul Matthew. Însă, indiferent de motiv, Audra ţinea foarte mult la bătrânul gentleman şi faptul că locuia aproape fusese unul dintre motivele care o determinaseră pe Audra să închirieze Meadow Lane Lodge.

Încercând să nu-l supere pe bătrân cu solicitudinea ei, Audra îi scoase totuşi cizmele pentru a se asigura că nu răceşte.

Audra tocmai se aşezase pe canapeaua din faţa lui, când Cecily intră graţios în salon, cu Frou-frou ţopăindu-i printre picioare.

— Era cumva trăsura unchiului Matt cea pe care am auzit-o? întrebă ea vesel.

— Sigur că da, domnişoară. Faţa unchiului Matt se lumină deodată. Să mă ia naiba, fata asta se face din zi în zi mai frumoasă! Vino aici, iubita mea nepoată, şi dă-i un pupic unchiului tău!

Cecily făcu tocmai, roşind uşor. Audra privea amuzată scena. Deşi nu era unchiul adevărat al lui Cecily, reverendul Masters „o adoptase”, ba chiar

ţinea foarte mult la ea. Nefiind niciodată împotriva faptului de a primi complimente, Cecily îi adresă un zâmbet fermecător.

Însă Audra era nevoită să admită că Cecily se purtase foarte drăguţ în ultimele zile. Nu amintise niciun cuvânt despre cearta lor, despre dezamăgirea de a nu merge la bal sau despre nemulţumirea vieţii la Meadow Lane. Fusese atât de dulce, de veselă şi de amabilă, încât te puteai întreba dacă nu cumva pune la cale vreo poznă.

Audra se ruşină însă imediat de propria ei suspiciune. Devenea la fel de răuvoitoare ca hidoşenia sa Ducele de Raeburn.

Cecily se aşezase pe un taburet lângă scaunul reverendului Masters şi o ruga vesel pe Frou-frou „să facă o reverenţă unchiului Matt!” Căţelul binevoi să dea din coadă ia ei. Se părea că numai la Audra mârâia.

Aceasta n-o deranja însă pe Audra, căreia îi venea să mârâie şi ea, la rândul ei, ori de câte ori îşi amintea cum escapada lui Frou-frou determinase acea întâlnire dezastruoasă cu Raeburn.

Faptul că Cecily îi povestea acum voioasă unchiului Matt istoria, sau cel puţin ceea ce ştia ea, nu o făcea deloc să se simtă mai bine. Chicotind, Cecily continuă:

— Şi neascultătoarea Frou-frou a alergat-o pe sora mea prin Pădurea Raeburn. Săraca Audra a căutat-o mult după ce se întunecase.

— O, ce femeie curajoasă! Privirea unchiului Matt se îndreptă spre Audra, în mod evident distrându- se răutăcios de stânjeneala Audrei. Cum?! Nu ţi-a fost teamă că Ducele cel încruntat te va amenda pentru

că i-ai încălcat proprietatea?

Spre disperarea ei, Audra simţi că roşeşte. Era oare posibil ca unchiul Matthew să fi auzit şi altceva despre întâlnirea ei cu Raeburn decât îi povestise Cecily? Nu-i trecuse prin minte niciodată că ducele ar fi putut fi atât de prost crescut încât să răspândească prin împrejurimi episodul respingător al întâlnirii lor.

Audra se foi în scaun:

— Ce-ce-ce te face să mă întrebi asta, unchiule Matthew?

— Nimic, draga mea. Era doar o glumă, una destul de răutăcioasă pentru a te face să arăţi de parcă ai fi înghiţit o muscă.

— Te rog să mă scuzi, replică ea scorţos. Dar nu găsesc nimic amuzant în toată istoria asta.

— Vai, Audra, dar nu-ţi stătea deloc în fire să te superi din cauza unui lucru atât de neînsemnat! Ce-i cu tine, copila mea, ţi-ai pierdut simţul umorului?! exclamă unchiul Matt, aruncându-i o privire nedumirită, dar pătrunzătoare, care o făcu să se simtă extrem de stânjenită.

Răsuflă uşurată când Cecily îi sări pe neaşteptate în ajutor:

— Cred că Audra are motive să fie încă supărată, pentru că în timp ce ea, săraca, o căuta prin pădure, nesuferita de Frou-frou se întorsese acasă. Cecily mângâia drăgăstos gâtul căţelului. Audra a alergat înapoi disperată şi, bineînţeles, a găsit-o pe Frou-frou ghemuită în fotoliul ei preferat.

Cecily şi unchiul Matt izbucniră amândoi în râs, însă Audra nu fu în stare să li se alăture. Se uită la Frou-frou şi murmură:

— Căţelul ăsta a avut noroc că mai este încă în viaţă.

— Chiar aşa! chicoti unchiul Matt. Mai ales că ştiindu-te pe tine, draga mea, mă mir că ţi-ai întrerupt lectura ca să pleci în căutarea lui Frou-frou. Reverendul se aplecă şi luă cartea lăsată deschisă, ca de obicei, pe măsuţa de lângă fotoliu şi aruncă o privire titlului. Dumnezeule! Dar e tot „Ivanhoe”! Credeam că ai primit-o mai demult. Cu obiceiul tău de a devora cărţile, mă aşteptam s-o fi terminat deja şi să mi-o împrumuţi şi mie.

— Am fost cam aiurită în ultima vreme, răspunse Audra.

Nu se simţea în stare să admită că aiureala ei era foarte tulburătoare şi ciudată în aceiaşi timp. Într-adevăr, bietul Ivanhoe era foarte supărat, având-şi tatăl şi iubita prizonieri la Torqueviile. Totuşi, nu era un motiv pentru ca, ori de câte ori îşi imagina chipul încruntat al cavalerului, acesta să se transforme, în mintea ei, în figura întunecată a Ducelui de Raeburn. Şi nu era nicio explicaţie pentru faptul că, ori de câte ori întorcea o pagină, se trezea evocând mental un erou cu păr negru, cu şuviţe argintii la tâmple şi sprâncene stufoase. Era nu numai enervant, dar ş. Prostesc să şi-l închipuie pe Ivanhoe de proporţiile masive ale ducelui, cu pieptul larg, umeri laţi şi braţe vânjoase. Audra ştia cum arăta o armură, iar dacă Ivanhoe ar fi fost un bărbat atât de uriaş, n-ar fi încăput în niciuna.

Întrucât îl detesta pe Duce, nu înţelegea de ce în mintea ei acesta îl întruchipa pe Ivanhoe. Dacă tot nu putea scăpa de el, ar fi trebuit totuşi să şi-i imagineze ca fiind ticălosul de Front de Boeuf. Era

mai bine să nu se mai gândească deloc la Raeburn.

O descumpănea faptul că incapacitatea ei de a se concentra la citit nu trecuse neobservată. Chiar şi Cecily o remarcase, deoarece îl informă pe unchiul Matthew pe un ton grav:

— Audra a fost foarte frământată în ultima vreme. Dar cred că este o toană pe care toate femeile în vârstă... ăă... vreau să spun mature o au din când în când.

— Nu, e din cauza umezelii, replică Audra. Ştii, reumatismul meu.

Unchiul Matt chicoti înfundat, iar Audra se folosi de ocazie să schimbe subiectul, provocându-l ia o partidă de şah. Era un jucător foarte bun, iar Audra avusese multe discuţii aprinse cu el, de-a lungul timpului, pe această temă, nici unui nelăsând de la el.

Înşirară piesele de fildeş pe tablă şi, în scurtă vreme, erau amândoi cufundaţi în joc. După-amiaza trecu liniştită, în ciuda ploii care bătea în geam. Pentru o vreme, tăcerea din salon fu întreruptă doar de bătăile pendulei şi de câte un fornăit ocazional de-al lui Frou-frou.

Chiar şi Cecily tăcea, ocupată cu lucrul de mână. Deşi se plictisea, îşi ascundea căscatul cu dosul mâinii. Audra pierduse noţiunea timpului, urmărind cu atenţie mutările unchiului său şi aşteptând să-i pice în cursă.

Nu observă că ploaia se oprise decât atunci; când îi arătă Cecily. Sărind de pe scaun, aceasta se repezi la geam:

— Uite, soarele încearcă să iasă! Poate va fi un curcubeu. Cecily îşi lipi vârful nasului de geam. Oh,

Audra, vino să vezi!

Întrucât unchiul Matt reuşise să scape din capcană şi îi pusese regina în pericol, Audra era prea preocupată ca să se uite. În orice caz, strigătele lui Cecily păreau cam exagerate pentru o bucăţică de cer, colorat.

— Te rog, nu mă deranja acum, Muffin, murmură Audra. Sunt sigură că acel curcubeu va fi acolo şi mai târziu.

— Dar nu e un curcubeu. E o trăsură cu patru cai ce vine pe alee.

Audra şi reverendul îşi ridicară capetele amândoi deodată, iar unchiul Matt dădu glas propriei nemulţumiri:

— Dacă e cumva madam' Coleby, te previn, Audra, mă ascund în pivniţă până pleacă!

— Să-ţi fie ruşine, unchiule, spuse Cecily. Eşti ia fel de rău ca Audra. Nu este trăsura Lady-ei Coleby. Este – Se întrerupse, cu un icnit. Făcând un pas înapoi de la fereastră, păli brusc şi rămase ţintuită locului.

— Cecily?

Neprimind niciun răspuns, Audra părăsi tabla de şah şi se duse şi ea la fereastră.

— Ce s-a întâmplat, Muffin?

Prea tulburată ca să poată vorbi, cu ochii măriţi, Cecily reuşi doar să o apuce pe Audra de mânecă şi să-i arate afară cu degetul. Audra privi şi încremeni şi ea.

În faţa casei lor tocmai se oprea o trăsură neagră strălucitoare trasă de patru cai împodobiţi bogat. În faţa trăsurii mergea un călăreţ, sunând din trompetă. Pe portiera trăsurii era desenat un blazon,

de altfel mai puţin impresionant decât cei doi lachei care mergeau în spatele trăsurii, îmbrăcaţi în livrele de culoarea safirului.

— Audra, spuse Cecily tremurat. Crezi că este…

Este…

— Dracul! strigă Audra. Evident, nu era regele Angliei venind la ea în vizită. Numai o singură persoană din împrejurimi putea avea o trăsură atât de împopoţonată.

— Raeburn! exclamă Audra.

Cecily scoase un suspin adânc şi părea gata să leşine. Audra ar fi vrut s-o zgâlţâie pe sora ei pentru că se purta ca o gâsculiţă, dar nu se simţea în stare, inima bătându-i cu putere.

Cu siguranţă, unchiul Matthew nu auzise numele pronunţat de ea, deoarece strigă ţâfnos:

— Îmi spuneţi şi mie sau aveţi de gând să staţi acolo ca două stane de piatră? A cui e trăsura?

Înainte ca Audra să poată rosti o vorbă, Cecily izbucni veselă:

— Este trăsura ducelui, unchiule! Nu e minunat? Oh, Audra! Cecily ţopăia, făcând să-i salte buclele. De ce crezi că vine Alteţa Sa aici?

Audra îşi putea imagina mai multe motive, deloc îmbucurătoare.

— Nu ştiu, răspunse ea ursuză. Dar poate ar fi bine să ne ducem sus şi să începem să împachetăm lucrurile.

— Ceee?!

Audra ignoră strigătul surprins al surorii ei. Nevrând să fie văzută că spionează, se ascunse după o draperie. Ţinându-şi răsuflarea, privi cum unul dintre lachei se repede să deschidă uşa trăsurii,

ferindu-şi privirea de binecunoscutul chip arogant al celui care trebuia să coboare.

Dar bărbatul care coborâse îi era complet necunoscut. Deşi avea o înfăţişare distinsă, veşmintele îi erau simple, arătând că era de fapt un servitor, ca şi ceilalţi. Păşind plin de importanţă, acesta se apropie de uşa casei.

— Oh! exclamă Cecily cu mâhnire.

Audra simţi că împărtăşeşte şi ea acelaşi sentiment, dar refuză să se gândească dacă era unul de. Uşurare sau unui de dezamăgire.

Nerăbdător, unchiul Matthew îi se alătură la fereastră, întrebând:

— Ce naiba se întâmplă?

Audra ridică din umeri, neştiind nici ea ce să răspundă. Dar se părea că niciunul din ei nu avea să mai stea în suspans multă vreme, întrucât, indiferent de însărcinarea pe care i-o dăduse ducele acestui om, el o dusese foarte rapid la îndeplinire.

Dispărând pentru o clipă din raza lor vizuală, timp în care Audra o auzi pe doamna Meguiness deschizând uşa de la intrare, omul ducelui îşi făcu din nou apariţia pe alee.

Urcă înapoi în trăsură, vizitiul dădu bice cailor şi impresionantul echipaj plecă la fel de brusc precum venise. Audra îi mai aruncă o privire, apoi se întoarse spre doamna Meguiness, care tocmai intrase în salon.

Pe chipul sever al menajerei se putea citi tulburarea. Spre amuzamentul cam crispat al Audrei, doamna Meguiness ţinea în mână o tavă, pe care se zărea un plic. Probabil că menajera considerase că nu era de-ajuns să i-l înmâneze direct, aşa cum făcea

de obicei cu scrisorile ei şi, de aceea, folosea tava de argint pe care se servea ceaiul.

Doamna Meguiness îi întinse Audrei tava, spunând doar:

— Pentru dumneavoastră, domnişoară Masters.

— Mulţumesc, spuse Audra.

Apucă scrisoarea cu precauţie, de parcă aceasta ar fi fost gata să explodeze. Dacă era într-adevăr o înştiinţare de evacuare, atunci nici că se văzuse una mai elegantă ca aceasta, scrisă pe hârtie fină de pergament crem, cu sigiliul sofisticat al ducelui imprimat în ceară. Oare era posibil ca…? Nu, era absolut de neimaginat ca arogantul duce să-i fi trimis o scrisoare de scuze.

Orice ar fi conţinut acel plic, un lucru era clan nu va reuşi să afle tot învârtindu-l între degete. Aşa că începuse să rupă sigiliul, când deodată simţi trei capete înghesuindu-se într-al său. Doamna Meguiness se împingea cel mai tare, făcând eforturi: insistente ca să vadă.

— N-ar trebui să pregăteşti ceaiul? o întrebă Audra iritată.

Menajera strânse înciudată din buze, dar pricepu aluzia şi plecă dezamăgită. Acum trebuia să scape şi de Cecily şi de unchiul Matt.

Aruncându-i o privire semnificativă, Audra reuşi să-l facă să se retragă, dar părea că nimic n-o putea determina pe Cecily să se îndepărteze.

— Oh, Audra, vrei să mor de curiozitate? Ce mai aştepţi? Deschide-l! Deschide-l! Deşi se temea de ceea ce ar fi putut conţine, Audra rupse sigiliul şi desfăcu plicul. Străduindu-se din răsputeri să se concentreze asupra rândurilor scrise elegant, cu

cerneală, îi luă câteva minute să înţeleagă ceea ce citea.

“Alteţa Sa, Duce de Raeburn, şi Lady Augusta Penrose, silabisi Audra cu voce tare, *“au onoarea să vă invite la*” – Nu apucă să citească mai departe, deoarece Cecily aproape că-i ţipă în ureche:

— La bal! Audra! este o invitaţie la bal!

Audra înţepeni. Realizând ce ţinea în mână, dădu drumul scrisorii de parcă aceasta îi ardea degetele. Năucită, văzu cum Cecily se repezi s-o ridice.

Fluturând invitaţia deasupra capului, Cecily dansa prin cameră, cu răsuflarea întretăiată de chicote de bucurie.

— Balul! Oh, unchiule Matthew, mergem la bal!

Cecily sări de gâtul reverendului, făcându-l şi pe acesta să râdă încântat şi să o bată înţelegător cu palma pe umăr, întrebând-o:

— Adevărat, scumpa mea?

Audra de-abia avu timp să-şi revină, căci Cecily se aruncă şi spre ea, strângând-o cu putere în braţe.

— O, Audra, ştiam eu că o să găseşti o cale să obţii o invitaţie, din moment ce îmi doream atât de mult! Eşti cea mai bună, cea mai drăguţă şi cea mai scumpă soră din lume!

Audra simţi că i se învârte capul de efortul pe care-l făcea să înţeleagă. Se desprinse din îmbrăţişarea sufocantă a lui Cecily şi îi spuse cu un oftat:

— Cecily, potoleşte-te. Trebuie să fie o greşeală.

— Cum să fie o greşeală?! Cecily îi flutură invitaţia prin faţa ochilor. Uite, numele noastre sunt scrise foarte clar.

Audra încercă să vadă, dar Cecily nu stătea pe loc

suficient de mult ca ea să se poată uita bine la blestemăţia aceea.

Se încruntă, ştiind foarte bine că ea, Audra, nu făcuse nimic pentru a obţine acea invitaţie. Ba chiar dimpotrivă! Dacă Cecily ar şti măcar jumătate din ceea ce-i spusese Alteţei Sale…

Deci cum ajunsese numele lor să fie adăugate pe lista invitaţilor? Pusese cineva o vorbă bună pentru ele? Audra îi aruncă o privire bănuitoare unchiului său.

Dar reverendul dădu din umeri şi protestă:

— Nu te uita aşa la mine, Audra. N-am nimic de-a face cu asta. Ştii că guta mea afurisită mă împiedică să ies din casă atât de des pe cât aş vrea. În plus, deşi cunosc familia Lakeland, nici măcar nu l-am văzut pe Duce de când s-a întors.

Aproape delirând de fericire, Cecily continua să ţopăie prin salon, făcând-o pe Frou-frou să latre, în timp ce Audra îşi chinuia mintea pentru a găsi o explicaţie.

Singura posibilitate era ca, după. Întâlnirea cu ea, ducele însuşi să se fi interesat unde locuieşte şi astfel să fi aflat şi numele surorii ei. Dar de ce să se fi ostenit să facă asta, după ce-l insultase atât de rău şi de ce să-i fi trimis invitaţia, dacă ea jurase că o va refuza?

Să-l ia naiba! în mod sigur a trimis-o doar ca să mă enerveze, murmură Audra ca pentru ea, apoi se întoarse furioasă spre Cecily şi-i strigă:

— Încetează imediat cu manifestările astea dizgraţioase!

Cecily se opri o clipă din ţopăit şi Audra reuşi să-i smulgă invitaţia. O mototoli în mână, spunând cu

hotărâre.

— În niciun caz nu putem accepta.

Zâmbetul lui Cecily păli brusc. Nici Julieta, când descoperise că Romeo e mort, nu putea arăta mai distrusă decât Cecily acum.

— Audra! Ce-ce-ce spui?

— Spun că nu mergem. Ar fi… absolut nepotrivit.

— Nepotrivit! Nu văd nici cel mai mic motiv pentru care să nu mergem. Tu vezi, unchiule Matthew?

Dar reverendul Matthew Masters, simţind că e pe cale să izbucnească o furtună, se întorsese ia tabla de şah, hotărât să nu fie prins la mijloc.

— Este nepotrivit pentru că nu ţi-ai făcut încă ieşirea în lume, aşa cum se cuvine.

Pe faţa lui Cecily se citi indignarea.

— Ca şi cum ţie ţi-ar fi păsat vreodată de regulile astea învechite! în plus, acesta este un bal particular, nu e ca şi cum m-aş duce la o reuniune.

— N-are niciun sens să mai insişti, Cecily. M-am hotărât. Nu mergem pentru că nu vreau să…

– Nu vrei să mergi niciodată nicăieri, ţipă Cecily, bătând din picior. Ne ţii pe amândouă ferecate în casa asta îngrozitoare. Eşti… eşti dezgustătoare şi… rea! întreaga mea viaţă trece pe lângă mine!

— Ce exagerare îngrozitoare! Ai de-abia şaptesprezece ani.

— Voi împlini în curând optsprezece şi, dacă o ţin tot aşa, mă voi trezi că rămân fată bătrână ca tine.

După acest discurs revoltat, Cecily se învârti pe călcâie şi se precipită spre uşă.

Unchiul Matthew sări în picioare.

— Stai aşa, Cecily! Ai spus un lucru îngrozitor. Vino şi cere-ţi scuze!

Dar Cecily deja trântise uşa în urma ei.

— Las-o în pace, unchiule, spuse Audra. Are dreptate. Sunt fată bătrână şi asta nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Însă vocea ei nu sună la fel de convinsă ca de obicei. Oftă, descurajată parcă:

— Presupun că Cecily îşi va petrece restul după-amiezii plângând iar.

— Mi-e teamă că aşa e când ai şaptesprezece ani, draga mea.

— Zău? Nu-mi amintesc. Uneori cred că eu n-am avut niciodată şaptesprezece ani.

— Ţie nu ţi s-a dat niciodată şansa să simţi că îi ai. Întotdeauna am fost de părere că mama ta te-a împovărat cu prea multe responsabilităţi încă de mică. De ce nu se întoarce Lady Arabella să o ia în grijă pe Cecily?

Audra ridică din umeri.

— Te rog, nu-mi dori un asemenea lucru, unchiule. Probabil că va trebui să am tot eu grijă şi de mama.

O spusese în glumă, dar, din amintiri, ştia că nu era prea departe de adevăr. Lady Arabella fusese dintotdeauna o fiinţă frivolă, pe care nu te puteai baza, înclinată să-şi aleagă drept soţi bărbaţi cam bătrâiori şi cam ramoliţi. Întotdeauna, sarcina de a o împiedica să cheltuie prea mult sau să provoace un scandal din pricina chipeşilor ei amanţi căzuse în seama Audrei. Nu era frumos din partea unei fiice, dar Audra era bucuroasă că mama ei îşi continua încă voiajul de nuntă pe o perioadă nedefinită. Smulgându-se din aceste reflecţii neplăcute, Audra se ridică să arunce invitaţia în foc. Spre marea ei uimire, unchiul Matthew o opri cu un gest al mâinii.

Ochii lui albaştri, de obicei atât de veseli, erau acum tulburaţi.

— Nu te grăbi, fata mea. S-ar putea să te răzgândeşti şi să vrei totuşi să mergi la bal.

— Unchiule! exclamă Audra.

Ignorându-i reacţia, el continuă.

— Deşi nu o aprob pe Cecily, care se comportă ca un copil răsfăţat, totuşi ceva din ce a spus ea este adevărat. Nu e bine că stai atât de mult singură. Eşti încă tânără, Audra.

— Nu chiar aşa de tânără. Întreab-o pe Cecily. Cred că, după părerea ei, sunt de o vârstă cu Matusalem. Zâmbi crispat, dar el nu-i răspunse. Sper că nu începi să mă cerţi şi tu, unchiule. Am auzit destule mustrări la adresa felului meu revoltător de viaţă de la Lordul Sunderly.

Într-adevăr, vărul tatălui său, moştenitorul titlului, considera faptul că Audra locuia singură, doar cu o menajeră, ca fiind cel mai îngrozitor lucru de la Gumpowder Plot încoace. Dar, întrucât nici Lordul Sunderly şi nici alte rude ale tatălui ei nu se interesaseră niciodată până acum de ea, nu se simţea deloc obligată să ia în considerare dezaprobarea lor.

Dar unchiul Matthew îi făcuse de foarte puţine ori morală până acum. Prin urmare, trebuia să-l asculte.

- Ştii foarte bine că eu nu ţin nimănui lecţii de bună-cuviinţă, Audra. Dar cu un tovarăş de viaţă ar fi mai uşor să ieşi mai des în lume, să primeşti mai multe vizite. Dumnezeule, copilă, tu nu vezi pe nimeni în afară de mine şi de Lady Coleby! Şi asta numai pentru că nimeni n-o poate vizita pe femeia aceea îngrozitoare şi guralivă.

Audra îi răspunse cu un fel de mândrie:

— Te înşeli, sir, dacă mă crezi nefericită. Sunt foarte mulţumită de modul meu de viaţă. Singura mea grijă este Cecily. Ştiu că ei i-ar trebui ceva mai vesel, poate un sezon la Londra.

— Nu e vina ta că nu-i poţi oferi asta. Mama ta nu te-a pregătit deloc pentru acel mod de viaţă, lăsându-te să te izolezi la şcoala aceea, fără măcar o guvernantă care să te înveţe cum să te descurci.

Audra simţea foarte rar nevoia să-i ia apărarea mamei ei dar, cinstită cum era, nu putea lăsa ca toată vina propriului eşec social să cadă pe ea.

— Am învăţat tot ce am avut nevoie din cărţile mele, spuse Audra. Şi cu greu o poate cineva învinui pe mama pentru lipsa mea de graţie. Nici chiar cel mai bun profesor nu poate transforma o gâscă într-o lebădă.

Unchiul Matt arăta ca şi cum ar fi vrut s-o contrazică dar, în schimb spuse:

— Bine, asta este oricum de domeniul trecutului.

Ceea ce mă îngrijorează acum este viitorul. Cum veţi găsi, tu şi sora ta, soţi potriviţi, dacă staţi mereu închise aici, la Meadow Lane?

Audra zâmbi şi-i replică:

— Dar sunt câţiva gentlemani care ne vizitează tot timpul, cum ar fi tânărul Sir Worthington domnul Gilmore, domnul Blake. Iar eu fac pe doamna de companie a lui Cecily, aşa cum se cuvine să facă o soră mai mare şi nemăritată.

— Şi pe care dintre aceşti tineri ai vrea să-i ia de bărbat Cecily? Pe nătângul de Gilmore sau pe băiatul acela pistruiat?

Întrebarea o făcu pe Audra să tresară.

— Păi, pe nici unul. Nu sunt decât nişte tineri necopţi, de-abia ieşiţi de sub fustele doicii.

— Ar trebui să fii pregătită pentru orice, draga, mea. Mi-e teamă că Cecily nu ştie ce vrea la fel de bine ca tine. Dacă nu are de unde alege, te vei trezi cu unul dintre aceşti băieţi pe post de cumnat.

Audra dădu să-l contrazică, dar constată că nu avea cum, şi nu pentru că nu i-ar fi dorit o soartă mai bună lui Cecily.

— Am încercat să o duc pe Muffin la următorul sezon de bal, la Londra. Ce altceva aş mai putea face?

— Ai mai putea să profiţi de asta, spuse el, arătând spre invitaţia mototolită din mâna ei. Spune-mi un singur motiv rezonabil, domnişoară, pentru care tu şi sora ta n-ar trebui să mergeţi la bal.

— Sunt chiar mai multe – începu Audra, dar se opri, realizând că singurul şi cel mai important era mândria ei încăpăţânată. Cum putea ea să se umilească ducându-se la Raeburn, după ce îi spusese dispreţuitoare că nu vine nici dacă o imploră? Ducele ar fi înclinat să creadă că, la urma urmei, nu e cu nimic mai bună decât toate fetişcanele acelea fluşturatice. Dar nu putea recunoaşte toate astea, nici măcar în faţa unchiului Matt. Spuse doar:

— Ar fi foarte stânjenitor să merg doar eu cu Cecily, fără… fără un bărbat care să ne însoţească sau o rudă mai în vârstă care să – Unchiul Matt o întrerupse, umflându-şi semeţ pieptul:

— Dar eu cine sunt, fata în casă? Află, domnişoară că eu sunt totdeauna invitat – ca o favoare – la recepţiile de la Castelul Raeburn. Iniţial nu aveam de gând să mă duc la balul acesta, dar acum văd că

ar fi foarte bine s-o fac.

— Oh, unchiule Matt, Cecily şi cu mine n-am putea să-ţi cerem să vii la ceva atât de obositor.

— Obositor, pe naiba! Ba chiar o să-mi placă, încă nu m-am ramolit, domnişoară. Privirea i se tulbură brusc de amintiri. Pe cinstea mea, a trecut foarte multă vreme de când n-am mai ieşit cu o doamnă. Ştiai că Majestatea Sa, răposatul rege, nebunul de George, mi-a spus odată că sunt cel mai bun dansator care s-a văzut vreodată la Palatul St. James?

— Sunt convinsă că aşa era, unchiule, spuse Audra, netezind fără entuziasm pergamentul mototolit.

Alteţa Sa, Ducele de Raeburn are onoarea…

Era posibil să fi însemnat chiar asta? Să fie această invitaţie o ofertă de pace, modul lui ciudat de a-şi cere scuze, şi nicidecum o nouă insultă la adresa ei?

În timp ce Audra era frământată de aceste întrebări, unchiul Matthew îşi adună toate forţele şi, folosindu-şi întreaga putere de convingere, îi explică Audrei cât de profitabil din punct de vedere social ar fi acest bal pentru Cecily, ca să nu mai vorbim de cât de fericit l-ar face pe ei dacă ar accepta. Auzind acestea, Audra oftă. Reverendul Matthew Masters putea să nu fie capabil de predici tunătoare din amvon, dar în mod sigur era în stare să-l convingă şi pe Diavolul însuşi să se lepede de focul Iadului şi de fumul de pucioasă.

În cele din urmă, Audra dădu din mână în semn că cedează.

— Bine, bine, unchiule. Nu pot să vă ţin piept şi ţie şi lui Cecily. Cred că ar trebui să mă duc să-i spun că

m-am răzgândit. Sper doar să nu mă înăbuşe în braţe de bucurie.

Bătrânul reverend dădu aprobator din cap, nepermiţându-şi să zâmbească decât după plecarea nepoatei sale. Ştia că alesese calea cea bună de a o convinge pe Audra, punând accentul pe binele lui Cecily. Nu-i convenea deloc să admită că adevăratul motiv al îngrijorării sale era Audra, a cărei experienţă solitară o urmărea de câtăva vreme. Tânăra devenise la fel de retrasă ca o călugăriţă. Însă, dacă ar fi îndrăznit să-i sugereze Audrei că a merge la acel bal iar fi făcut mai mult bine ei însăşi decât lui Cecily, Audra ar fi fost în stare să-i taie capul.

5.

Dacă nu ar fi fost o femeie cu nervii tari, Lady Augusta Penrose ar fi izbucnit cu siguranţă, în acea seară a balului, într-o criză de isterie. Frigul din seră făcuse să degere o mare parte din florile pe care conta pentru ornamentaţii, şampania pe care o comandase în plus întârzia să sosească, iar bucătarul francez pe care îi aduseseră era prins într-o dispută atât de aprigă cu bucătarul ducelui, încât era puţin probabil că în seara aceea va mai fi servită vreo cină. Pe de altă parte, Lady Augusta era de părere că te puteai aştepta la orice atunci când organizai un bal în pustietatea aceea, care nu se putea compara cu civilizata Londră.

Şi, parcă pentru a pune capac la toate acestea, valetul ducelui, Bartleby, îl înştiinţase că-şi va părăsi

slujba… din nou. Îndreptându-se spre sala de bal pentru a face o ultimă inspecţie, Augusta îl întâlni pe valetul cu înfăţişare distinsă coborând furios şi ţanţoş scările, cu geamantanul într-o mână.

— Nu se poate, Bartleby, mârâi Augusta. Doar nu te-ai certat cu Alteţa Sa tocmai în seara asta.

Uscăţiv, cu un chip ca de artist suferind, Bartleby se înţepeni în faţa ei.

— Departe de mine gândul de a vă provoca vreo neplăcere, milady. Eu sunt un om răbdător. Sunt obişnuit să fiu ocărât, ca să nu mai vorbim de cizmele azvârlite spre mine din când în când. Dar dacă stăpânul pe care-l servesc cu devotament de atâţia ani, care mi-a fost dintotdeauna model de conduită, se comportă astfel, acuzându-mă că vreau să-l împopoţonez ca pe un *filfizon*… Nu, asta e prea mult de îndurat, chiar şi pentru un sfânt.

— Of, Bartleby, exclamă Augusta, dar nu încercă să-i oprească atunci când el se îndepărtă cu o plecăciune repezită. Ştia că nu va ajunge mai departe de bucătărie, unde o va lăsa pe menajeră să-i ofere o ceaşcă de ceai şi să-l asculte compătimitoare. Şi, slavă Domnului, Simon nu era genul de bărbat care să nu se poată descurca fără serviciile valetului său. Totuşi, era încă un subiect de iritare.

Făcând să-i foşnească volanele rochiei de seară din voal argintiu, Augusta alergă spre dormitorul fratelui său şi ciocăni la uşă. După ce spuse cine este, îl auzi pe duce strigând:

— Intră!

Auzindu-i tonul, Augusta se încruntă. Ştia că Simon nu era deloc entuziasmat de bal, dar, dacă era

iar într-una din dispoziţiile sale proaste, puteau de pe acum să baricadeze porţile palatului.

Intră şi-l găsi pe Simon în faţa oglinzii, fără pantofi şi îmbrăcat doar într-o cămaşă albă şi o pereche de pantaloni negri. Faţa îi era schimonosită de furie, în timp ce trăgea de capetele scrobite ale unei eşarfe, pregătindu-se să şi-o lege la gât.

— Simon, întrebă Augusta fără niciun preambul, ce i-ai făcut săracului Bartleby de data asta?

— Nătărăul! L-am ameninţat că îl fierb în apret.

Imbecilul insista ca, în cinstea ocaziei, să-i las să-mi aranjeze puţin mai deosebit eşarfa de la gât, într-un fel pe care el îl numea „în cascadă”. Dacă îmi doream o cascadă în jurul gâtului, îmi turnam o găleată cu apă în cap şi gata!.

— Simon!

Dar Augusta îşi reţinu reproşurile, ştiind că n-ar fi fost deloc bine să-l mustre. În plus, trebuia să fie de acord că gustul lui Simon în ceea ce privea îmbrăcămintea era impecabil. Studiind portretele strămoşilor săi, regreta că trecuse vremea în care bărbaţii se înveşmântau în brocarturi viu colorate şi aveau manşetele împodobite cu dantelă. Se gândise de multe ori că Beau Brummell nu le făcuse niciun serviciu gentlemanilor Angliei, convingându-i să poarte veşminte de seară mai sobre, dar infinit mai anoste. Dar în cazul lui Simon, stilul acela auster – total în negru – se potrivea într-un fel înfăţişării sale aspre şi severe.

Admirându-şi fratele, Lady Augusta observă că acesta era departe de a face la fel. Ducele se întrerupse din încercările sale în faţa oglinzii şi se încrunta la rochia ei de seară, cu privirea aţintită

asupra decolteului adânc.

— N-ar trebui să-ţi pui un şal? mormăi el. Sau… sau să adaugi nişte dantelă acolo?

— Nu. Îţi reamintesc, Simon, că sunt o femeie măritată, nu o puştoaică. Nu încerca să faci pe fratele mai mare în seara asta. Sunt destul de enervată şi- aşa, din cauză că toate merg prost.

Ducele se întoarse din nou spre oglindă, ridicând din umeri.

— Totul o să fie bine până la urmă, o linişti el. Toate recepţiile pe care le-ai dat au fost deosebit de elegante, Gus. Eşti întotdeauna o gazdă perfectă.

Deşi într-un fel măgulită de compliment, Augusta îi răspunse:

— Mă tem că succesul acestei recepţii depinde mai mult de adevărata sa gazdă decât de mine.

Simon se apropie mai mult de oglindă, adăugând încă un fald la eşarfă.

— O, voi fi atât de fermecător, încât drăguţele doamne nu-şi vor mai încăpea în corsete de bucurie.

Întrucât această promisiune fu însoţită de o încruntătură suficient de înspăimântătoare pentru a sparge oglinda, Augusta nu se simţi deloc mai liniştită.

Se juca nervoasă cu obiectele de pe masa de toaletă a fratelui ei: un brici Sheffield cu mâner de argint, o tabacheră, un cuţitaş pentru unghii, un pieptene.

Simon simţi o mustrare de conştiinţă. De obicei atât de calmă, sora sa arăta acum foarte tulburată. Poate că ar trebui să se abţină s-o necăjească, măcar pentru o seară.

— Îţi promit, Gus, spuse el, că deşi nu voi putea fi

chiar ceea ce se numeşte o gazdă perfectă, mă voi strădui totuşi să fac toate onorurile tradiţionale Casei de Raeburn.

— Dacă nu îţi cer prea mult, aş dori chiar să te distrezi puţin.

— A, asta e cu totul altă poveste, spuse Simon, îndepărtând briciul înainte ca ea să se poată tăia din greşeală. Încercă să zâmbească, dar deja îşi simţea muşchii gâtului încordându-i-se. De obicei, nu se agita atâta pentru un simplu bal, considerând astfel de distracţii o îndeletnicire plictisitoare. Dar balul acesta căpătase, într-un fel sau altul, o importanţă mai mare decât alte evenimente de acest gen. Îşi dădea prea bine seama că în seara aceasta toate privirile cucoanelor acelora cu veleităţi de peţitoare şi ale fetişcanelor tremurând de speranţă vor fi aţintite asupra lui. Simon auzise destule frânturi de zvonuri în ultimele două săptămâni. Se părea că în mintea tuturor era ideea absurdă că, în seara aceea, el ar fi gata să acorde un soi de premiu uneia dintre femeile acelea.

Simon nici nu clipise când se trezise faţă în faţă cu trupele inamice franceze, dar această dezgustătoare speculaţie era suficientă pentru a-i veni să o ia la fugă.

Faptul că Gus se foia prin cameră nu făcea decât să-i accentueze această dorinţă. Se răsti la ea *să stea* liniştită, *măcar până* termina de îmbrăcat. Deşi se aşeză imediat pe un scaun tapisat cu mătase, Augusta continua să-i arunce priviri neliniştite. Neliniştite? Nu, mai degrabă speriate.

Dându-se câţiva paşi înapoi, Simon aruncă o ultimă privire în oglindă, încântat de maniera sobră în care

îşi legase eşarfa. Augusta îşi drese glasul:

— Simon... îţi mai aminteşti de tânăra femeie despre care mi-ai pomenit, cea pe care o găseai atât de fermecătoare?

— Despre cine naiba vorbeşti?

— Despre domnişoara Audra Leigh Masters.

— N-am zis nimic despre ea, Gus. Mai exact, tu m-ai chinuit, forţându-mă să-ţi spun că am întâlnit-o în timp ce-şi plimba câinele. Dar cred că asta a fost tot. În orice caz, cu siguranţă n-am spus că ar fi fost fermecătoare.

— Tocmai asta este ceea ce n-ai spus, replică Augusta. N-ai făcut-o femeiuşcă prostuţă sau gâsculiţă zănatică. Ştiindu-ţi părerea despre alte femei din împrejurimi, găsesc reţinerea foarte încurajatoare.

— Şi? Ce-i cu domnişoara Masters?

— Nimic, răspunse Augusta cu o voce suavă. Poate totuşi te-ar interesa să ştii că am aflat unde locuieşte.

— Nu prea m-am mai gândit la ea, spuse Simon, luându-şi vesta de mătase albă şi pregătindu-se s-o îmbrace.

Nu era chiar o minciună. Nu se gândise la domnişoara Masters. Dar se surprinsese căutând-o cu privirea ori de câte ori trecea pe lângă şanţul cu apă.

Deşi era curios, Simon nu o întrebă pe sora sa ce aflase. Dar nici nu era nevoie. Augusta era decisă să-i spună ea.

— Din întâmplare, domnişoara Masters este chiriaşa ta. Locuieşte la Meadow Lane Lodge.

— La Meadow Lane! Simon se opri brusc din

încheiatul vestei, auzirea acestui nume trezindu-i amintiri dureroase. Vechiul refugiu de vânătoare fusese cumpărat de tatăl său „pentru a-i împiedica pe scandalagii din Londra să vină aici să-şi ţină chefurile şi să ne sperie păsările”. Cabana fusese ascunzătoarea preferată a lui Robert, departe de castel. De multe ori îi lua şi pe Simon cu el, fugind amândoi de privirea dură a bătrânului duce.

— Nu ştiam că a fost închiriat.

— Nu i-ai dat tu instrucţiuni domnului Wylie s-o facă?

— Presupun că da. Simon îşi reveni din amintiri şi se îndreptă de spate. Încerca să se autoconvingă că n-ar fi avut rost să n-o facă doar dintr-un sentimentalism prostesc. Totuşi, când se gândea că locul preferat al lui Robert era acum locuit de o străină… Uneori era foarte greu să fii practic. Deci domnişoara Masters locuieşte acolo? întrebă el gânditor. Aproape în pragul uşii lui. Probabil că stătea foarte mult timp închisă în casă, altfel ar fi văzut-o până acum prin sat sau pe alee. Aceasta nu însemna că o căutase în mod deliberat.

— Locuieşte la Meadow Lane cu sora ei mai mică, fără nicio persoană mai în vârstă. Cam neobişnuit, spuse Augusta. Dar se zice că a moştenit o avere frumuşică.

— Zece mii de lire pe an, murmură Simon ca pentru sine. Buzele i se strânseseră într-o grimasă, amintindu-şi indignarea cu care îi vorbise Audra.

— Tatăl ei era Vicontele Sunderly, continua sora lui să-l lămurească. Mama ei vine, de asemenea, dintr-o familie bună, familia Exeter. Îţi aminteşti, Simon? Femeia căreia toată lumea îi spunea Lady

Arabella pentru că se căsătorise de atât de multe ori şi în atât de scurt timp, încât nimeni nu-i mai ştia numele de căsătorie.

— Ea? Aceea care acum îşi spune Contesa de Monta – nu-ştiu-cum?

— Mi-e teamă că da.

Simon se strâmbă.

— Am întâlnit-o odată când călătoream prin Italia. Dumnezeule mare, femeia aceea este la fel de vulgară şi de imorală ca Prinţesa Caroline!

— Sărmana prinţesă! Uneori cred că Înălţimea Sa este judecată prea aspru. Se spune că regele nu-i va permite niciodată să fie încoronată odată cu el.

Dar bârfele la modă nu-l interesau pe Simon. Era încă tulburat că femeia ridicolă şi afectată pe care o întâlnise în străinătate era mama domnişoarei Masters.

Fu surprins să se audă spunându-i cu fermitate surorii şale:

— Nu contează. Domnişoara Masters nu seamănă deloc cu Lady Arabella.

— Mă bucur să aud asta. Sunt nerăbdătoare s-o cunosc pe domnişoara Masters la – Augusta îşi puse mâna la gură.

Simon o fulgeră cu o privire suspicioasă şi ea roşi vinovată.

— Mai bine mă duc să-mi aranjez toaleta.

– Nu te grăbi aşa, draga mea soră. Simon o apucă de cot. Ce voiai să spui, Gus? Când o vei întâlni pe Audra Masters?

Augusta zâmbi nesigur, dar ochii îi scăpărau zburdalnici.

— Păi, în noaptea asta, bineînţeles. Am invitat-o la

bal.

— Ce-ai făcut?

— Nu ţipa aşa, Simon! Mă dor urechile.

— Augusta! Tonul îi era rugător şi sever în acelaşi timp. Spune-mi că nu-i adevărat. Că nu i-ai trimis -

– Mi-e teamă că da, spuse ea veselă. În stil mare, aş putea să adaug. L-am trimis chiar pe secretarul tău, domnul Lawrence, în cea mai bună trăsură a ta, însoţit de lachei.

Simon scoase un mormăit.

— Şi ea ce-a făcut? L-a întâmpinat pe sărmanul Lawrence cu o puşcă încărcată?

— Bineînţeles că nu, prostuţule, răspunse Augusta râzând. A acceptat-o foarte politicos.

Simon era atât de uimit, încât o slăbi din strânsoare pe Gus, care se trase deoparte. Zâmbind satisfăcută, ea se grăbi să plece înainte ca Simon să-şi revină şi să izbucnească.

— Naiba să te ia, Gus, cu intrigile tale infernale!

Dar uşa se închisese deja în urma Lady-ei Augusta. De fapt, se gândi Simon furios, nu prea avea ce să spună. El îi permisese Augustei să se amestece în viaţa lui, cerându-i să se ocupe de acest bal.

Dar ce drăcuşor împieliţat o împinsese s-o invite pe Audra Masters şi, ce era cel mai important, cum de acceptase aceasta invitaţia?

— Nu vine, hm? Nici măcar dacă o implor în genunchi, murmură el.

Se uită în oglindă şi un zâmbet răutăcios i se întinse pe faţă, cu nimic mai puţin cumplit decât lucirea diabolică din ochi. Balul acesta, care se vestise a fi ceva plictisitor, luase dintr-o dată o altă turnură.

Fluierând încetişor, termină cu îmbrăcatul, dându-şi mai multă osteneală decât făcuse vreodată până acum.

Trăsura familiei Masters înainta încet către poarta castelului, pe cărarea argintată de razele lunii. Turnurile conice se înălţau printre copacii îngălbeniţi de toamnă, parapetele de piatră străpungeau norii şi cerul de culoarea cernelii. Era o noapte tocmai potrivită pentru vrajă, aventură, idile…

Audra şi-ar fi dorit să fie la mii de mile depărtare. Trăsura tocmai trecea podul de lemn, zdruncinând-o. Audra nici nu auzea pălăvrăgeala lui Cecily cu unchiul Matt, degetele ei strângând cu putere micul buchet de flori pe care curtenitorul său unchi i-l dăruise. De ce se lăsase convinsă de unchiul Maţi să vină? se întrebase de nenumărate ori în ultimele zile, lăsându-se târâtă la casa de modă; nesfârşitele probe la croitoreasă.

Şi pentru ce toate acestea? Ura balurile. Era îngrozitor de stângace la dans şi chiar şi mai nepricepută la arta de a întreţine conversaţii cu persoane necunoscute. Şi, ca pentru a o face să se simtă şi mai stânjenită, *el* va fi acolo.

Raeburn. Alteţa Sa cu priviri întunecate şi diabolice, ideea de a-l întâlni din nou o făcea să-şi simtă corsetul rochiei cafenii prea strâns legat şi avea senzaţia că un roi de fluturi i se cuibărise în piept, împiedicând-o să respire.

Dispreţuindu-se pe sine însăşi pentru starea de nervozitate pe care o simţea, Audra încercă să se calmeze. Nu se va lăsa intimidată nici măcar de gândul la acel om. În definitiv, încolţise o dată

dragonul în bârlogul său, simţindu-i răsuflarea de foc. Putea deci să supravieţuiască şi celei de a doua întâlniri cu el.

În plus, îşi tot spunea ea, îndura toată mizeria asta de dragul lui Cecily. Şi chiar merita s-o facă, văzând-o atât de fericită. Cecily arăta ca o prinţesă, îmbrăcată toată în alb imaculat, de la rochia de seară până la pelerina de mătase. O panglică albă cu paiete îi prindea buclele aurii, dezvăluind un chip atât de strălucitor, inocent şi visător, încât Audra, privind-o, simţi un nod în gât.

Ştia prea bine că visele devin rar realitate, dar spera că, măcar pentru o noapte, acestea se vor împlini.

Când, în sfârşit, trăsura se opri în curtea castelului, lachei cu peruci le ieşiră în întâmpinare, repezindu-se să le deschidă portiera. Dar unchiul Matt coborâse deja şi acum le întindea mâna ei şi lui Cecily. Bătrânul arăta parcă întinerit în acea seară. Scosese la iveală, dintr-un cufăr vechi, pantaloni din mătase până la genunchi, o cămaşă cu dantele şi un frac din brocart. Dar această costumaţie uşor demodată îi stătea mult mai bine decât dacă ar fi încercat să imite stilul de îmbrăcăminte al tinerilor. Şi, evident, părea la fel de bucuros de a merge la bal ca şi Cecily.

— Doamnelor, spuse el, ridicându-şi tricornul şi făcând o plecăciune curtenitoare.

Cecily coborî, chicotind încântată şi oprindu-se o clipă pe scara trăsurii pentru a se holba la castel, ale cărei ferestre străluceau, parcă irizante de luminile dinăuntru.

— Ohh, Audra! exclamă Cecily cu răsuflarea tăiată.

Este atât de minunat! Exact cum mi l-am imaginat. Parcă se simte ceva magic în aer în seara asta.

- Este bruma, începu Audra să bombăne, apoi îşi muşcă limba să tacă. Hotărâse să nu facă sau să spună ceva care ar putea să-i strice seara lui Cecily sau unchiului ei. Este într-adevăr minunat, aprobă ea, dându-i un uşor ghiont surorii sale pentru a o determina să coboare.

Intrară în holul castelului, unde lachei în livrele se repezeau să ia mantilele şi pălăriile musafirilor. Aceasta era aripa nouă a castelului şi, deşi arhitectura fusese proiectată să semene cu cea veche, Audra observă că interiorul arăta mai curând ca din epoca regelui George.

Tocmai îşi înmâna pelerina unui lacheu, când simţi că cineva o calcă pe trena rochiei. Întorcându-se cu gândul de a-l ruga politicos pe gentlemanul din spate să-şi ridice piciorul de pe rochia ei, se trezi faţă în faţă cu Sir Ralph Entwhistle, care îi zâmbea răutăcios. Audrei nici nu-i trecuse prin cap că baronetul va fi acolo. Nu crezuse că acesta mai putea face şi altceva decât să călărească toată ziua prin împrejurimi, chinuindu-şi caii. Fu surprinsă deci să-l vadă în cizme înalte din piele de căprioară şi purtând pantaloni strâmţi, galbeni ca şi haina. Scund şi îndesat cum era, cu părul pieptănat spre spate, semăna cu o lumânare galbenă turtită.

— Dumneata! exclamă Audra îngrozită. Ce cauţi aici?

Câtuşi de puţin intimidat de bruscheţea Audrei, Sir Ralph răspunse chicotind:

— Am fost invitat, bineînţeles şi m-am gândit că surorile mele ar avea astfel ocazia să-i facă ochi

dulci ducelui. N-ar fi rău să o am pe Sophy sau pe Georgy stabilită aici aproape, la Raeburn. Bun teren de vânătoare! Merită să suporţi plictiseala unui bal pentru asta.

— Chiar aşa? întrebă Audra fulgerându-l cu o privire îngheţată. Ar fi vrut să plece de lângă el, dar nătărăul încă stătea cu piciorul pe trena ei.

— Hai, zău, domnişoară Masters, o linguşi el. Doar nu mai sunteţi supărată pe mine din pricina glumei pe care v-am făcut-o cu câinele domnişoarei Cecily. Ce-ar fi să-mi promiteţi primul dans şi să fim prieteni din nou?

— Aşa ceva ar fi cam dificil, deoarece nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată prieteni. Acum, vă rog, fiţi amabil şi luaţi piciorul de pe trena mea.

Pentru o clipă, Audra se temu că va fi atât de grosolan încât să n-o facă dar, în cele din urmă, el se dădu la o parte. Totuşi, în timp ce ea se îndepărta furioasă, Sir Ralph emise unul din râsetele lui ca de măgar şi strigă după ea:

— Primul dans, domnişoară Masters!

Audrei îi stătea pe limbă să-i replice că, dacă insista pentru primul dans, acesta va fi şi ultimul. Însă, se stăpâni, cu dificultate, amintindu-şi că promisese să nu o supere pe Cecily în niciun fel în acea seară.

Până când îi ajunse din urmă pe sora sa şi pe reverendul Masters, Audra reuşi să se calmeze în aparenţă.

Luminată de un candelabru impunător, scara de marmură urca spre sala de bal. Treptele erau deja pline la refuz de femei în rochii de mătase, care, fluturând din evantaie, aşteptau să fie prezentate

Alteţei Sale.

Audra se gândi că era un mare păcat că podul mobil al Castelului Raeburn era acum numai de ornament, nemaiputând fi ridicat. Trecuseră multe secole de când castelul fusese atacat ultima dată, dar în seara aceasta era cu siguranţă asediat… de o armată de femei.

Niciuna dintre ele n-ar fi fost atât de grosolană ca Sir Ralph, încât să admită că venise nu numai pentru bal, ci şi pentru „a-i face ochi dulci ducelui”. Dar zâmbetele de pe chipurile lor ascundeau cu greu privirile ca ale unor animale de pradă, iar numele Raeburn era prezent pe toate buzele.

Întrecerea începuse, iar trofeul nu era un cerb sau o vulpe, ci un duce, plin de pământuri şi de titluri. Dacă Raeburn n-ar fi fost atât de îngrozitor de arogant, Audra l-ar fi compătimit. Dar, din moment ce el încurajase această întrecere dând balul acela prostesc, Audra nu simţi pentru el niciun fel de compasiune.

Aşteptând la rând să-i fie prezentată, încercă să ignore faptul că pantofii ei de bal începuseră deja să o strângă. Coafura ei, o cunună împletită de cozi, o făcea să se simtă ca şi cum ar fi avut o duzină de ace înfipte în pielea capului. Pentru a-şi distrage atenţia de la aceste senzaţii neplăcute, Audra îşi puse în gând să se amuze încercând să ghicească pe care dintre aceste femei o va alege Raeburn de soţie. Pe fetişcana aceea durdulie cu decolteul şocant? Pe blonda glacială cu nasul pe sus? Sau poate pe bruneta aceea minionă, plină de viaţă şi cu voce stridentă?

La un moment dat, ajungând mai aproape, Audra îl

zări pe Raeburn însuşi, la capătul scărilor. Era mai înalt decât majoritatea oaspeţilor săi, cu umerii săi drepţi şi puternici strânşi într-o haină neagră de seară. Lumina candelabrului îi scotea în evidenţă şuviţele argintii de la tâmple, nereuşind însă să-i atenueze asprimea chipului. Audra observă că încerca să fie amabil cu toate acele femei gâlcevitoare, dar se vedea că îi venea foarte greu. Încruntarea sa obişnuită părea acum să i se potrivească, dar poate era doar un artificiu datorat sprâncenelor sale negre şi stufoase.

Totuşi, arăta magnific, la fel de mândru ca un cuceritor de odinioară, ca un adevărat Duce şi stăpân al castelului. Audra realiză dintr-o dată că se simţise mult mai în largul ei atunci când se lovise de el lângă şanţul cu apă. Acum, profilându-se parcă ameninţător în capătul scărilor, Audrei îi părea mult mai impozant, făcând ca inima să-i bată cu putere.

Îi venea să-şi dea palme singură pentru asta. În definitiv, de această dată nu mai era o intrusă. El o invitase. Dar se părea că n-o liniştea deloc să-şi amintească acest lucru, deoarece tresări exagerat când Cecily o trase de mânecă pentru a o face atentă.

— Audra, şopti Cecily. Acela este ducele? Arăta spre un tânăr deosebit de chipeş, cu bucle la fel de blonde ca ale ei, care se afla în faţă.

— Nu! răspunse Audra, revoltată că sora ei îl putea confunda pe flăcăiandrul acela cu Ducele de Raeburn. Uite-l acolo, lângă doamna aceea micuţă care trebuie să fie sora lui.

Cecily privi în direcţia indicată.

— Ooh! excalmă ea înfiorată.

Audra nu era surprinsă de faptul că Cecily arăta copleşită şi subjugată de imaginea Ducelui, care, deşi nu era frumos în sensul clasic, era una din acele apariţii şocante pe care nicio femeie nu o poate uita. Audra se simţi obligată să o atenţioneze în şoaptă pe Cecily:

— Ştiu că îţi umblă o mulţime de idei romantice prin cap, Muffin. Dar te implor, nu te îndrăgosti de el.

Cecily o privi ciudat pe Audra şi bâigui:

— N-nu, sigur că nu, Audra.

Audra nu avu timp să-i mai spună altceva, deoarece realiză că tocmai atunci un valet striga numele lor:

— Reverendul Masters, domnişoara Audra Masters şi domnişoara Cecily Holt.

Unchiul Matthew făcu reverenţă de rigoare în faţa Ducelui, dar nu zăbovi deloc, bătrânul pezevenghi grăbindu-se să-i sărute mâna încântătoarei Lady Augusta Penrose. Cecily părea că înţepenise de teamă, dar, la un uşor ghiont din partea Audrei, se urni şi făcu şi ea o plecăciune.

Speriată de privirea încruntată a lui Raeburn, Cecily roşi şi îngăimă:

— Vă mulţumesc pentru invitaţie. Aveţi un castel foarte frumos! întotdeauna mi-au plăcut antichităţile.

— Sunteţi binevenită, tânără domnişoară, spuse Raeburn, dar nu sunt chiar atât de bătrân.

Gluma aceasta grosolană o tulbură complet pe Cecily, care se împiedică, în graba de a pleca de lângă ei. Raeburn îşi dădu ochii peste cap, exasperat, iar Audra se zbârli. Ce se aştepta el de la biata copilă, când se uitase la ea de parcă era gata s-

o înghită la micul dejun?

Propria ei nervozitate fiind înlocuită de furie, Audra hotărî că ea nu se va lăsa atât de *uşor* intimidată. Când Ducele îşi îndreptă atenţia spre ea, făcu o reverenţă rigidă.

Privirea lui trecu repede parcă pe deasupra ei, apoi în ochi îi apăru un licăr, ca şi cum ar fi recunoscut-o. O măsură atent şi oarecum critic şi când, în cele din urmă privirile li se întâlniră, Audra îşi înălţă bărbia. Se simţea ca un duelist gata să-şi îndrepte pistolul spre adversar, dar reuşi să spună, pe un ton destul de răstit:

— Bună seara, Alteţă.

— Domnişoară Masters, aproape că nu v-am recunoscut. Ce v-aţi făcut la păr? îmi plăcea mai mult despletit.

— Nu mi l-am aranjat cu intenţia de a vă plăcea dumneavoastră.

— Zău?

Audra nu îi oferise mâna, dar el o luă oricum, strângând-o în mâna lui puternică. Gura i se strâmbă în ceva ce semăna a zâmbet şi o întrebă:

— Aţi venit pentru mine sau ca să dansaţi?

— Niciuna, nici alta, răspunse ea. Am venit ca doamnă de companie a surorii mele.

— Surorii? Privirea lui Raeburn se îndreptă spre Cecily, care stătea de vorbă cu Lady Augusta. Îşi revenise, datorită amabilităţii blânde a acesteia, şi arăta din nou plină de exuberanţă.

— A, da, spuse Raeburn. Să fie oare surioara aceea care nu voia să vină la bal?

Audra refuză să răspundă la această provocare şi aproape îşi smulse mâna dintr-a lui. Raeburn se

aplecă, examinându-şi ostentativ genunchii pantalonilor. Audra era convinsă că îi va părea rău dacă va întreba, dar nu se putu abţine:

— Ce faceţi, vă rog?

— Caut urme de murdărie. Ochii îi scăpărau răutăcios. Nu-mi aduc aminte să fi stat în genunchi, dar trebuie că am făcut-o. Parcă spuseseţi că nu veţi-

– Am spus că nu voi veni dacă mă rugaţi, şi încep să mă întreb de ce am venit. M-aţi invitat aici doar ca să ne continuăm cearta?

— Mă tem că nu v-am invitat deloc. A fost ideea surorii mele.

Audra îşi simţi obrajii roşii de umilinţă. Uitând de promisiunile ei de a nu-i strica seara lui Cecily, îi întoarse spatele, cu intenţia de a-i găsi pe Cecily şi pe unchiul Matthew şi de a pleca imediat.

Dar Raeburn o opri, apucând-o de încheietura mâinii. Râzând uşor, spuse:

— Cu toate acestea, sunt al naibii de bucuros că aţi venit, domnişoară Masters.

O privi în ochi, neaşteptat de sincer şi Audra găsi acest lucru mai demoralizant decât atunci când o insultase. Spuse:

— Am acceptat invitaţia doar pentru că am crezut că vă veţi comporta ca un gentleman.

— O, nu! Am făcut eu vreodată ceva pentru a vă inspira asemenea idee?

Expresia de totală uimire de pe chipul lui o făcu să zâmbească ezitant.

— Aşa e mai bine, o aprobă el. Băgaţi-vă sabia la loc în teacă, doamnă, şi voi face şi eu la fel. Ce spuneţi? încheiem armistiţiul?

Audra se mulţumi să ridice aproape imperceptibil

din sprâncene. Pentru a doua oară în acea seară, îşi smulse mâna dintr-a lui. Întrucât următorul grup de doamne, nerăbdătoare să fie prezentate, se apropia, el fu obligat să o lase să plece.

Simon o urmări cu privirea dispărând împreună cu Cecily în sala aglomerată de bal. Acum îi venea parcă mai greu decât înainte să le ureze bun venit femeilor insipide dar, în cele din urmă, se descurcă. Faptul că o văzuse pe domnişoara Masters îi crease o bună-dispoziţie neobişnuită, făcându-l să fie aproape amabil.

Renunţă să se mai întrebe de ce venise Audra, spunându-şi că pur şi simplu se răzgândise. În schimb, continuă să rememoreze felul în care dăduse cu ochii de ea, stând în faţa lui pentru a se prezenta.

În primul moment nici n-o recunoscuse. Arăta foarte schimbată în rochia aceea cafenie lipsită de strălucire, cu părul *strâns într-o cunună austeră.* Fusese chiar dezamăgit, întrebându-se dacă nu cumva memoria îl înşelase, dacă nu greşise imaginându-şi-o atât de deosebită.

Dar o singură privire în *ochii ei* atât de *sinceri* îl asigurase că nu se înşelase. Ar fi trebuit să se simtă ruşinat pentru că o tachinase aşa, provocând-o intenţionat. Dar ce minunat i se schimbase culoarea ochilor în gri întunecat atunci când se înfuria! Parcă era o regină războinică gata să împrăştie fulgere pretutindeni.

Simon nu crezuse niciodată că va gândi cu plăcere la primul dans, dar acum de-abia aştepta ca orchestra să înceapă să cânte.

Tocmai le ura bun venit ultimilor musafiri, când sora sa prinse ocazia să-i şoptească la ureche,

încruntând uşor din sprâncene:

— Trebuie să-ţi spun sincer, Simon, că domnişoara Masters a ta o fi ea o fiinţă adorabilă şi cu maniere distinse, totuşi nu mă aşteptam ca ea să-ţi trezească interesul.

— Ai încurcat surorile, draga mea, murmură Simon. Domnişoara Masters era cealaltă.

— Cea înaltă cu ochi scăpărători care te privea de parcă voia să te sfâşie? Augusta se însenină. O, Simon, ce încântătoare era!

Simon o privi amuzat şi-i spuse:

— Numai să nu-i dai vreo armă!

Răspunse la reverenţa ultimului musafir, apoi se scuză şi plecă grăbit, intră cu paşi apăsaţi în sala de bal şi mulţimea se împărţi în două rânduri, făcându- i loc să treacă.

În salon se lăsă brusc o tăcere profundă şi un aer de aşteptare încordată pe care altădată Simon l-ar fi găsit stânjenitor. Toate doamnele prezente îşi întindeau gâturile, nerăbdătoare să vadă cui îi va acorda Ducele favoarea primului dans.

Rămaseră însă dezamăgite, la *fel ca şi el.* Orchestra începuse primele măsuri din cotilion dar, într-o sală plină de femei doritoare, Simon nu o putu găsi pe cea pe care o căuta.

Domnişoara Masters părea că se evaporase.

6.

Audra nu avusese nicio intenţie de a se ascunde când intrase în sala de bal. După ce supravieţuise cu bine revederii cu Raeburn, şi-ar fi dorit mai degrabă

să devină una cu friza elegantă care împodobea pereţii.

Se gândea că ar fi putut face acest lucru cu conştiinţa împăcată, întrucât îşi făcuse datoria faţă de Cecily, care îşi găsise un partener pentru dans. Spre deosebire de celelalte fetişcane, care aşteptaseră să vadă întâi pe care o va alege Ducele ca parteneră, Cecily îi acordase bucuroasă primul dans romanticului domn Gilmore.

— Deşi ştiu că e cam prostuţ, mărturisi Cecily, aş fi preferat să dansez cu el chiar dacă m-ar fi invitat ducele. Mă tem că ideea de a dansa cu Alteţa Sa mă înspăimântă îngrozitor.

Audra nu putea s-o condamne pe sora ei că gândea aşa, după ce Raeburn se încruntase atât de furios la ea când îi făcuse reverenţa. Totuşi, Audra trebuia să admită că ducele putea fi şi surprinzător de fermecător, în ciuda felului său brutal de-a se purta. Nu putea uita clipa când o privise drept în ochi şi-i spusese că era „al naibii de bucuros că a venit”.

Această amintire avu un efect straniu asupra ei, aducându-i un val de căldură în obraji, pe care apoi se strădui să şi-l stăpânească. Era de acord cu Cecily că ar fi fost foarte neplăcut să fie nevoită să danseze cu Raeburn. Orice femeie care ar fi fost atât de nesocotită încât s-o facă în acea seară ar fi devenit ţinta tuturor privirilor. Critice şi comentariilor. Cecily fusese înţeleaptă când preferase atenţiile mai plicticoase, dar de mai mică notorietate, ale domnului Gilmore.

Cât despre Audra, ea n-avea intenţia să danseze cu nimeni, indiferent cât ar fi bombănit unchiul Matthew. Când Cecily se ridică pentru a-şi ocupa

locul în cadril, Audra se ascunse în umbra uneia din coloanele salonului.

Unchiul Matthew veni după ea, încruntându-se:

— Nu e nevoie să sprijini coloana asta, draga mea. A susţinut tavanul foarte bine până acum şi fără ajutorul tău.

— Ai dreptate, unchiule. Îndată ce va începe dansul, mă voi duce să caut un scaun.

— Ce?! Să stai la un loc cu văduvele şi bârfitoarele? Nici nu vreau s-aud!

— Unchiule, te-am avertizat dinainte să vin că nu voi dansa deloc, nici măcar cu tine. Aşa că îţi sugerez să-ţi găseşti o altă doamnă pe care s-o torturezi! Vor fi multe care vor avea nevoie de ajutorul tău galant după ce ducele va face alegerea.

Strâmbând din buze dezamăgit, bătrânul reverend făcu totuşi cum îi ceruse ea. Audra îl privi cum se îndepărtează bombănind, urmărindu-l cu îngrijorare. Nu era genul care să nu fi fost în stare să-i aducă un tinerei drept partener. Însă, urmărind retragerea unghiului său, Audra realiză brusc, că o pândea un pericol mult mai iminent.

Croindu-şi drum pe lângă o văduvă durdulie cu un turban pe cap, Sir Ralph Entwhistle se îndrepta spre ea, cu părul său roşu ieşind în evidenţă chiar şi în sala aglomerată de bal. Zâmbetul stupid de pe faţa lui şi felul hotărât în care-şi ridicase bărbia nu-i lăsară Audrei niciun dubiu asupra intenţiilor lui.

Nătărăul venea s-o invite la dans. Audra se încordă. Exista oare vreo cale de a-l descuraja pe un bărbat atât de obtuz? Audra nu avea decât una singură. Dar, din nefericire, încercarea de a-l pune la punct pe Sir Ralph ar fi atras atenţia asupra ei, ceea

ce i-ar fi displăcut profund.

Nu-i rămânea decât o singură soluţie, să dispară. Privi disperată în jur după un adăpost. Zărind un soi de alcov, Audra se îndreptă înspre el.

Auzi în spatele ei strigătul nedumerit al lui Sir Ralph:

— Domnişoară Masters!

La fel de încăpăţânat ca ogarii săi, continua să înainteze. Audra se grăbi spre alcov. Dând la o parte perdelele, descoperi însă că nu era un alcov, ci o intrare într-un coridor.

Nu putea ajunge la capătul coridorului fără s-o vadă Sir Ralph. Aşa că alergă spre prima uşă pe care o zări, o deschise şi se strecură înăuntru. Sprijinindu-l se de uşa de stejar, îşi trase răsuflarea şi ascultă cu atenţie.

Imediat auzi paşii grei ai lui Sir Ralph care striga:

— Hei! Domnişoară Masters!

Semăna cu un lătrat de câine, furios că a pierdut urma şi Audra se stăpâni cu greu să nu izbucnească în râs.

Aşteptă, abia îndrăznind să respire, până când îl auzi îndepărtându-se. Uşurată, nu se mişcă încă, hotărâtă să nu se întoarcă în sala de bal până când nu era sigură că Sir Ralph avusese timp destul pentru a se arunca asupra unei alte nefericite.

Întorcându-se uşurel, aruncă o privire împrejur, realizând de-abia atunci ce loc îşi găsise ca refugiu. Luminate de focul lăsat aprins în şemineu, rafturi pline cu cărţi acopereau pereţii din tavan până în podea.

Audra rămase încremenită, ducându-şi mâna la inimă. Auzise povestindu-se despre extraordinare

bibliotecă a Castelului Raeburn, dar niciodată nu-şi imaginase că aici se putea ascunde o asemenea comoară.

Încântată, se dezlipi de uşă. Căută un sfeşnic şi aprinse lumânările. Apoi, ca un pelegrin care se apropie de mormântul sfânt, păşi respectuos printre rafturi, inspirând cu nesaţ mirosul puternic de piele, mângâind literele în relief de pe coperţi.

Nenumărate titluri incitante îi treceau prin faţa ochilor, făcând-o să întoarcă mereu capul. Chaucer şi Milton lângă Fielding şi Shakespeare; printre cele mai noi îl găsi pe Byron.

Suspinând încet, trase de pe un raft un volum din „Ivanhoe”. Din cauza agitaţiei de dinaintea balului, nu reuşise să termine cartea. Nerăbdătoare, o răsfoi până ajunse la pagina la care fusese nevoită s-o lase de atâtea ori. Apoi observă că lângă ea se afla un fotoliu, ispitind-o cu pernele lui pufoase.

Tocmai dădea să se cufunde în el, când se opri îngrozită. Nu, nu, aşa ceva nu putea face. Chiar şi aici auzea sunetele muzicii venind din sala de bal, amintindu-i unde ar fi trebuit să se afle.

Dar probabil că acum Cecily dansa cadril cu domnul Gilmore. Cu siguranţă, unchiul Matthew îşi găsise şi el o companie plăcută. Cine i-ar fi simţit ei lipsa în cele câteva minute, în care ar fi stat aici şi ar fi terminat capitolul?

Aşezându-se delicat pe marginea fotoliului, Audra fu tentată să-şi scoată măcar, pentru un minut, pantofii, care o strângeau îngrozitor, dar îi fu teamă că, odată scoşi, n-ar fi reuşit să şi-i mai pună la loc. Însă, pe măsură ce citea mai departe, uită de durere. Din ce în ce mai absorbită, se afundă de-a binelea

între pernele pufoase. După o vreme, nu mai sesiză nici sunetele şi nici râsetele care veneau din sala de bal. De-abia auzi când pendula bătu ora.

Castelul Torquilstone era în flăcări. Ticălosul de Bois-Guilbert reuşise să o răpească pe Rebecca evadând şi Audra fugea alături de ei, tresărind la fiecare săgeată care-i şuiera pe lângă urechi.

Acaparată de povestire, Audra nu observă decât prea târziu că uşa bibliotecii se deschise. Cineva o trânti cu zgomot, făcând-o pe Audra să tresară în fotoliu.

Pentru o clipă, se temu că este Sir Ralph care venise după ea, sau vreun valet care s-o întrebe ce caută acolo. Privind în jur, îşi dori să se micşoreze la dimensiunile unei litere şi să dispară între filele cărţii.

Dar, era mai rău decât dacă ar fi fost cine ştie ce servitor îngâmfat. Era Raeburn.

Neobservând-o, năvăli înăuntru, ca o vulpe hăituită. Cu o expresie furioasă, se îndreptă spre dulapul de pe peretele opus şi scoase o sticlă de brandy. Privindu-l cum îşi toarnă într-un pahar, Audra rămase încremenită pe loc, realizând absurdul situaţiei. Imediat ce Raeburn s-ar fi întors, ar fi observat-o, indiferent cât de nemişcată ar fi stat.

Avusese dreptate, deoarece el se întoarse cu faţa spre ea, pregătindu-se să bea. Se opri însă cu paharul la gură, holbându-se la ea. Sprâncenele i se ridicară în semn de uimire.

— Domnişoară Masters, spuse el. Puse paharul jos cu un clinchet puternic. Mă întrebam unde naiba v-aţi ascuns.

— N-nu mă ascundeam, îngăimă Audra, furioasă

pe ea însăşi pentru că se bâlbâia şi mai ales pentru impulsul vinovat de a ascunde cartea la spate, ca un copil prins furând dulciuri.

Dar când privirea lui Raeburn se mută de pe chipul ei descompus la cartea pe care o ţinea în mână, aceasta era mai mult amuzată decât furioasă.

— Se pare că v-aţi făcut un obicei din a vă simţi ca acasă pe domeniile mele, doamnă.

Audra sări în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi. Dacă aş fi ştiut că *dumneavoastră o* să intraţi aici-

– Da, ştiu. Aţi fi fugit în Noua Zeelandă. O, staţi jos, domnişoară Masters. Am încheiat un armistiţiu, vă amintiţi?

Văzând că Audra nu se aşază, se răsti:

— Staţi jos!

Deşi dezgustată de propria ei supuşenie, Audra se conformă. Nu că i-ar fi păsat foarte mult de strigătele lui, dar Raeburn părea exact genul de om care îşi însoţeşte ordinele de forţă, dacă e necesar. În plus, nu avea de gând să lase pe Alteţa Sa să creadă că ea poate fi atât de uşor înspăimântată. Se aşeză înapoi în fotoliu, aşezându-şi cartea în poală cu o neglijenţă forţată.

— N-am vrut să vă deranjez, spuse ea. Numai că n-am văzut niciodată ceva asemănător bibliotecii dumneavoastră. Şi focul era lăsat aprins în cămin. Totul era atât de ispititor!

— Focul este lăsat întotdeauna aprins, pentru mine. Îmi petrec o foarte mare parte din timp aici. Totuşi n-am crezut niciodată că locul acesta poate prezenta prea mult interes pentru musafirii mei, mai ales pentru doamne.

— Poate că nici nu este interesant, pentru majoritate. Se pare că eu am fost întotdeauna altfel.

— Aşa este, sunteţi foarte diferită.

Raeburn nu era singura persoană care îi spunea aceasta, dar era singurul care părea că o aprobă. În mod straniu, se simţea mult mai tulburată decât dacă i-ar fi adresat un compliment.

Când el se aplecă spre ea, Audra simţi cum îi zvâcneşte inima, deşi tot ce făcuse a fost să-i ia cartea din mână şi să se uite la titlu.

— „Ivanhoe”, citi el. N-am apucat să mă uit prin ea până acum. Merită s-o fac?

— Nu prea pot să spun. Am fost întreruptă de prea multe ori. Dar nu e frumos că m-am apucat s-o citesc când trebuia să fiu în sala de bal.

— De ce? Sunt convins că doriţi la fel de puţin ca şi mine să vă întoarceţi la chestiunea aceea plictisitoare.

— Plictisitoare? Păi dacă gândiţi aşa… începu Audra, dar se opri. Ştia că nu era treaba ei, dar nu se putu abţine. De ce naiba aţi organizat blestemăţia asta?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Făcu o grimasă. Păruse o idee bună. Mă tem că, fiind Duce, nu dispun de libertatea şi independenţa dumneavoastră. Am anumite obligaţii chiar dacă, şi eu, sunt necăsătorit şi foarte mândru de asta.

— Da, uitasem. Căutatul unei neveste – aşa cum se tot vorbeşte, replică Audra, neputând să-şi reţină un zâmbet.

— Vi se pare amuzant? Sunt de acord că arăt şi mă comport ca un diavol, dar cu siguranţă pot găsi o femeiuşcă dispusă să mă ia.

— Chiar prea multe. Zâmbeam doar pentru că totul mi se pare atât de prostesc… ăăă, vreau să spun – Audra şovăi încercând să dreagă cumva lipsa ei de tact, dar Raeburn nu părea să aibă nevoie de asta.

— Haideţi, domnişoară Masters! N-aţi ezitat niciodată până acum să mă insultaţi. De ce faceţi acum pe timida?

Ei, bine! El a cerut-o. Îşi încrucişă braţele şi-i spuse cu o voce tăioasă:

— Chiar credeţi că vă veţi găsi o nevastă în seara asta, la bal? Că este nevoie doar de o privire şi gata, imediat veţi şti pe care să o alegeţi? Scuzaţi-mă, dar nu prea păreţi genul care să creadă în asemenea absurdităţi romantice.

— Nu sunt, cum nu sunteţi nici dumneavoastră. Ideea ca cineva să dea exact peste persoana potrivită părea atât de incitantă… Da, bineînţeles, este absurd. Şi totuşi… O privi drept în ochi. Şi totuşi, adăugă el cu o voce caldă, trebuie să încep de undeva.

— Presupun că da, replică Audra, surprinsă să-şi audă vocea sunând atât de pierdută. Nu-şi dăduse seama până atunci că poate fi atât de periculos să te uiţi prea mult în ochii unui bărbat, mai ales dacă în acei ochi se oglindea o pasiune atât de aprigă şi de întunecată ca a lui Raeburn. Se simţi ciudat de ameţită şi îşi coborî brusc privirea. Nu prea vă foloseşte, Alteţă, să zăboviţi pe-aici. Ar trebui să vă întoarceţi în sala de bal. În definitiv, sunteţi gazdă.

— Îndreptăţită dojană, domnişoară Masters. Îi întinse mâna. Foarte bine, atunci veniţi.

Audra se uită disperată la degetele acelea lungi şi

bronzate, care emanau o forţă evidentă.

— Oh, nu, nu. Speram că îmi veţi permite să rămân.

– Ba deloc! Mă tem că nu sunt atât de generos, doamnă. Îi luă cartea şi o aruncă pe masă. Luând-o de mână, o obligă să se ridice în picioare. Dacă trebuie să suport balul ăsta blestemat, veţi suporta şi dumneavoastră.

Audra încercă să protesteze dar, de fapt, ce-ar putut să-i spună? La urma urmei, era castelul lui. Împotriva voinţei sale, se lăsă dusă din bibliotecă, însă, când ajunseră pe coridor, se plânse:

— Nu e nevoie să mă strângeţi atât de tare, sir. N-am de gând să fug nicăieri.

— Zău? Mi se pare că aveţi prostul obicei de a face întocmai, domnişoară Masters. Nu vreau să vă pierd din nou. Cred că vom ajunge exact la timp casă ne ocupăm locurile pentru următorul dans.

— Dumneavoastră puteţi să vă duceţi, însă eu nu am niciun partener de dans în seara aceasta.

— Mă gândeam că poate aţi accepta să dansaţi cu mine.

— Ce? Audra se opri brusc sub arcada care ducea în sala de bal, trecând de la uimire la disperare. Să danseze cu ea? Oare Alteţa Sa avea des asemenea manifestări nebuneşti? Nu se poate… — vreau să spun că sunt onorată, dar eu nu ştiu să dansez, Alteţă.

— Nici eu, răspunse ducele vesel. Aşa că ar putea fi un exerciţiu interesant.

Ţinând-o la fel de strâns, o împingea inevitabil înainte. Audra începuse să simtă privirile îndreptate spre ea, să vadă capetele apropiindu-se unele de

altele, să audă şuşotelile. Se strădui să-şi ajunge roşeaţa din obraji.

— Alteţă, cred că nu m-am exprimat bine. Nu vreau să dansez.

Dar cu obişnuita sa îndemânare, el o conduse la capătul şirului. Prea mândră pentru a insista, spunându-i cât de stângace era la dans sau cât de tare o dureau picioarele, Audra îşi înălţă ţanţoşă capul. Când, în cele din urmă, el îi dădu drumul la mână, Audra nu putu face altceva decât să rămână în şir. Dacă fugea de-acolo, n-ar fi făcut decât să sporească şuşotelile.

Când muzica începu, Raeburn îi făcu o plecăciune plină de batjocură provocatoare. Furioasă, Audra făcu şi ea o reverenţă, şoptindu-i ameninţător printre dinţi:

— O să vă pară foarte rău pentru asta, Alteţă.

Buzele lui se strânseră ca şi cum s-ar fi enervat. Următoarea dată când ajunseră faţă în faţă, el îi zâmbi. Audra îi zâmbi şi ea dulce, apoi îl călcă puternic pe picior. El izbucni surprins:

— Viperă ce eşti! Ai făcut-o înadins!

Îndepărtându-se, Audra se roti în jurul lui şi îi strecură o lovitură scurtă în fluierul piciorului.

Raeburn îşi înăbuşi o înjurătură, încruntându- se fioros.

— Vă previn, doamnă… Dar restul ameninţării se pierdu în aer, deoarece paşii dansului îi duseseră iar departe unul de celălalt.

Când se apropiară din nou, Audra îl pocni direct în gleznă.

— La dracu! mârâi Raeburn.

Privirea lui încruntată ar fi intimidat pe oricine

altcineva, dar nu pe Audra, care era prea stăpânită de propria furie. De fapt, nu-şi amintea să fi simţit aşa o plăcere războinică în dans până acum. Trecea de-a lungul şirului plănuind următorul atac.

Apropiindu-se din nou de Raeburn, se pregătea să-l lovească în scobitura gleznei. Dar, cu ochii mijiţi, Raeburn atacă primul, călcând-o pe picior. Audra îşi înăbuşi un strigăt. Clocotind de furie, Audra se pregăti pentru următoarea confruntare; îi aplică o lovitură zdravănă care îl făcu să se clatine.

Expresia de pe chipul lui deveni şi mai fioroasă şi Audra chiar simţi un impuls să se retragă. Dar n-avea cum. Perfida desfăşurare a dansului îi aduse din nou faţă-n faţă şi el o călcă şi pe celălalt picior.

Audra îşi muşcă buzele pentru a se abţine să nu înjure. Bietele ei picioare, deja chinuite de strânsoarea pantofilor, nu mai puteau îndura abuzurile lui Raeburn. În plus, deşi îi displăcea profund să fie ea prima care să cedeze, se simţea stânjenită de privirile şocate ale celorlalte perechi care dansau.

Când ajunse din nou în faţa lui Raeburn, se înfrână şi, în loc să-i dea un alt ghiont, îl privi încruntată.

— Dumneavoastră, domnule, nu sunteţi un gentleman, explodă ea.

— Nici dumneavoastră, doamnă, nu sunteţi o lady.

După acest schimb de insulte, îşi terminară dansul într-o tăcere îndârjită, ca nişte duelişti, învârtindu-se unul în jurul celuilalt cu un respect belicos.

Imediat ce muzica se opri, Audra făcu o reverenţă extrem de scurtă şi dădu să se îndepărteze, atât de repede cât îi permiteau picioarele ei chinuite, dar Raeburn o prinse hotărât de braţ.

– Am obiceiul, doamnă, de a-mi conduce înapoi partenera de pe ringul de dans, indiferent de cât de maltratat am fost.

Audra ar fi dorit să se smulgă din strânsoare, dar considera că făcuse deja destule scene în seara aceea. Scrâşnind din dinţi, îi permise lui Raeburn s-o conducă în partea opusă a sălii.

— Dacă vă simţiţi maltratat, asta se datorează în întregime purtării dumneavoastră, spuse ea. V-am spus doar că nu vreau să dansez. Pot să mă dau în spectacol şi singură, fără ajutorul dumneavoastră.

— Sunt convins că puteţi, mai ales dacă luaţi o invitaţie la dans ca pe o insultă.

— Invitaţie! Vreţi să spuneţi un ordin! Şi a fost într-adevăr o insultă. M-aţi invitaţi doar ca să mă torturaţi.

— Chiar nu vă puteţi închipui un alt motiv?

— Nu!

Raeburn o privi ţintă.

— V-a trecut vreodată prin minte că… N-are importanţă, se întrerupse strângând din fălci. Servitorul dumneavoastră, doamnă.

Făcându-i o reverenţă scurtă, se îndepărtă călcând apăsat.

Clocotind de furie, Audra privi în urma lui, mânia fiindu-i domolită de sentimentul că, într-un fel, îl jignise. Chiar dacă el o forţase să danseze, ea se comportase îngrozitor de grosolan pentru o doamnă, chiar şi pentru excentrica Audra Leigh Masters. Poate chiar îi datora nişte scuze ducelui. Dar, cel puţin, nu-i va mai cere niciodată să danseze cu el.

Totuşi, acest gând n-o făcea să se simtă atât de satisfăcută pe cât ar fi trebuit. Mai curând se simţea

nenorocită, în special când îl văzu pe Raeburn învitând la dans pe o altă doamnă.

Era o frumuseţe cu părul negru, zveltă şi graţioasă, strălucind ca un diamant. Dar felul cum aceasta îi surâdea afectat lui Raeburn, privindu-l cu o deferenţă slugarnică, îi întoarse Audrei stomacul pe dos. Incapabilă de a se mai uita la el, Audra plecă în căutarea unui colţ întunecat în care să se ascundă.

Zărind o banchetă pe jumătate, mascată de un aranjament floral, Audra se cufundă în pernele de mătase. Nu purta niciodată astfel de zorzoane precum un evantai, dar acum şi-ar fi dorit să aibă una din blestemăţiile acelea. În salon se făcuse îngrozitor de cald, dar Audra nu putea spune dacă datorită recentului exerciţiu sau izbucnirii de furie.

Aplecându-se să-şi maseze puţin piciorul şi observând că i se făcuse deja o băşică apreciabil, Audra îşi dori să-şi petreacă restul serii în linişte şi cât mai neobservată. Însă uitase complet motivul pentru care fugise din bibliotecă – asta până când Sir Ralph îi apăru brusc în faţa ochilor, reamintindu-i.

Baronetul arăta ca un spiriduş înfuriat.

— Dumnezeule, domnişoară Masters! îi reproşă el. Aţi uitat de dansul nostru!

Audra se gândi că dacă mai aude, de la vreun bărbat, cuvântul „dans” în seara aceea, va face cu siguranţă un atac de apoplexie. Scoţând un picior din pantof şi mişcându-l pentru a-şi domoli durerea, spuse:

— Trebuie să mă scuzaţi, domnule. Mă tem că nu voi mai putea dansa în seara aceasta.

— Nici nu mă mir. V-am privit dansând cu Raeburn. Sir Ralph scoase un chicotit. Chiar am făcut un pariu – cine îl schilodeşte primul pe celălalt.

-Minunat, mormăi Audra. Mă bucur că v-am oferit aşa o distracţie interesantă, sir.

Audra tresări îngrozită când Sir Ralph se trânti pe banchetă cu atâta forţă încât aceasta se zgudui toată.

— Eh, nu dau doi bani pe chestia cu dansul. Mai bine stăm de vorbă.

Audra aproape că mârâi cu voce tare, dorindu- şi tare mult să-i fi spus că o dureau urechile, nu picioarele. În orice alte circumstanţe, s-ar fi descurcat cumva cu Sir Ralph, dar acum se simţea prea obosită după cearta cu Raeburn. Evident, discuţia se axă pe un singur subiect: vânătoarea de vulpi.

Audra se gândi să-l lămurească odată pentru totdeauna că acest sport i se părea crud şi dezgustător, dar realiză că era o pierdere de timp. Nătărăul n-ar fi înţeles niciodată ce simţea ea. Aşa că ascultă resemnată în tăcere cum Entwhistle se lamenta de dispariţia vulpilor.

— Nu prea mai sunt pui. O să fie un an prost pentru vânătoare, spunea Sir Ralph. De aceea n-ar trebui să-i mai vorbiţi niciodată domnului Cecil. Este un vulpicid.

— Un vulpicid!

— A omorât o vulpe care-i dăduse iama prin găini.

— Dar dumneata omori vulpi tot timpul, protestă Audra indignată.

— Asta-i altceva. Eu o fac ca lumea, hăituindu-le cu câini. Tocmai am încolţit un pui ieri dimineaţă, dar

unii dintre câinii mei nu sunt prea bine dresaţi. Pe cinstea mea, Rattere şi Bellman îl sfâşiaseră în bucăţi până să apuc eu să recuperez blana şi botul.

Entwhistle începu să-i descrie însufleţit detaliile scenei şi Audra simţi că păleşte. Când el ajunse la ceea ce rămăsese din cadavrul însângerat al bietului pui de vulpe, Audrei i se făcu rău de-a binelea.

Salvarea îi veni dintr-o direcţie neaşteptată, o voce caustică întrerupând relatarea pasionată a lui Sir Ralph.

— Nu prea cred că pe domnişoara Masters o interesează poveştile tale de vânătoare, Entwhistle.

Amândoi se întoarseră surprinşi şi-l descoperiră pe Ducele de Raeburn sprijinindu-se de spătarul banchetei. Audra n-avea nici cea mai mică idee de când stătea el acolo şi asculta. Se dispreţui pe sine însăşi pentru felul în care inima îi bătea cu putere şi pentru bucuria prostească pe care o simţea revăzându-l.

Cât despre Sir Ralph, deşi se ridicase respectuos în picioare, făcu o strâmbătură de dispreţ.

— Pe naiba! Domnişoara Masters e foarte interesată de acest sport, ceea ce nu se poate spune despre alţii, Alteţă. Ce e cu zvonul acela absurd pe care l-am auzit în seara asta că s-ar putea să-mi interziceţi să traversez domeniile dumneavoastră când vânez?

— Nu este un zvon, domnule, ci adevărul, spuse Raeburn răspicat. În afară de faptul că distrugi peluzele chiriaşilor mei, am auzit că tânărul Worthington era să-şi frângă gâtul alaltăieri, sărind peste unul din gardurile domeniului. Dacă cineva are de gând să ajungă pe targă, asta nu se va întâmpla

pe proprietatea mea.

— La dracu! protestă Sir Ralph. Pe onoarea mea, n-am mai văzut asemenea atitudine. Este total nedemnă de un englez. Sesizând că Raeburn devenise rigid, baronetul coborî vocea, luând un ton mai împăciuitor. Nu că nu v-aş înţelege. Accidentul nefericit al fratelui dumneavoastră şi toată chestia. Dar cineva îşi poate frânge gâtul într-o mie de alte feluri decât vânând şi, oricum, asta s-a întâmplat acum mulţi ani.

Audra crezu că observă un licăr de tristeţe în ochii lui Raeburn. Acesta spuse doar:

— Cred că o faci pe sora mea să aştepte, Entwhistle. Ar dori să danseze cu tine.

Deşi părea hotărât să continue disputa despre vânătoare toată noaptea, cuvintele lui Raeburn îl făcură pe Sir Ralph să tresară:

— Lady Augusta? Ochii i se măriră a încântare, într-adevăr? Dumnezeule, nu vreau să-mi jignesc gazda. Şi, arătând extrem de flatat, se îndepărtă grăbit.

Audra îi aruncă Ducelui o privire plină de reproş.

— Nu se cuvenea să-i faceţi una ca asta surorii dumneavoastră.

— Nu-i aşa? Expresia aspră a lui Raeburn se destinse într-un uşor zâmbet. N-are importanţă, deoarece, aşa cum o ştiu eu pe Gus, deja a promis toate dansurile.

Sclipirea jucăuşă din ochii lui negri aproape o făcea să-i zâmbească şi ea. Dar Audra îşi aminti că se presupunea că erau supăraţi unui pe altul.

El îşi încrucişă braţele, privind în jos spre ea.

— Ei bine, n-aveţi de gând să-mi mulţumiţi?

— Pentru ce?

— Pentru că v-am scăpat de prezenţa acelui nătărău roşcat.

— Sunt foarte capabilă să mă descurc şi singură cu Sir Ralph.

Audra încercă să se ridice, intenţionând să plece de-acolo. Dar când puse piciorul jos, pantoful i se frecă de rană. Se aşeză la loc, reţinându-şi un oftat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Raeburn, sunteţi lovită?

— Nu, nu e nimic. Mă doare puţin piciorul.

El se aşeză lângă ea pe banchetă, cu sprâncenele ridicate a îngrijorare.

— Îmi pare rău. Este vina mea că am fost atât de grosolan. V-aţi scrântit piciorul sau este doar o umflătură?

Audra se trase mai încolo, ascunzându-şi picioarele mai adânc sub rochie.

— Nu e nevoie să fiţi atât de îngrijorat. Durerea mea n-are nicio legătură cu dumneavoastră. Este doar vina pantofilor ăstora blestemaţi. M-au strâns toată seara. Sunt cu aproape două numere mai mici.

— Ce prostie! De ce naiba nu vi i-aţi făcut pe măsură?

— Pentru că… Obrajii Audrei se înroşiră de mândria jignită. Pentru că e destul de neplăcut că sunt atât de înaltă, ca să mai am şi picioare mari, explodă ea.

Poftim! Acum că îi mărturisise această mică, dar caraghioasă vanitate, poate că o s-o lase în pace. Deşi arăta destul de uimit, Raeburn spuse cu asprime:

— Nu văd nimic dizgraţios în a fi înaltă şi prefer

femeile cu picioare mari.

— Sunteţi de-a dreptul ridicol, sir, replică Audra izbucni în râs, împotriva voinţei ei.

Reaburn dădu din cap în semn de mulţumire:

— Chiar mă întrebam dacă voi fi în stare să vă conving să-mi mai zâmbiţi vreodată.

Audra încercă să revină la expresia imobilă dinainte, dar îi era peste puteri, mai ales că Raeburn continuă:

— Indiferent că piciorul dumneavoastră lovit este vina mea sau nu, cred că ar trebui să vă cer scuze pentru că v-am forţat să dansaţi. Sora mea, Gus, vă poate confirma că uneori sunt foarte grosolan.

— Vă rog, nu vă scuzaţi, cel puţin nu pentru că m-aţi călcat pe picioare. Aşa cum vă poate confirma sora mea, uneori mă înfurii foarte tare.

— Aveţi dreptate să vă înfuriaţi. Am fost egoist, luând în considerare doar ce doream eu. În ciuda a ceea ce credeţi, domnişoară Masters, nu v-am invitat la dans doar ca să vă mânii. Am făcut-o pentru că doream să dansez cu dumneavoastră mai mult decât cu oricare altă femeie de-aici.

— Ooh! fu tot ce-i trecu Audrei prin minte să spună. Răspunsul acesta i se păru nepotrivit chiar şi ei. Nu-mi pot închipui de ce Alteţa Voastră ar fi dorit asta… sunt convinsă că erau acolo multe doamne mult mai fermecătoare decât mine.

— Vai de mine, am fost fermecat de moarte în seara asta! N-am fost niciodată mai flatat, mai linguşit. „Da, Alteţă. Nu, Alteţă. Soarele e albastru dacă spuneţi dumneavoastră, Alteţă!” Aş putea să vă jur că majoritatea femeilor acelea ar fi în stare să-l curteze şi pe Diavolul în persoană, dacă ar şti că

obţin un titlu de ducesă cu asta.

— Vă compătimesc! Pot să vă înghiontesc din nou, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine. Dar, deşi folosise acest ton ironic pentru a-şi ascunde timiditatea subită, Audra se gândi să nu pară total răuvoitoare. Vă înţeleg, spuse. Şi eu am fost sâcâită de moarte de pretendenţi nedoriţi în timpul primului meu bal. Totul din cauza averii mele, ştiţi.

— Zece mii de lire pe an, aprobă Raeburn zâmbind amuzat.

Deşi o deranja să-şi aducă aminte de ieşirea ei grosolană, Audra continuă:

— Dar întrucât nu vedeam niciun motiv pentru a mă mărita, am reuşit să-i îndepărtez pe toţi.

— Ca prinţesa din poveste, care trăia în castelul ei înconjurat de ziduri cu ţepi.

— Da, dacă vreţi. Numai că eu nu voi fi luată prin surprindere. Dacă ar exista un prinţ îndeajuns de nebun să-mi escaladeze zidul, l-aş întâmpina cu o sabie scoasă din teacă.

— Aşa aţi face? Vă dau un sfat prietenos, domnişoară Masters. Sunt foarte îndemânatic când mânuiesc o sabie.

Audra tresări, neştiind cum să interpreteze o astfel de replică. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva decât Raeburn, ar fi putut crede că îi face curte. Uşor tulburată, realiză brusc cât de aproape stătea el de ea. Bineînţeles, bancheta era destul de îngustă.

Ridicându-se cu rigiditate în picioare, tuşi nervos pentru a-şi drege glasul:

— Conversaţia aceasta devine caraghioasă. Cred că ar fi mai bine să vorbim despre altceva. De ce nu-

mi povestiţi despre călătoriile dumneavoastră în străinătate? sugeră ea disperată.

— Draga mea domnişoară Masters, sunteţi maestră în a vă autopedepsi. Nu v-a plictisit îndeajuns balul?

— Nu, serios, nu găsesc că este plictisitor să-mi povestiţi. Acesta este unul din dezavantajele faptului de a fi nemăritată, spuse ea nerăbdătoare. Nu te poţi duce nicăieri, dacă nu târâi după tine un companion plicticos. Şi, în orice caz, nu poţi merge într-un loc atât de interesant ca Grecia… sau Roma.

— Dar cu siguranţă că puteţi vizita Italia oricând doriţi. Mama dumneavoastră nu locuieşte… Raeburn se opri, arătând stingherit, ca de altfel toţi bărbaţii când vorbesc despre Lady Arabella, observă Audra.

— O… o cunoşti pe mama? murmură ea.

— Păi… ăă… da, am întâlnit-o o dată, într-una din călătoriile mele.

Era o afirmaţie destul de neutră, dar tocmai ce nu spusese Alteţa Sa era foarte grăitor.

Audra simţea că ar fi trebuit să se oprească aici, dar nu se putea stăpâni. Schiţă un zâmbet, care semăna mai mult cu o grimasă.

— Ce mică-i lumea, nu-i aşa? Mama mea este o fiinţă foarte veselă. Presupun că a flirtat cu dumneavoastră în modul cel mai şocant.

— Bineînţeles că nu, se grăbi Raeburn să nege. Uitaţi-vă puţin la chipul meu, domnişoară Masters. Par eu genul de bărbat cu care o femeie să vrea să flirteze?

Audra îi examină cu atenţie trăsăturile, de la nasul acvilin şi brazdele adânci parcă săpate de o parte şi alta a gurii, până la sprâncenele negre şi încruntate;

dar toate astea nu reuşeau să-i mascheze sensibilitatea, cu tot efortul pe care-l făcea. Da, constată Audra descumpănită, el era exact genul de bărbat cu care ar fi dorit ea să flirteze dacă ar fi fost adepta acestei arte.

Această constatare era tot atât de descurajantă ca şi bănuiala Audrei că propria ei mamă nu se dăduse în lături de la a-i face ochi dulci ducelui. Când el încercă s-o mai înveselească începând să-i povestească amuzat cum era gata să cadă într-un canal la Veneţia, Audra îl opri spunându-i:

— Mă tem că am reţinut-o prea mult pe Alteţa Voastră. Ar trebui să acordaţi atenţie şi celorlalţi oaspeţi. Să dansaţi, de exemplu.

Privirea încruntată a lui Raeburn exprima exact ce gândea el despre această sugestie, aşa că Audra se grăbi să adauge:

— Femeile acelea sunt atât de îndârjite, încât ar putea deveni periculoase dacă sunt private de compania dumneavoastră prea multă vreme, îndrăznesc să vă atrag atenţia că absenţa v-a fost deja remarcată.

Raeburn aruncă priviri speriate în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vreuna din femeile acelea să-i sară de gât, *ivindu-se* din aranjamentul floral.

Făcând o grimasă, se ridică totuşi în picioare, cu un aer de resemnare.

— Bine, mă voi duce să-mi fac afurisita de datorie, dar cu o singură condiţie.

Audra îl privi intrigată:

– Care anume?!

— Îmi veţi fi parteneră la cină în seara asta.

Simţind ceva între bucurie şi groază, Audra

protestă:

— O, nu, nu pot!

— De ce nu? Am înţeles, nu dansaţi. Dar chiar şi dumneavoastră, aprigă domnişoară Masters, trebuie să mâncaţi.

— Bineînţeles că da, spuse ea cu un zâmbet forţat. Dar… Raeburn o luă de mână, punând capăt protestelor ei.

— Ca singura mea prietenă adevărată, domnişoară Masters, ar trebui măcar să-mi promiteţi o consolare, după ce că mă azvârliţi în mijlocul hoardei ăleia de femei vorace.

Deşi din tonul lui se vedea că voia s-o tachineze, ochii exprimau altceva. Audra oftă. Oare mai exista pe lumea asta vreun alt bărbat care să ştie atât de bine să-şi folosească privirea în avantajul său?

— Bine. Voi sta lângă dumneavoastră la cină.

El zâmbi, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Apoi ca şi cum s-ar fi temut ca ea să nu se răzgândească, făcu o plecăciune şi plecă.

Audra rămase pe loc, nemişcată, multă vreme după ce ducele dispăruse, uitându-se ţintă la propria ei mână, de parcă atunci o vedea pentru prima dată. Sărutul lui Raeburn nu fusese deloc romantic, ci mai degrabă protocolar. Pielea încă mai simţea atingerea aspră a buzelor lui. Începu să tremure, simţindu-se mai straniu decât se simţise vreodată în viaţa ei, ca şi cum i-ar fi venit să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Tocmai ea, care nu era înclinată spre niciun fel de exces emoţional.

Îşi spune că ar fi trebuit să se menţină pe poziţie refuzând cererea lui Raeburn de a sta lângă el la cină. Oare o numise „singura lui prietenă

adevărată”. Exista oare un compliment mai frumos pe care un bărbat să-l facă unei femei? Audra se gândea că sună foarte frumos, când deodată, îi trecu prin minte că, din cauza stilului său retras de viaţă, ea nu avusese niciodată mulţi prieteni.

Privind prin cristalul ferestrelor afară în noapte, Audra simţi dintr-o dată că balul părea şi mai fără sfârşit ca până acum, dar dintr-un motiv diferit. Cu o nerăbdare febrilă, socotea cât timp mai era până la miezul nopţii, când se servea cina.

Realiză că timpul i se va părea şi mai lung dacă stătea acolo, numărând minutele. Ar fi trebuit să se ducă s-o caute pe Cecily, mai ales că nu o mai zărise cam de multişor. Nu prea era o bună doamnă de companie. Ridicându-se de pe banchetă, îşi părăsi ascunzătoarea, îndreptându-se spre centrul salonului, unde tocmai începuse un nou vals.

Curios, se gândi ea, că nu observase până acum ce minunăţie era de fapt un bal, vârtejul culorilor, dansatori graţioşi care se înclinau şi se învârteau. Picioarele nu o mai dureau aşa de tare şi aproape că-i păru rău că-l trimisese pe Raeburn în căutarea unei alte partenere de dans.

Trecând pe lângă colonadele salonului, se surprinse fredonând. Îl zări pe Raeburn în centrul dansului şi de-abia se stăpâni să nu râdă. Ducele cu un zâmbet fermecător întipărit pe faţă, valsa cu o doamnă destul de drăguţă, dar îndeajuns de în vârstă pentru a-i fi bunică. Audra îşi imagină indignarea tuturor femeilor mai tinere prezente acolo. Ce diavol împieliţat era!

Dar amuzamentul Audrei fu curmat de faptul că nu o descoperea nicăieri pe Cecily, printre perechile

care dansau. Probabil că în seara aceea erau acolo mult mai multe femei decât bărbaţi, dar Audra nu şi-ar fi închipuit că încântătoarea ei soră va fi nevoită să stea pe margine la vreun dans.

Imaginându-şi supărarea lui Cecily, Audra se grăbi s-o găsească. Majoritatea invitatelor care nu-şi găsiseră parteneri de dans se strânseseră în mici grupuri într-o parte a sălii. Încercând să ajungă la ele, se strecură printre scaunele împodobite cu panglici pe care îşi găsiseră refugiu sărmanele doamne neconsolate.

Fără să vrea, o auzi pe frumuseţea brunetă cu care Raeburn dansase mai devreme lamentându-se pe un ton arţăgos văduvei cu turban violet de lângă ea:

– Putem să mergem acasă, mamă. Din moment ce ducele a încetat să le mai invite la dans pe femeile nemăritate, este evident că şi-a făcut deja alegerea.

— Ce aiureală spui, Charlene! Şi pe cine crezi tu că a ales?

— Pe creatura aceea înaltă şi anostă care îl tot călca pe picioare în timpul cotilionului. Alteţa Sa a avut o conversaţie interminabilă cu ea acolo, în colţul acela. Alicia Wright l-a văzut chiar sărutându-i mâna.

— Domnişoara Masters? Fata aceea bătrână şi excentrică, care trăieşte ca un pustnic? Dar e ridicol! Dumnezeule mare, am auzit că ar fi chiar *intelectuală.*

Audra ştia că n-ar trebui să mai stea acolo să tragă cu urechea, dar groaza parcă o ţintuise locului, nevenindu-i să plece.

O altă femeie în vârstă, pe care Audra o recunoscu vag ca fiind doamna Wright – mamă a şase fete

nemăritate – se aplecă în faţă şi se băgă în discuţie:

— O fi domnişoara Masters excentrică, dar are o avere frumuşică, după cum spune Lady Coleby.

Cea cu turban pufni nemulţumită:

— Sophia Coleby este o bârfitoare răutăcioasă dar, de obicei, ştie tot ce se poate şti despre ceva. Însă cu siguranţă, ducele n-are nevoie să ţină cont de avere când îşi alege mireasa.

— Draga mea, spuse doamna Wright zâmbind sarcastic, bărbaţii ţin întotdeauna cont de asta.

„Nu-i adevărat!” protestă Audra în sinea ei, abţinându-se să intervină în conversaţie şi s-o contrazică pe doamna Wright. Raeburn nu ţinea cont de averea ei pentru simplu motiv că nu o alesese decât pentru a-i fi prietenă şi nimic mai mult. Era dezgustător din partea bârfitoarelor astea bătrâne să insinueze altceva.

Dar ceea ce era mai rău de-abia acum urma. Doamna Wright îşi coborî vocea, dar nu destul pentru a nu fi auzită de la distanţă:

— Sunt convinsă că ştiţi a cui fiică este domnişoara Masters. A acelei creaturi vulgare, cunoscută în cercurile londoneze sub numele de Lady Arabella. Văduvă de patru ori, căsătorită din nou, asta ca să nu mai vorbim despre… La adăpostul evantaiului, doamna Wright şopti ceva care o şocă evident pe doamna cu turban. Ei bine, continuă ea cu voce tare, asta explică de ce domnişoara Masters îi face fără niciun fel de jenă ochi dulci ducelui, întotdeauna am spus: aşa mamă, aşa fiică. Dar mă tem că domnişoara Masters n-o va putea concura niciodată pe Lady Arabella la numărul căsătoriilor. Biata de ea, a început prea târziu şi, în plus, ducele are o

sănătate de fier. Se ridică şi îşi aranjă rochia. Am înţepenit stând aici. Mergem să dăm o tură prin salon?

Cea cu turban se ridică şi ea.

— Mergem şi noi. Hai, Charlene. Poate dacă te plimbi, nu va mai fi atât de evident că-ţi cauţi un partener.

Cele două văduve se puseră în mişcare şi frumuseţea brunetă le urmă bosumflată. Audra înaintă încet şi se sprijini de spătarul unuia din scaunele rămase goale. Îşi atinse obrazul cu mâna, întrebându- se mirată cum de putea albi şi roşi în acelaşi timp.

Dacă lucrurile ar fi fost mai drept orânduite pe lumea asta, Audra ar fi putut să alerge după acele creaturi, să-i arunce mănuşa doamnei Wright şi să o provoace la duel pentru că-i jignise onoarea. Dar acesta era un privilegiu exclusiv al bărbaţilor. O doamnă trebuia să se mulţumească să răspundă prin câteva cuvinte înţepătoare – şi vai de acela care nu avea o limbă la fel de ascuţită ca să se apere.

Audra ştia că n-ar trebui să se simtă afectată de bârfele acelea răutăcioase. Se autoîncurajă, spunându-şi că era destul de puternică pentru asta. Dar remarcile doamnei Wright nu erau atât de uşor de trecut cu vederea. Să o compare pe ea cu Lady Arabella, să spună că e la fel cu ea! Dumnezeu ne era martor că această observaţie îi sfâşiase sufletul.

Şi totuşi se văzu nevoită să le ierte pe cele două harpii, deoarece vina era doar a ei. Ştiuse prea bine că orice femeie căreia Raeburn i-ar fi acordat mai multă atenţie în acea seară ar fi atras asupra ei comentarii nedorite şi critici geloase. Dar când îşi

îngăduise să uite de acest avertisment – oare atunci când el o privise adânc şi zâmbitor, când încercase să-i alunge jena privind comportarea mamei ei sau când îi sărutase mâna?

Însă n-avea importanţă momentul în care devenise o proastă, ci doar că fusese. Acum regreta că îi promisese lui Raeburn că va sta lângă el la cină. N-o fi avut ea drăgălăşenie şi şarm, dar mândria era un lucru care cu siguranţă nu-i lipsea.

A fi partenera ducelui la cină le-ar fi dezlănţuit într-adevăr pe toate bârfitoarele acelea. Dar mult mai rea decât orice bârfă era îndoiala pe care acestea o sădiseră în mintea Audrei.

Putea fi sigură că tot ceea ce dorea Raeburn de la ea era prietenia? Sărutatul mâinii, faptul că o forţase să danseze cu el şi că o căutase insistent şi în repetate rânduri în seara aceea – puteau toate acestea să aibă şi o altă semnificaţie? Nu şi-l putea imagina pe Raeburn ca fiind un vânător de zestre şi nici nu credea că lui îi trecea prin cap s-o ia de nevastă, pentru indiferent ce motiv.

Totul era atât de confuz şi de absurd! Un singur lucru era sigur: că perspectiva de a da ochii cu el din nou o umplea de panică. Dacă ar exista o cale să poată dispărea înainte de miezul nopţii, să fie departe de acolo! Deşi Cecily n-ar fi iertat-o niciodată dacă o obliga să părăsească balul atât de devreme.

Încă se mai gândea cam ce ar putea să-i spună lui Cecily când, în sfârşit, o găsi. Sau, mai exact, Cecily o găsi pe ea, aproape aruncându-i-se în braţe, înainte ca ea să poată spune ceva, Cecily suspină:

— Oh, Audra, vreau să merg acasă!

Audra clipi, nevenindu-i să creadă. Dar, în loc să se simtă uşurată că retragerea îi fusese astfel asigurată, era alarmată. Cecily era foarte palidă şi ochii îi luceau ciudat.

— Muffin, ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorată Audra. Nici nu te-ai distrat?

— Ba m-am distrat foarte bine. O lacrimă i se prelinse pe nas. Dd… dar acum cred că o să v.v… vomit.

Îşi duse mâna la stomac, în timp ce culoarea feţei îşi schimba nuanţa de la alb la verzui.

Audra o susţinu, petrecându-şi braţul în jurul taliei ei.

— Nu plânge, scumpa mea. Te duc imediat acasă. Unde este unchiul Matt?

— În salon, la jocul de cărţi.

— Bine, atunci nu-i nevoie să-l deranjăm şi pe el.

Îi trimitem trăsura să-l ia mai târziu. Haide, vino.

Luând-o de braţ, Audra o conduse spre ieşirea din sala de bal. Deşi îngrijorarea ei pentru Cecily era reală, se simţea uşor ruşinată. Solicitudinea ei era puţin cam exagerată, ca şi cum ar fi profitat de răul lui Cecily pentru a-şi masca propria ei dorinţă laşă de a fugi…

Ajutând-o pe Cecily să coboare scara în spirală care ducea în holul de la intrare, Audra chemă un lacheu şi-l rugă să-i aducă trăsura şi pelerinele.

Cecily se sprijinea de Audra, arătând complet nenorocită.

— N-ar trebui să ne luăm la revedere de la duce şi de la Lady Augusta? întrebă ea.

— Nu! ţipă Audra. Apoi reuşi să se calmeze şi coborî vocea. O să le trimitem scuzele noastre mai

târziu. Haide, doar nu vrei să vomiţi pe podelele de marmură ale Alteţei Sale, nu-i aşa?

— Oh, nu, nu, Audra.

Acceptă, docilă, ca Audra să-i pună pelerina pe umeri şi să-i ridice gluga peste buclele aurii care încadrau un chip descompus. Audra încerca să se poarte cu blândeţe, sperând că propria ei nervozitate nu era vizibilă. Grija ei principală era ca Raeburn să nu observe lipsa şi să vină să ceară explicaţii.

Nu că n-ar fi avut o scuză întemeiată. Oricine putea vedea cât de rău îi era lui Cecily. Dar se temea că Alteţa Sa avea o stranie capacitate de a vedea, dincolo de îngrijorarea pentru Cecily, disperarea care se oglindea, cu siguranţă, în ochii Audrei.

Înfăşurându-se în pelerină, Audra o grăbi pe Cecily spre uşă. Însă exact când credea că a scăpat, cele mai îngrozitoare temeri i se adeveriră. Raeburn apăruse în căpătui scărilor, proiectând o umbră lungă pe trepte.

Fără să se uite înapoi şi fără să ezite, Audra o împinse afară pe sora ei. În ciuda protestelor mormăite de Cecily, Audra aproape o târî spre trăsura care aştepta în curtea interioară.

— Ei, Audra, se plânse Cecily, dar Audra de-abia o auzea din pricina bătăilor puternice ale propriei ei inimi. Se grăbea atât de tare, încât se împiedică şi unul dintre pantofi îi ieşi pe jumătate din picior.

Blestemând, Audra se aplecă să şi-l pună la loc dar, în acel moment, îl auzi pe Raeburn strigându-i numele. Strigând? Nu, mai degrabă urlând.

Blestemând din nou, îşi scoase furioasă întâi un pantof, apoi pe celălalt, aruncându-i în direcţia şanţului cu apă.

Desculţă, dar putându-se mişca mai rapid, o trase pe Cecily lângă portiera trăsurii.

— Dar Audra, protestă Cecily. Cred că ducele este…

Audra n-o lăsă să termine, împingând-o în trăsură. Strigând vizitiului să mâne cât poate mai repede, deoarece domnişoarei Cecily îi este rău, Audra se aruncă şi ea înăuntru. Un lacheu închise portiera şi Audra mai apucă să-l vadă pe duce apărând afară, în lumina felinarului.

Lăsând să-i scape o înjurătură, se repezi strigând pe alee, dar cuvintele sale fură înăbuşite de zgomotul trăsurii care ţâşni afară din curte de parcă ar fi fost urmărită de o mie de demoni.

Nu, nu de o mie, ci de unul singur, se gândi cu mâhnire Simon, oprindu-se să-şi tragă răsuflarea şi trecându-şi furios mâna prin părul răvăşit de vânt. Cu mâinile în şolduri, privi neputincios trăsura în noapte.

Ce naiba o apucase pe femeia aceea? Să fugă aşa, fără un cuvânt, după ce acceptase să cineze cu el. Fugise ca-ntotdeauna. Dacă o altă femeie l-ar fi evitat, n-ar fi fost deloc surprins. Dar domnişoarei Masters nu îi era teamă de el, ba chiar dimpotrivă. Deşi nu era orgolios de felul lui, se autoflată că ea chiar îl plăcea oarecum.

„Mă rog, asta este, murmură Simon,” întorcându-se pe călcâie.

Doar nu era să stea afară toată noaptea, suspinând după ea ca un îndrăgostit neghiob. Aerul era de-a dreptul îngheţat şi deja câţiva lachei începuseră să-l privească de parcă înnebunise dintr-o dată, ceea ce era probabil adevărat.

Dar acum îi era şi mai greu să se întoarcă la bal. Seara, care începuse promiţător, i se părea acum complet anostă. Şi totul din cauză că ea plecase. Raeburn era destul de cinstit cu sine însuşi ca să recunoască atracţia pe care o exercita asupra lui domnişoara Masters, în ciuda celor câteva momente în care îi venise s-o strângă de gât. Totuşi, începuseră să se înţeleagă bine până la urmă. Atunci de ce fugise?

Poate că această plecare precipitată avea o legătură cu ceea ce îi declarase, ridicându-şi sfidător bărbia, despre pretendenţii ei anteriori: „I-am gonit pe toţi”. Raeburn se întreba dacă ea îşi dăduse seama cât de vulnerabilă arătase atunci când îi spusese asta.

Exact ca prinţesa din poveste care se ascunde după zidul cu ţepi. Raeburn glumise, dar acum realiză că nu fusese chiar atât de departe de adevăr.

— Numai că, domnişoară Masters, eu nu sunt prinţul, murmură Raeburn încruntându-se. Eu semăn mai mult cu *balaurul, şi* nu există *nicio* afurisită de cale pentru a mă ţine departe. Strângând ameninţător din fălci, Simon se îndreptă înapoi spre castel, când un băiat de la grajduri se apropie de el şi îi spuse timid:

— Mă scuzaţi, Alteţă. Dar doamna care a plecat în grabă… Şi-a uitat ăştia.

Ochii băiatului se făcuseră mari cât două farfurii şi îi înmână ceva lui Simon. Când văzu ce era, Simon izbucni într-un hohot de râs.

Exact atunci, Lady Augusta apăru din casă, cu răsuflarea precipitată:

— Simon, te-am văzut coborând în fugă pe scări. S-

a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, Gus. Absolut nimic, răspunse el, sărutând-o uşor pe obraz, spre uimirea ei. Încruntându-se încurcată, îl privi cum trece pe lângă ea, fluierând o melodie.

Fu şi mai nedumerită când observă că ţinea în mână o pereche de pantofi de bal şi zâmbea, într-un fel în care n-o mai făcuse de foarte multă vreme. Mai exact, de când murise Robert…

7.

Trecuse o bună parte din acea dimineaţă şi Audra tot nu reuşea să se smulgă din moleşeala care o cuprinsese. Nu avea nici cel mai mic chef să meargă să călărească sau să se ducă până la biblioteca locală să vadă ce cărţi mai primiseră.

Ar fi putut măcar să citească, mai ales că, Cecily fiind încă în pat, în casă era linişte. Dar „Ivanhoe" zăcea nedeschisă pe măsuţa din salon, Audra neavând energie nici măcar s-o deschidă.

Muffin petrecuse o noapte foarte rea şi agitată după ce plecaseră de la bal, vomând de mai multe ori, o dată în trăsură în drum spre casă şi o dată în camera ei. Ocupată toată noaptea să o îngrijească pe Cecily, Audra fusese prea extenuată ca să se gândească la ceva până acum.

Cufundată în fotoliul ei din faţa şemineului, privea apatică la ceea ce mai rămăsese din bucheţelul pe care i-l dăruise unchiul Matthew. Florile erau deja ofilite, o tristă amintire a balului din noaptea trecută.

Audra auzea de domnişoare sentimentale care presau florile între filele unei cărţi, pentru a le aduce aminte de o anumită noapte. Însă Audra, dimpotrivă, ar fi dorit să uite cât mai curând seara în care se făcuse de râs atât de îngrozitor.

Când, atingându-le, câteva petale ofilite îi căzură în palmă, Audra zvârli tot buchetul în şemineu, privind apoi flăcările cum îl mistuie cu furie, troznind şi sâsâind. Presupunea că până la acea oră tot comitatul aflase despre plecarea ei intempestivă de la bal şi acum toţi flecăreau. Făceau speculaţii şi puneau întrebări pe tema asta. Probabil că vor ajunge la concluzia că fusese o nouă manifestare a ciudăţeniei ei. În definitiv, la ce altceva te puteai aştepta de la o femeie care preferă cărţile înaintea bărbaţilor?

Însă era mult mai bine aşa decât să flecărească în legătură cu ea şi cu ducele. Din fericire, în scurtă vreme o bârfă proaspătă le va distrage atenţia şi excentrica fată bătrână de la Meadow Lane va fi dată din nou uitării.

Dar Reaburn? Oare el o să uite? Probabil că era foarte supărat pe ea pentru că fugise fără nicio explicaţie. Acest gând o făcu pe Audra să râdă, în ciuda faptului că era abătută. Având în vedere temperamentul lui Raeburn, care în multe privinţe rivaliza cu al ei, a spune despre el că era supărat suna ca şi cum ai numi incendiul care arsese o casă până la temelii „o mică scânteie”.

Dar, indiferent cât de furios ar fi fost Raeburn acum, o să uite repede. Niciun bărbat nu putea să îndure atâtea jigniri câte îi adusese ea. O s-o ocărască în gând şi apoi o să-şi îndrepte atenţia în

altă parte, reîntorcându-se la preocuparea de a-şi căuta nevastă, umplând apoi camerele pustii ale castelului cu moştenitori.

În ceea ce o privea pe ea însăşi, era nevoie doar să-şi scoată din minte evenimentele din seara precedentă. Se terminase în sfârşit cu nesuferitul de bal. Putea să se reîntoarcă la viaţa ei liniştită.

Dar tocmai aici era problema. Nu era deloc sigură că va reuşi, că nu va fi mereu urmărită de sentimentul că pierduse ceva extraordinar de preţios.

Pe singurul ei prieten adevărat.

Mirându-se de ce se lăsa pradă unor astfel de gânduri deprimante, Audra îşi rezemă capul de spetează şi închise ochii. Era suficient de obosită ca să poată moţăi câteva minute, dar doamna Meguiness intră tocmai atunci în salon ca s-o anunţe că avea un vizitator.

— Oricine ar fi, spune-i că nu sunt acasă, zise Audra.

— Dar este unchiul dumneavoastră, reverendul Masters.

Audra deschise brusc ochii. Ce-l adusese la Meadow Lane atât de devreme? Tresări, îngrozită. Probabil că bătrânul avea să-i ceară nişte explicaţii, cât se poate de îndreptăţite, despre ceea ce se întâmplase cu o seară înainte la bal. Audra nu credea că va ajunge vreodată să nu dorească s-o vadă pe ruda ei favorită, dar ar fi preferat ca unchiul Matthew să-i mai fi lăsat câteva zile, poate chiar câteva săptămâni, să-şi revină înainte de a-l înfrunta.

Dar acum nu-i lăsase nici măcar câteva secunde, apărând aproape instantaneu în salon. Deşi îmbrăcat

sobru în negru, parcă nici gulerul bisericesc nu reuşea să-i mascheze aerul ştrengăresc. Şuviţele sale albe de păr erau, ca de obicei, strânse într-o coadă, iar nasul şi obrajii dolofani erau roşii de la frigul de-afară. Obişnuitul său pas sprinţar o făcu pe Audra să-l privească nu fără o oarecare invidie.

Niciun bărbat de vârsta lui nu se cuvenea să arate atât de înfloritor după ce petrecuse câteva ore obositoare la un bal. Mai ales că ea însăşi se simţea atât de dărâmată. Se ridică şi-l sărută pe obraz.

— Bună dimineaţa, unchiule Matt.

— Uite că-şi aminteşte cine sunt, bombăni supărat bătrânul. Chiar începusem să mă îndoiesc, după ce am fost abandonat la castel ca o umbrelă sau alte zorzoane, pe care să le recuperezi altădată.

— Îmi pare rău, sir. Nu ţi-a explicat Jack Coachman că lui Cecily i s-a făcut rău? I-am spus s-o facă.

— Hm! pufni el, uitându-se la Audra cu o privire pătrunzătoare, care o făcu să se simtă stingherită.

— Serios, aşa a fost. Am stat trează toată noaptea, îngrijind-o. Nu înţeleg ce a apucat-o aşa dintr-o dată. O gripă, probabil.

— Mai degrabă prea multă şampanie, replică unchiul Matthew, instalându-se comod în fotoliul Audrei.

— Şampanie! exclamă Audra. Muffin a băut şampanie? N-a băut niciodată ceva mai tare ca limonada.

— O fată trebuie să soarbă şi ea o dată pentru prima oară. Toată lumea trebuie în cele din urmă să aibă de-a face cu produsul viţei de vie. Unchiul Matthew îşi înălţă cu pioşenie ochii spre cer. Eu

însumi mi-am dedicat jumătate din viaţă studiului fabricării vinului.

Audra se mulţumi să dea din cap, plină de remuşcări. Ceea ce tocmai aflase îi accentuase sentimentul de vinovăţie.

— Trebuia s-o supraveghez mai îndeaproape pe Cecily ieri seară, spuse ea. Trebuia să am mai multă grijă de ea.

— Prostii! Erau destule persoane care-i purtau, de grijă. Femeia aceea, Lady Coleby, era acolo, nu-i aşa? Şi Lady Augusta, care s-a purtat foarte atent cu copila, prezentând-o tinerilor.

— A făcut ea asta? M… mă tem că n-am observat. Sigur că nu, se mustră Audra în gând, pentru că eram prea ocupată să-l observ pe fratele ei.

— În ceea ce mă priveşte, spuse unchiul Matthew, servindu-se cu nişte tutun, am fost bucuros să te văd preocupată mai puţin s-o dădăceşti pe sora ta şi mai mult să te distrezi tu însuţi. Te-ai simţit bine la bal, nu-i aşa?

— A fost… suportabil, răspunse Audra, simţind că urăşte privirea vicleană cu care o iscodea unchiul Matt.

El oftă adânc.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre duce. Dar arăta îngrozitor de trist. Mai ales la cină.

— Oh! într-adevăr? ţipă Audra. Simţind că roşeşte, se întoarse brusc cu faţa la fereastră. Vreau să spun, cred că exagerezi.

— N-am văzut niciodată un bărbat care să arate atât de distrus, continuă unchiul Matt. Totuşi, azi-dimineaţă când a venit la mine arăta mai bine dispus.

— Poftim?! Audra se întoarse brusc, holbându-se la el.

Unchiul Matt făcu o pauză nemilos de lungă, fiind ocupat să se mai servească din tutun. Audra crezu că o să-i toarne tot conţinutul cutiei în cap dacă nu binevoia să continue.

— Te-a vizitat ducele? insistă ea. De ce?

— De ce nu, draga mea? Deşi familia Raeburn n-a venit niciodată la slujbele mele, îl ştiu pe Alteţa Sa de pe vremea când umbla în pantaloni scurţi. Chicoti scurt. Cred că a fost plăcut surprins ieri seară să descopere că sunt în viaţă.

— Asta nu explică de ce Alteţa Sa te-a vizitat în dimineaţa asta.

— În principal, pentru a sta de vorbă.

Audra îl privi suspicioasă, ca un general care-l bănuieşte pe unul din aghiotanţii săi de trădare.

— De vorbă? Despre ce?

— Despre multe lucruri. Despre scriptură, despre imnuri religioase. Alteţa Sa este un om foarte educat.

— Şi nu mă îndoiesc că e la fel de evlavios ca tine. Lasă gluma, unchiule. Ce-a vrut de fapt? Avea vreo legătură cu…

Nu reuşi să-şi termine fraza pentru că, în acel moment, menajera dădu buzna în salon, anunţând-o că sosise o trăsură.

— Spune, oricine ar fi, că nu sunt acasă, spuse Audra răspicat.

— Dar, de data aceasta, este mătuşa dumneavoastră.

Audra simţi că era sătulă până peste cap de rude.

— E imposibil, izbucni ea. N-am nici-o mătuşă pe o

rază de câteva sute de mile.

— Ei bine, cred că este vorba despre aceea a cărei cameristă stivuieşte bagajele în holul de la intrare chiar în acest moment, replică sever doamna Meguiness. Spune că au venit de la Londra. Dar, dacă dumneavoastră credeţi că femeia aceea este o impostoare…

Menajera ridică din umeri, dând să iasă din cameră.

— Stai! ţipă Audra. De la Londra? Nu cumva mătuşă Saunders?

— Chiar ea, domnişoară, răspunse doamna Meguiness zâmbind atotcunoscător.

Audra se întreba uneori dacă menajera ar fi în stare să anunţe şi Apocalipsa cu aceeaşi satisfacţie zâmbitoare.

Clătinându-se, Audra se sprijini de fotoliul unchiului Matt. Era mai şocată şi mai îngrozită decât ar fi fost dacă un fulger ar fi căzut deasupra casei. Doamna Prudence Saunders, aici, la Meadow Lane? Audra n-avu timp să-şi revină, apucă doar să schimbe o privire înspăimântată cu unchiul Matthew înainte ca mătuşa ei să apară în salon.

Trecuseră mulţi ani de când, după dezastruosul ei sezon londonez, se despărţiseră în termeni atât de duri. Însă sora mai mare a mamei ei arăta la fel de severă şi împietrită cum şi-o amintea Audra, un adevărat iceberg, îmbrăcată în gri-argintiu.

Audra se gândise de multe ori că natura îşi împărţise darurile foarte inegal între Lady Arabella şi doamna Saunders. În timp ce mama ei era frumoasă şi cu o nemaipomenită sete de viaţă, mătuşa Prudence primise prea mult bun-simţ şi

bună-cuviinţă rigidă. Atât de mult încât devenise incapabilă de a se bucura de ceva.

Ochii îi erau de un albastru pal, aproape spălăcit. Mătuşa Saunders îşi ascundea acest defect folosind un lornion prin care tocmai o privea pe Audra, supunând-o unei inspecţii critice.

Era absurd, dar Audra se simţi din nou ca la nouăsprezece ani, neîndemânatică şi stingheră. Îşi duse mâna la boneta de fată nemăritată, înghesuindu- şi o buclă răzleaţă.

— Ei bine, domnişoară, mitralie doamna Saunders. Am călătorit foarte mult şi dezagreabil de la Londra până aici. Acum ai de gând să stai acolo şi să te holbezi la mine?

— N… Nu, mătuşă, eu… se bâlbâi Audra, reuşind să facă o plecăciune caraghioasă. Sunt doar şocată… vreau să spun, e o surpriză să te văd aici.

Nici nu se punea problema s-o îmbrăţişeze pe mătuşa Saunders, aceasta catadicsind însă să-i întindă două degete pentru a le săruta.

— Nu mi-ai trimis tu o scrisoare plină de cele mai fierbinţi rugăminţi în favoarea surorii tale? întrebă ea.

— Păi, ba da.

Audra se abţinu să-i spună că se gândise că avea s-o arunce în focul din şemineu. În niciun caz, nu se aşteptase ca mătuşa Saunders să străbată ca o furie tot drumul de la Londra pân-acolo.

De la Londra? Dintr-o dată, importanţa acestei vizite îi sări în ochi Audrei şi bănui de ce venise mătuşa Saunders. O speranţă nemărginită îi încolţi în suflet.

— Oh, mătuşă, deci *te-ai hotărât* să-i faci ieşirea în

lume lui Cecily sezonul acesta. Ai venit s-o iei la Londra! Trebuie să mă duc imediat să-i spun. Va fi nebună de bucurie.

— Nu te grăbi aşa, domnişoară, spuse mătuşa Saunders, oprind-o să iasă din cameră. N-am uitat de tot anumite dezastre trecute. Deşi ştiu că trebuie să-mi fac datoria faţă de nepoatele mele, *acum* sunt mult mai atentă pe cine iau ca protejată. Mai întâi trebuie s-o examinez pe copilă.

Audra ar fi vrut să explice că Cecily nu era un cal, dar reuşi să-şi ţină gura. Inspiră adânc, amintindu- şi că doamna Saunders era cea mai bună, poate unica şansă a lui Cecily de a fi prezentată la Londra.

— Bineînţeles, mătuşă, consimţi ea. Sunt convinsă că o vei găsi absolut fermecătoare pe sora mea. Nu seamănă deloc cu mine.

— Sper, spuse doamna Saunders cu răceală.

Îşi puse din nou lornionul şi contemplă cu o privire dezaprobatoare salonul. Tresări violent, gata să scape lentila din mână, când dădu cu ochii de bătrânul gentleman de lângă şemineu.

Audra uitase de prezenţa unchiului Matthew acolo. De obicei foarte bucuros să vadă pe cineva de sex feminin şi să facă reverenţe galante, de data aceasta reverendul Masters se ridică ţeapăn în picioare şi înclină abia vizibil din cap.

— Mătuşă Saunders, începu Audra. Acesta este…

— Ştiu cine este, spuse mătuşa Saunders pe un ton de evidentă neplăcere. Ne-am cunoscut la botezul surorii tale.

— Într-adevăr, murmură Audra cu nervozitate.

Auzise vorbindu-se în familie despre nişte neînţelegeri dintre mătuşa ei şi reverendul Masters,

dar nu dăduse crezare. Cu siguranţă, nici măcar un ştrengar bătrân ca el n-ar fi îndrăznit să o tachineze pe mătuşa Saunders.

— Doamnă, spuse el. Aş *dori* să spun că îmi face plăcere să vă întâlnesc din nou.

Dar nu pot. Unchiul Matt ar fi putut la fel de bine să adauge aceste cuvinte. Întreaga lui atitudine o exprima. După ce sărută mâna întinsă a doamnei Saunders, se întoarse cu faţa spre şemineu, încălzindu-şi mâinile la foc de parcă ar fi fost atinse de ger.

Mătuşa Saunders îşi luă privirea de la el pufnind iritată:

— Şi unde este Cecily? Aş dori s-o văd imediat.

— O, nu! protestă Audra, gândindu-se la imaginea lui Cecily, cu ochii tulburi de prea multă şampanie. Mă tem că sora mea este încă în pat.

— La ora asta?! Sper că nu este excesiv de gingaşă. Dispreţuiesc oamenii bolnăvicioşi.

— Nu-i adevărat, Cecily este înfloritor de sănătoasă. Vrea doar… să fie la modă. A auzit că la Londra toate domnişoarele binecrescute îşi petrec dimineţile în pat… şi Cecily se străduie întotdeauna să fie bine crescută.

— Asta sună promiţător. Bine. Atunci du-mă în camera de oaspeţi, să mă spăl de praful de pe drum. Sper că Cecily îşi va face apariţia în salon la ora ceaiului.

— Bineînţeles, mătuşă.

Audra deschise ea întâi uşa, dornică să iasă mai repede din cameră, mai ales că era convinsă că unchiul Matthew se sufoca de indignare, gata să explodeze de dorinţa de a-i comunica doamnei

Saunders părerea lui despre modul în care dăduse buzna în casă.

Îndată ce o văzu pe mătuşa instalată în singurul dormitor liber, Audra îi spuse doamnei Meguiness să-i ducă unchiului ei nişte vin de Porto, în speranţa că acesta îl va mai îmblânzi şi-l va ajuta să se abţină de la a face sau spune ceva care s-o ofenseze pe doamna Saunders.

Distrusă Audra năvăli în dormitorul lui Cecily. Dând la o parte perdelele pentru a face lumină, strigă:

— Repede, Muffin, trebuie să te scoli.

Singurul răspuns fu un geamăt de sub cuvertura albă garnisită cu dantelă.

— Te rog, nu ţipa, Audra. Sunt pe moarte.

Audra se repezi spre dulapul lui Cecily, trecând rapid în revistă rochiile.

— Oare ce-ar fi bine să îmbraci? murmură ea. Ceva simplu, dar elegant, cred.

— Tot ce-mi trebuie este un giulgiu, spuse Cecily. Poţi să iei broşa mea cea mai scumpă, Audra. Şi dă-i unchiului Matt miniatura, să-i aducă aminte de mine.

Audra se opri o clipă şi aruncă mogâldeţei din pat o privire neliniştită.

— Trebuie să te scoli, Cecily. Mătuşa Saunders a venit de la Londra special ca să te vadă.

— Pe patul de moarte?

— Nu, prostuţo! Să vadă dacă eşti într-o formă potrivită pentru ca să te ia la Londra şi să te pregătească pentru ieşirea în lume.

— Ce?! Cecily aruncă deoparte cuvertura, ridicându-se în capul oaselor.

— Presupun că va trebui să-i spun mătuşii

Saunders că a ajuns prea târziu, tocmai la timp pentru a fi martoră la moartea ta.

Dar Cecily abia o auzea. Cu un scâncet uşor, se dădu jos din pat.

— Oh, Audra, trimite-o imediat la mine pe Heloise cu fierul de călcat părul. Trebuie să-l aranjeze ca lumea. Şi unde-mi sunt sandalele?

Lăsând-o pe Cecily alergând înnebunită prin cameră, Audra se retrase, zâmbind amuzată. Niciodată o femeie nu-şi revenise atât de miraculos de pe patul de moarte.

Vinul pe care doamna Meguiness i-l servise reverendului Masters probabil că fusese acru, deoarece primul lucru pe care îl făcu bătrânul când Audra se întoarse în salon fu s-o întrebe când avea de gând s-o trimită „pe femeia aceea” să-şi facă bagajele.

— Pe doamna Meguiness? întrebă naivă Audra.

Sunt de acord că nu este întotdeauna o fiinţă agreabilă, dar…

— Ştii foarte bine la cine mă refer, domnişoară. La zgripţuroaica aia de la Londra. Meduza aceea care văd că te-a transformat deja în stană de piatră. Ai acceptat supusă toate jignirile, purtându-te ca o fetişcană slabă de înger!

Audra înţepeni, bătând în retragere:

— Ar trebui să iei în considerare ce şansă reprezintă pentru Cecily, unchiule. Tu însuţi ai spus că viaţa asta retrasă nu e bună pentru copilă. Dacă mătuşa Saunders o duce la Londra, Cecily va avea viitorul asigurat.

— Şi al tău? tună el.

— N-o să mai fiu obligată să mă duc la baluri. O să

am din nou timp să citesc.

— Nu la asta mă gândeam!

Tremurând de indignare, unchiul Matt se repezi la clopoţel şi sună, cerându-i menajerei să-i aducă pelerina şi pălăria.

— Nu rămâi la ceai? întrebă Audra, ruşinată în sinea ei de uşurarea pe care i-o producea plecarea lui.

— În compania acelei femei? Nu, mulţumesc. Prefer ceaiul dulce, nu cu lapte acru.

Aruncându-şi pelerina pe umeri şi îndesându-şi tricornul pe cap, unchiul Matthew ţâşni furios afară din salon.

Audra oftă, regretul de a-l vedea pe unchiul său favorit părăsindu-i astfel casa amestecându-se cu o presimţire sumbră care privea următoarele ore.

Dar, într-un fel sau altul, reuşi să se fofileze tot restul după-amiezii. Mătuşa Saunders, neobişnuită cu programul de la ţară, fusese neplăcut surprinsă auzind ce devreme se cinează la Meadow Lane.

— Şi ai angajat o femeie ca bucătăreasă, Audra? se plânse ea. Credeam că timpul pe care l-ai petrecut cu mine la Londra ţi-a creat o imagine adecvată despre cum se organizează o gospodărie. Dar văd că…

Mătuşa Saunders ridică resemnată din umeri, cu o expresie de martiră pe care Audra o cunoştea prea bine.

— Cecily se dusese să se schimbe pentru cină. În timp ce o aşteptau în salon, nu prea găsiră nimic să-şi spună.

Se simţi uşurată când Cecily coborî şi li se alătură. Fata arăta deosebit de dulce, cu buclele blonde

prinse cu o panglică şi îmbrăcată într-o rochie de tafta de un roz-roşcat. Îi pusese chiar şi o fundă caraghioasă lui Frou-frou.

Imaginea unei atât de perfecte domnişoare ar fi trebuit s-o încânte pe mătuşa Saunders, dar aceasta strânse din buze, privind-o insistent prin lornion.

— Niciodată nu am fost de acord cu câinii în salon, Cecily.

— Nu este un câine, mătuşă, spuse Audra. Este un mops.

Deşi Cecily era vădit deranjată de dezaprobarea mătuşii sale, se grăbi să completeze:

— Frou-frou este foarte bine crescută, dar pentru a fi sigură că nu vă va deranja, o s-o pun să stea în coşuleţul ei.

Muffin se străduia să placă. Nu i-ar fi crăpat faţa vrăjitoarei ăleia bătrâne dacă i-ar fi adresat fetei un zâmbet încurajator, se gândi Audra furioasă.

Era mai rău s-o vadă pe Cecily pironită de privirea critică a mătuşii ei, decât toate chinurile pe care le îndurase cândva ea însăşi ca victimă a acelui original lornion. Dar Audra se străduia să-şi ascundă revolta.

Mătuşa Saunders o chemă pe Cecily să se aşeze lângă ea pe canapea.

— Aşa, copilă, spuse ea. Ai crescut foarte mult de când te-am văzut ultima oară dar, din fericire, nu atât de înaltă ca sora ta. Deci ai locuit aproape numai cu Audra? Un aranjament foarte straniu, dar înţeleg că răposatul tău tată nu avea alte rude, iar în ceea ce o priveşte pe mama ta… Mă rog! Ridică semnificativ din umeri. Se înţelege că Audra a avut o mare influenţă asupra educaţiei tale?

— O, da, mătuşă, începu Cecily inocentă, ignorând

pericolul pe care-l ascundea întrebarea. Audra a avut întotdeauna grijă să învăţ să călăresc bine, să…

— Dar în ultimii doi ani, interveni Audra, Cecily a fost la pensionul domnişoarei Hudson.

— Într-adevăr? Sunt bucuroasă s-aud asta. Şi ce-ai învăţat acolo, copila mea?

Mătuşa Saunders o supuse pe Cecily unui adevărat interogatoriu, ignorând-o total pe Audra, care se apropiase de fereastră şi privea în grădină. Peisajul era complet întunecat, fără nici urmă de lună pe cer. Era genul de noapte îngheţată pe care s-o petreci singur, ghemuit lângă şemineu, cu o carte bună în mână. Sau, dacă nu singur, măcar cu o persoană mai plăcută decât mătuşa Saunders şi mai puţin zvăpăiată decât Muffin. Cu cineva căruia să-i placă să citească sau cu care să vorbească despre altceva decât despre pălăriile la modă, care să ştie să glumească sau cu care să stea şi să privească în tăcere focul din şemineu.

Cineva pe care Audra nu şi-l putuse niciodată imagina prea clar până acum. Dar în seara aceasta, în mintea Audrei se înfiripase imaginea unor şuviţe negre şi a unor ochi întunecaţi, a unei priviri încruntate care, atunci când se transforma într-una zâmbitoare, era capabilă să încălzească nopţi chiar mai reci decât aceea.

Audra se frecă la ochi ca pentru a îndepărta acea imagine, îngrozită de ceea ce îi trecea prin cap. Şocul provocat de venirea mătuşii Saunders trebuie s-o fi tulburat mai tare decât îşi dădea seama. Sau poate că citise prea multe romane de dragoste în ultimul an. Ar trebui să se orienteze spre ceva mai caustic, ca Swift sau Pope.

Tonul îngheţat al mătuşii Saunders o smulse brusc din visare:

— Audra! *Ce înseamnă* gălăgia aceea care se aude din holul de la intrare?

— Gălăgie? Audra îşi încordă auzul, ascultând. Auzi uşi trântite şi zgomotul greu al unor paşi.

— Sper că, nici măcar în ţinuturile astea barbare, nu se primesc vizite atât de aproape de ora cinei.

— Bineînţeles că nu, mătuşă, spuse Audra plictisită, neobosindu-se nici măcar să se întoarcă spre uşa salonului când o auzi deschizându-se. Spune oricui ar fi că nu sunt acasă, doamnă Meguiness.

— De ce nu-i spuneţi chiar dumneavoastră? îi replică o voce aspră binecunoscută.

Raeburn.

Inima Audrei zvâcni cu putere. Se întoarse atât de brusc încât era gata să dărâme statueta grecească de pe masă, prinzând-o în cădere. Punându-şi mâna în dreptul inimii care se zbătea, nu fu în stare decât să se holbeze la bărbatul înalt şi cu expresie întunecată care părea să umple cadrul uşii. N-ar fi trebuit să fie atât de surprinsa, se gândi ea. Alteţa Sa poseda parcă un talent diabolic de a apărea exact atunci când ea se aştepta mai puţin. Faptul că nu era singura persoană din încăpere şocată de această apariţie nu-i aducea nicio alinare. Cecily scoase un ţipăt de surpriză, iar mătuşa Saunders îşi scăpase lornionul.

Ieşit parcă din întunericul nopţii, Raeburn arăta de-a dreptul ameninţător, cu şuviţele întunecate, sprâncenele stufoase, expresia severă şi ochii negri strălucitori. În ciuda croielii impecabile şi elegante a

costumului în stil Garrick, ducele semăna mai degrabă cu un tâlhar rătăcitor decât cu un nobil.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, rosti el tărăgănat. Nam vrut să vă sperii. Menajera dumneavoastră era înnebunită de incidentul din bucătărie, ceva cu un şoarece care rosese din tarta renană, aşa că i-am spus că pot găsi şi singur drumul spre salon.

Mătuşa Saunders fu prima care-şi reveni din şoc şi, recuperându-şi lornionul, îngăimă:

— Pe cuvântul meu, Audra, este cumva un obicei ca bărbaţii străini să dea năvală în salonul tău?

— Doamnă, spuse Raeburn, eu nu dau niciodată năvală nicăieri.

În acest moment critic, Audra se grăbi să intervină înainte ca mătuşa ei să facă un atac de apoplexie. Făcu prezentările, dar doamna Saunders nu se calmă nici la auzul numelui lui Raeburn. După rigidul ei cod de maniere sociale, nici măcar Ducii nu puteau intra neanunţaţi în salonul unei doamne.

De teamă ca mătuşa ei să nu creadă că genul ăsta de lucruri era un obicei la Meadow Lane, Audra adăugă:

— Bineînţeles, este o mare surpriză, întrucât n-am avut onoarea ca Alteţa Sa să mă viziteze până acum.

Putea însă la fel de bine să fi tăcut, deoarece exact în acel moment, trădătorul de căţel se repezi la Raeburn dând din coadă, gudurându-se admirativ şi frecându-i-se de cizme, ca şi cum ar fi fost un vizitator familiar şi frecvent. La privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă mătuşa Saunders, Audra nu putu decât să zâmbească slab, înainte de a-şi îndrepta furia spre Frou-frou.

— Stai jos! Jos, am spus, ţipă Audra, comandă pe

care, bineînţeles, mopsul o ignoră total.

— Culcat! tună Raeburn.

Pentru Audra a fost aproape insuportabil să vadă cum câinele s-a supus imediat. Deşi se strâmbă nemulţumit la vederea docilităţii mopsului, Raeburn se aplecă şi-l scărpină după ureche.

Cecily îşi revenise destul din uimire pentru a-i sugera:

— Îi place mai mult sub bărbie, Alteţă.

Se apropie de Raeburn şi-i arătă locul exact.

— Mă îndoiesc că Alteţa Sa a venit aici în seara asta să-ţi mângâie câinele, Cecily, spuse mătuşa Saunders.

— Într-adevăr doamnă, răspunse el.

Văzându-l pe Raeburn că se ridică şi îşi îndreaptă atenţia spre ea, Audra îşi dori cu putere ca mătuşa Saunders să-l fi lăsat în pace să mângâie, câinele toată noaptea, dacă avea chef.

Audra se trase speriată un pas înapoi, deşi tot ceea ce făcea el era să se uite la ea, măsurând-o fugitiv din priviri. Audra se întrebase de câteva ori dacă, atunci când se vor reîntâlni, el va arăta mânios, sau mai degrabă rece şi distant. Dar ducele era tulburător de amabil, cu excepţia strălucirii răutăcioase din ochi. Audra ştia că Raeburn era cel mai periculos atunci când se comporta excesiv de politicos şi simţi nevoia imperioasă de a se da cu un pas înapoi, interpunând un scaun între ei.

— De fapt, domnişoară Masters, m-am simţit obligat să vin la dumneavoastră, datorită plecării aceleia intempestive de ieri seară.

— Pot să vă explic… începu Audra.

— N-am nevoie de explicaţii, draga mea

domnişoară Masters. Am venit doar ca să vă înapoiez ceva ce cred că vă aparţine.

Audra îl privi fix, neînţelegând, dar mirarea ei se transformă în spaimă atunci când el scoase la iveală, de sub haină, o pereche de pantofi, cu atât mai rău cu cât erau plini de noroi. Mătuşii Saunders îi scăpă un ţipăt de indignare când Alteţa Sa îi aşeză liniştit pe masa din salon.

Urmă un moment de tăcere penibilă. Audra îşi umezi buzele, tentată să nege. Erau doar prea mici să fie ai ei.

Dar Cecily interveni grăbită:

— Vai, Audra. Aceştia sunt pantofii tăi de dans.

Data viitoare când mai avea vreo vizită, se gândi Audra, va trebui s-o închidă pe Cecily, împreună cu mopsul ei, într-o cameră. Simţi cum se înroşeşte brusc.

— Păi, da, aşa este, bâigui Audra, evitând privirea şocată şi acuzatoare a mătuşii ei. Vedeţi, am fost obligată să mi-i scot când am fost la Castelul Raeburn ieri seară…

Asta suna absolut îngrozitor. Audra înghiţi şi încercă din nou:

— Alteţa Sa poate să-ţi confirme, mătuşă. El a fost cel care mi-a sugerat că ar trebui să mi-i scot…

- Nu, asta suna incomparabil mai rău. Audra îi aruncă ducelui o privire rugătoare, dar afurisitul tăcea, cu braţele încrucişate, cu o expresie amuzată.

— Cecily şi cu mine am fost la un bal la Castelul Raeburn ieri seară, reuşi Audra să spună.

— Singure? întrebă glacial mătuşa Saundres.

— Nu, eram şi eu acolo, nu se abţinu Raeburn să replice. Audra se uită furioasă *la el.*

— Mătuşa mea nu se referea la asta, prostule… ăă… Alteţă. Ea… A fost totul foarte cuviincios, mătuşă. Ne-a însoţit unchiul meu, reverendul Masters.

Mătuşa Saunders se cutremură la auzul acestui nume şi Audra înţelese că făcuse mai rău. În acel *moment, uşa* salonului se deschise. Niciodată Audra nu se simţise mai recunoscătoare doamnei Meguiness pentru vreo întrerupere. Menajera venise s-o anunţe că cina era gata să fie servită.

— Alteţa Sa rămâne la masă? întrebă doamna Meguiness oarecum ezitând. Să pun pentru patru persoane?

— Nu, izbucni Audra, în acelaşi moment în care Raeburn rosti tărăgănat „Mulţumesc pentru amabilitate”.

Privirea Audrei se întâlni pentru o clipă cu a lui. Doi drăcuşori gemeni păreau să danseze în ochii săi negri, în timp ce chipul său mima sfiala.

— Desigur, lipsesc de atâta vreme de acasă, încât mă tem că sora mea nu m-a mai aşteptat şi a cinat deja. Dar nu vreau să deranjez. Sunt convins că bucătarul meu va găsi pe undeva o bucată de friptură rece pentru mine, spuse Raeburn, oftând adânc. Aşa că vă spun la revedere, doamnelor. Bineînţeles, nu e nevoie să-mi mulţumiţi, domnişoară Masters, pentru că am venit de atât de departe să vă înapoiez ce vă aparţine.

Să-i mulţumească! În secunda următoare, Audra crezu că-l va da pe uşă afară dar, cu o voce plângăreaţă, Cecily interveni:

— Oh, nu, Alteţă. Nu ne deranjaţi deloc. Vom fi chiar încântate să cinaţi cu noi, nu-i aşa Audra?

Mătuşă Saunders?

Doamna Saunders nu răspunse. Audra blestemă printre dinţi.

— Cu aşa companie fermecătoare, cum poate un bărbat să refuze? spuse Raeburn, făcând o plecăciune batjocoritoare.

Audra se temu că mătuşa ei se va arăta ofensată, dar bună-cuviinţa îi veni în ajutor doamnei Saunders. Deşi îşi manifestă în mod evident dezaprobarea faţă de Raeburn printr-un comportament rigid şi glacial, când veni timpul să meargă la masă îi permise s-o conducă de braţ.

În timp ce ducele şi mătuşa ei dispăreau pe uşa salonului, Audra o trase în spate pe Cecily şi îi şopti furioasă în ureche:

— Muffin, ce dracu te-a apucat să-l inviţi la masă?

— Păi, Audra, părea atât de trist la gândul că va mânca friptură rece.

— Omul ăsta este duce, prostuţo! Bucătarul lui poate să-i servească şaptesprezece feluri deodată la două noaptea, dacă aşa are el chef.

Cecily strânse din buze a încăpăţânare:

— Nu-mi pasă de asta, Audra. Era singurul lucru cuviincios de făcut. Domnişoara Hudson ne spunea întotdeauna că o doamnă trebuie să se poarte frumos cu toţi oaspeţii săi, chiar şi cu cei neinvitaţi.

— Domnişoara Hudson n-a avut niciodată de-a face cu Ducele de Raeburn.

— Este înspăimântător, într-adevăr, chiar şi când este politicos. Cred că o să fie cam incomod să stăm la masă cu el şi cu mătuşa Saunders.

— Incomod! ţipă Audra, uitând de urechile delicate ale surorii ei. O petrecere în iad ar fi o plăcere pe

lângă asta.

Ignorând explicaţia de indignare a lui Cecily, Audra o împinse în salonul în care le aşteptau mătuşa şi diavolul în persoană.

8.

Tensiunea care plutea în aer în salon era cu siguranţă mai densă decât supa de heringi care le fusese servită. Audra nu făcuse niciodată vreo indigestie până atunci, dar acum simţea că fiecare înghiţitură îi cade în stomac ca o bucată de plumb. Stând chinuit pe marginea scaunului, Audra arunca priviri furişe, peste farfuriile şi platourile de argint, spre locul unde stătea Raeburn, în capul mesei. Fiecare înghiţitură pe care el o lua îi provoca Audrei un sentiment de uşurare. Cel puţin, atât timp cât avea gura plină, nu putea vorbi, Audra temându-se de ce putea spune în următoarea secundă.

De cealaltă parte a mesei, Cecily şi doamna Saunders îşi mâncau supa într-o tăcere profundă. Obişnuita flecăreală veselă a lui Cecily îi era oprită de nervozitate. Cât despre mătuşa Saunders, era ocupată să se strâmbe amestecând în supă şi inspectând-o critic.

În cele din urmă, aceasta strânse din buze şi declară:

— Supa aceasta este prea apoasă, Audra. Dacă persişti în a-ţi conduce singură gospodăria, idee cu care n-am fost niciodată de acord, măcar ai putea să-ţi angajezi servitori ca lumea. Ar trebui s-o dai imediat afară pe bucătăreasă.

Audra se obosi să-i explice că, de obicei, era prea cufundată în lectură ca să observe ce mănâncă.

Neîndemânarea bucătăresei ei n-o deranjase niciodată, dar tresări când mătuşa ei continuă să critice:

— Fiertura asta este absolut îngrozitoare. Zău, Audra, să serveşti asemenea mâncare oaspeţilor tăi! Nu-mi pot închipui ce crede Alteţa Sa, nici ce ar trebui să-i spui.

Raeburn strâmbă din buze şi spuse:

— Aşa cum o cunosc eu pe domnişoara Masters, îmi va spune că, din moment ce m-am invitat singur la cină, dacă nu-mi place supa, pot să mă duc să mă spânzur.

Îi citise atât de bine gândurile, încât Audra tresări. Dar când o văzu pe mătuşa Saunders înţepenind de indignare, Audra se grăbi să protesteze:

— Bineînţeles că n-aş putea spune ceva atât de grosolan, Alteţă.

— Nu? Atunci cu siguranţă nu sunteţi dumneavoastră înşivă în seara asta, draga mea domnişoară Masters.

Audra avea picioare lungi, dar nu îndeajuns de lungi încât să-i permită plăcerea de a-l lovi pe Raeburn pe sub masă. Trebui să se mulţumească să-i arunce o privire ucigătoare, pe care de altfel el o ignoră senin.

Deşi se strâmba la fiecare înghiţitură, Raeburn spuse:

— În ceea ce mă priveşte, găsesc că supa este delicioasă. Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată.

— Credeţi? întrebă Audra. O s-o pun pe bucătăreasa mea să vă trimită reţeta, ca să puteţi mânca zilnic.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnişoară Masters. Numai să vă asiguraţi că reţeta este exactă, fără nimic în plus. Cucută, de exemplu.

Audra se abţinu să riposteze. Aproape îi făcea plăcere schimbul acesta de replici, fie şi numai pentru a vedea expresia indignată a mătuşii sale. Doamna Saunders nu făcea niciodată glume şi nici nu le înţelegea. Deşi avu nevoie de un efort considerabil Audra îşi fixă atenţia asupra propriei ei farfurii, prefăcându-se că nu auzise ultima remarcă a lui Raeburn.

Spre disperarea ei, restul cinei nu fu cu mult mai gustos decât primul fel. Doamna Saunders se grăbi să sublinieze acest lucru, iar Raeburn o contrazise de fiecare dată. Ea găsi friptura de miel prea tare. Ducele spuse că se topea în gură. Doamna Saunders consideră că serviciul de porţelan chinezesc pe care-l alesese Audra era prea ţipător. Raeburn declară că marginea pictată în culori vii era încântătoare, făcând chiar tocana de anghinare să aibă un gust mai bun. Mătuşa ei insistă asupra faptului că friptura de viţel era prea făcută. Raeburn spuse că lui îi place friptura aproape arsă.

La desert, până şi mătuşa Saunders îşi pierduse ceva din rigiditatea expresiei. Audra se temuse tot timpul mesei că doamna Saunders îşi va arunca şervetul şi va declara că se duce să-şi împacheteze lucrurile. Imediat ce bucătăreasa strânse farfuriile, Audra se ridică de la masă şi propuse ca doamnele să se retragă în salon.

Se strădui din răsputeri să-l convingă pe Raeburn că nu e nevoie să se grăbească din cauza lor.

— Beţi-vă vinul în linişte, sir, îi şopti printre dinţi.

Staţi aici cât timp poftiţi.

— Până când îngheaţă focul iadului, murmură el, privind-o cu ochii săi strălucitori.

Audra ar fi putut să-i replice că în mod sigur acesta îngheţase deja. O singură privire spre expresia înţepenită a mătuşii Saunders era suficientă pentru a convinge pe oricine de acest lucru. Dar se mulţumi să facă o reverenţă rigidă, părăsind apoi camera împreună cu celelalte două femei.

Imediat ce intrară în salon, mătuşa Saunders o anunţă pe Audra că Cecily ar trebui să se retragă.

— Sunt convinsă că Alteţa Sa te va scuza, copila mea. Trebuie să te odihneşti, iar eu am nevoie de câteva momente *singură* cu sora ta.

Audra schiţă o grimasă de nemulţumire la auzul acestui ton ameninţător, dar nu se opuse, deoarece Cecily părea foarte bucuroasă să scape. După ce le ură noapte bună, Cecily uită de toate aerele ei de domnişoară şi ieşi ţopăind din cameră, aproape la fel cum făcea când era mică. Numai că Muffin nu fusese niciodată atât de dornică să meargă la culcare, îşi aminti Audra, zâmbind trist.

Privind-o cum pleacă, Audra simţi că o invidiază, nefiind în dispoziţia de a mai asculta încă una din tiradele mătuşii sale. De abia se închisese uşa în urma lui Cecily, că doamna Saunders şi începu să-l critice pe Raeburn:

— Cred că omul ăsta e complet nebun. E atât de dezagreabil şi are nişte maniere atât de ciudate! Se pare că nu are nicio noţiune despre purtarea cerută de rangul său.

Audra se gândi că tocmai ăsta era şarmul cel mai mare al lui Raeburn, dar ar fi fost inutil să-i spună

asta doamnei Saunders. Deşi era supărată pe Alteţa Sa, simţea nevoia să-l apere de aceste acuzaţii.

Dar mătuşa ei continua s-o mustre:

— Şi modul cum te comporţi tu cu el, Audra! Mult prea familiar şi uşuratic. Foarte necuviincios. Nu mă lua drept o proastă. Îmi dau seama foarte bine ce ai de gând în legătură cu el.

— Zău? Audra nu considera că „avea ceva de gând” cu Raeburn dar, spre uimirea ei, roşi brusc.

— Nu prea pot spune că te condamn.

— Nu? întrebă ca un ecou Audra, dorindu-şi să înţeleagă despre ce era vorba de fapt.

— În definitiv, Ducele este posesorul unui titlu de nobleţe, al unor domenii întinse şi al unei averi apreciabile. Probabil că ţi se pare alegerea ideală pentru Cecily.

— Pentru Muffin? întrebă râzând. Este complet terorizată de el. Raeburn ar înghiţi-o ca pe un peştişor. El are nevoie de o soţie care să-i mai ardă câte una din când în când.

— O lady nu loveşte niciodată un gentleman. Găseşte o cale mai delicată pentru a-şi exprima dezacordul.

— Cred că o uşoară lovitură în fluierul piciorului serveşte la fel de bine acestui scop.

— Întotdeauna ai avut un simţ al umorului foarte ciudat, Audra, spuse sever mătuşa ei. Dar măcar mă simt uşurată să văd că-ţi dai seama de absurditatea eforturilor tale de a-l peţi.

— Dar n-am făcut... N-am vrut…

— În afară de faptul că e complet smintit, spuse doamna Saunders, nici n-am auzit vreodată că Alteţa Sa ar avea vreo dorinţă să se însoare.

— Ei, uite, cu asta nu eşti la curent, mătuşă, spuse Audra, zâmbind la amintirea bietului duce asediat de femei în timpul balului. Îşi caută cu asiduitate o soţie.

— Serios? întrebă doamna Saunders sceptică, apoi deveni gânditoare. Presupun că se gândeşte la moştenitori. Începe să-mbătrânească.

— O, e deja ramolit.

Mătuşa Saunders îi aruncă o privire glacială, dar ignoră întreruperea.

— Asta schimbă radical situaţia. Dacă este într-adevăr hotărât să se însoare, poate că ai făcut bine că te-ai oprit asupra lui.

— Aha, înţeleg. Un duce pe jumătate nebun care aleargă după o nevastă este mult mai acceptabil decât unul nebun care-şi doreşte să rămână burlac.

— Nu fi obraznică, domnişoară. Nu e de mirare că ducele te tratează cu atâta revoltătoare familiaritate. Atitudinea ta necuviincioasă l-a încurajat s-o facă. Sunt convinsă că nu vrei să-l faci să creadă că eşti la fel ca mama ta.

Nu, Audra nu dorea asta. Dar oare de ce o durea atât de tare s-o audă pe mătuşa Saunders spunând asta?

— Cel puţin, un lucru se poate spune clar despre mama, izbucni Audra, fără să se gândească. N-a dus niciodată lipsă de oferte de căsătorie.

Regretă imediat ceea ce spusese. Simţise de mult că mătuşa Saunders, în ciuda tuturor criticilor la adresa numeroşilor soţi ai Lady-ei Arabella, o invidia într-un fel pe sora sa. Mătuşa sa care tânjea să facă parte din nobilime, trebuise să se mulţumească să fie simplu doamna Saunders, conform singurei cereri în

căsătorie pe care o primise.

Observând cum obrajii palizi ai mătuşii sale se colorează în roşu aprins, Audra simţi că se prăbuşeşte. O făcuse. Aruncase în vânt sezonul de bal de la Londra al lui Cecily.

Mâna în care doamna Saunders ţinea lornionul începu să-i tremure, dar răspunse cu o voce calmă:

— Mai exact, Arabella a primit multe oferte de căsătorie, dar nu toate erau respectabile. Sunt convinsă că amândouă dorim cu totul altceva pentru Cecily.

— Da, mătuşă, iartă-mă.

— Atunci trebuie să ne străduim să-i schimbăm Alteţei Sale impresia că se poate purta atât de liber în casa asta. O s-o trimiţi pe doamna Meguiness la el cu scuzele noastre. Să-i spună că noi toate ne-am dus la culcare, dar că poate să revină mâine, într-o manieră mai cuviincioasă. O să înţeleagă din acest reproş subtil că noi considerăm comportamentul său din seara asta inacceptabil.

Audra clipi.

— Mă tem că Raeburn nu înţelege astfel de reproşuri subtile, mătuşă. Dacă ai ceva să-i spui, trebuie s-o faci direct.

— Cred că eu ştiu mai bine decât tine, Audra.

Vezi să fie îndeplinite instrucţiunile mele. Sunt încă obosită de pe drum, aşa că mă duc la culcare. Sper că nu vrei să fiu nevoită să mă întorc la Londra atât de curând.

Privirile li se întâlniră şi Audra înţelese ameninţarea implicită. Trebuia să facă ce i se spunea, altfel mătuşa ei va pleca imediat. Audrei nu-i plăceau reproşurile subtile mai mult decât le agrea

Raeburn.

Dar, de dragul lui Cecily, reuşi să-şi calce pe inimă şi-i ură noapte bună mătuşii sale.

După ce doamna Saunders ieşi, Audra lovi furioasă cu vătraiul în focul din şemineu, ridicând scântei ce o deranjară pe Frou-frou, care moţăia leneşă în coşul ei. Mopsul îi aruncă Audrei o privire pe jumătate adormită, apoi se culcă la loc.

— Căţea leneşă, mormăi Audra. Dacă ai fi avut o urmă de curaj ai fi muşcat-o pe femeia aceea.

Pe de altă parte, asta ar fi făcut şi ea însăşi sau cel puţin ar fi trimis-o la Londra. Audra se uită la mopsul care o privea liniştit. Prostovanul de căţel încă mai avea de gât panglica pe care i-o pusese Cecily. Oare de ce Audrei i se părea că toate visele inocente de fetiţă erau strânse în panglica aceea caraghioasă?

— O, la dracu! izbucni Audra, nervoasă la culme.

— M-aţi chemat?

Vocea puternică a lui Raeburn o făcu să tresară. Ca de obicei, nu-l simţise intrând în salon. Oare omul ăsta nu intra niciodată normal într-o cameră?

Audra se îndreptă brusc, cu vătraiul încă în mână. Poate că nu reuşise să-i spună tot ceea ce ar fi vrut mătuşii Saunders, dar cu Raeburn era cu totul altceva. Nu-i păsa de instrucţiunile mătuşii Saunders. O să-l mustre aspru şi o să-l izgonească ea însăşi pe Raeburn cu mare satisfacţie.

Adunându-şi puterile, Audra se pregăti să înceapă, dar el nici măcar nu se uita la ea. Aruncă o privire prin salonul pustiu spunând:

— Ce? Am fost privat de plăcerea de a o cunoaşte mai bine pe mătuşa ta Saunders? Şi tocmai mă pregăteam să-mi iau pelerina pe umeri, să mă feresc

de îngheţ.

Privirea îi căzu pe Audra, care rămăsese cu vătraiul strâns între degete.

— Pe de altă parte, se pare că aici va fi cam cald.

Simţind că arde de mânie pe dinăuntru ca focul din şemineu, Audra aruncă vătraiul la locul lui.

— Alteţă… începu ea furioasă.

— Ştiu că nu se cade, dar aş prefera să-mi spuneţi Simon.

— Există multe feluri în care aş vrea să vă spun acum, dar acesta nu este unul din ele.

Văzând că Raeburn izbucneşte în râs, Audra strânse din dinţi şi se strădui să înceapă din nou, dar el o întrerupse iar, întrebând-o:

— Ce e chestia aia de pe capul dumneavoastră?

— Alteţă, eu… Audra se opri, ducându-şi jenată mâna la tâmplă. Ce chestie?

— Aiureala aia de dantelă care vă acoperă părul.

— Este o bonetă.

— O urăsc.

— Putem vreodată discuta şi despre altceva în afară de modul în care-mi aranjez părul?

— Despre orice doriţi, răspunse el amabil.

— Cum ar fi de ce v-aţi comportat ca un ticălos în seara asta.

— Cel puţin eu, domnişoară, rămân fidel caracterului meu. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre dumneavoastră. Dacă mai auzeam o dată cum mieunaţi „Da, mătuşă Saunders”, cred că mi se făcea greaţă, de la cu totul altceva decât de la cina pe care mi-aţi servit-o.

— Credeam că aţi spus că a fost perfectă. Audra râse nervos. Dacă ar fi să mă iau după ce aţi spus în

seara asta, se pare că tot ce fac eu este perfect.

— Dumnezeule, nu. Dar să fiu al naibii dacă voi lăsa pe altcineva să mai spună asta, mai ales nu pe… pe acea cioară bătrână şi neagră. Se încruntă. Ce dracu ai păţit, Audra? Nu mă aşteptam să te văd vreodată linguşind pe cineva.

Audra era atât de nervoasă încât nu observă maniera deconcertantă, dar într-un fel încântătoare, în care el îi rostise numele.

— Nu o linguşeam. Mai degrabă încercam să fiu respectoasă. Şi, deşi nu este treaba dumneavoastră, aflaţi că am nevoie de aprobarea mătuşii mele. Locuieşte la Londra, ca să nu mai vorbim de toate relaţiile pe care le *are* în lumea bună.

— Şi ce importanţă are asta?

— Are, pentru cineva care vrea să meargă la Londra în sezonul de bal.

Deşi ochii negri ai lui Raeburn scăpărau de supărare, tonul lui deveni mai blând când o întrebă:

— Plecaţi? Aveţi de gând s-o însoţiţi pe femeia aceea la Londra?

— Nu eu, Cecily.

I se păruse ei sau Raeburn într-adevăr părea uşurat?

— Sărmana copilă, spuse el.

— Îşi doreşte asta mai mult ca orice, spuse Audra. Şi nici dumneavoastră şi nici nimeni altcineva n-o să-i ia şansa asta. Aşa că, vă avertizez…

— Stop! Uşurel, domnişoară! Tonul lui Raeburn era uşor mustrător. N-aş împiedica-o niciodată *pe Cecily să* se ducă.

— Aproape că aţi făcut-o, prin felul în care aţi intrat aici, aducându-mi blestemaţii ăia de pantofi.

Toate glumele alea, modul în care aţi chinuit-o pe mătuşa mea. I-aţi dat impresia că nu conduc gospodăria cum se cuvine, că am o influenţă proastă asupra surorii mele.

Spre disperarea ei, vocea i se frânse. Era deopotrivă îngrozită şi uimită să descopere că era gata să izbucnească în plâns. Raeburn murmură o înjurătură, dar ea auzi cât să-şi dea seama că se blestema pe el, nu pe ea.

Nu-şi dădu seama dacă îi era mai bine sau mai rău când el îi luă mâna, aproape frecând-o între ale lui.

— Îmi pare rău, Audra. Admit că am fost supărat pe modul în care m-ai părăsit azi-noapte şi am vrut să mă răzbun într-un fel. Cred că am împins gluma prea departe.

– Presupun că nu mi-ai făcut niciun rău prea mare, spuse Audra, eliberându-şi mâna. Se întoarse pentru a-şi şterge grăbită lacrimile de pe obraz. Chiar şi fără tine, tot aş fi nemulţumit-o pe mătuşa Saunders, mai devreme sau mai târziu. Totdeauna reuşesc. Se pare că nimic nu fac cum trebuie dar, de dragul lui Cecily, m-am străduit din răsputeri să o impresionez plăcut de data asta, să-i arăt că am aranjat un cămin respectabil aici, la cabană.

— Dar chiar aşa este. Casa este fermecătoare, întotdeauna am iubit locul ăsta. Ştii, a fost cândva refugiul fratelui meu mai mare.

Făcând această mărturisire, Raeburn se cufundă în tăcere.

Când Audra îndrăzni să-l privească, văzu că trăsăturile acelea dure i se îmblânziseră, deveniseră parcă mai vulnerabile, dar ochii îi sclipeau de nostalgie.

– Este vorba de acela care… care a murit în accidentul de vânătoare? întrebă Audra cu glas şovăielnic, Raeburn dădu din cap afirmativ.

— Robert folosea des cabana asta. Ca şi mine se părea că avea nevoie să se elibereze din când în când de povara de a fi duce. Desigur, locul arăta mai auster pe atunci. Nu-mi pot nici măcar aduce aminte dacă Robert pusese draperii.

— Sper că nu vă deranjează schimbările pe care le-am făcut.

— Nu, ai făcut exact ce trebuia. A fost o greşeală din partea mea să-l las atât de neîngrijit şi de pustiu după moartea lui Robert. Raeburn îi aruncă o privire oarecum timidă. S-ar putea să mă consideri nebun chiar, ori de câte ori treceam călare pe-aici, aveam impresia că întreaga cabană se încruntă la mine. Se pare că tu ai reuşit s-o faci din nou să zâmbească. Îţi mulţumesc pentru asta. Cred că lui Robert i-ar fi plăcut foarte mult să ştie că locuieşti aici.

Deşi conştientă de absurdul complimentului, Audra fu prea copleşită pentru a putea răspunde.

Raeburn se scutură uşor.

— Gata cu amintirile astea triste. Se pare că ţi- am distras atenţia de la ceea ce doreai să-mi spui.

— Chestie care îţi reuşeşte întotdeauna foarte bine, replică Audra zâmbind. Am ordine ferme de la mătuşa mea să te trimit acasă şi să nu te primesc înapoi dacă nu promiţi că te comporţi cumsecade.

— Nu mi-ar plăcea să aştept atât de mult. *Păcat* că trebuie să plec atât de repede. Seara de-abia a început, fără ceilalţi, murmură Raeburn privind-o printre pleoape. Asta înseamnă că am rămas singuri. Credeam că am putea…

Văzând că ezită, Audra îşi duse nervoasă mâna la guler, cu inima zvâcnindu-i nebuneşte.

— Să jucăm o partidă de şah, continuă el. Unchiul tău spune că joci foarte bine.

Audra nu-şi dădea seama dacă era mai degrabă dezamăgită sau uşurată de această propunere neaşteptată. Dar îi aduse aminte de altceva.

— Da, am auzit că ai avut o discuţie lungă cu unchiul meu. Cred că voi doi aţi avea altceva mai bun de vorbit decât să clevetiţi despre mine.

— Dar nu asta am intenţionat. Mai degrabă am căutat, ăă… un sfat duhovnicesc. Raeburn privi în jos spre tabla de şah, neputând să spună o asemenea minciună privind-o în ochi. Preferi piesele albe sau cele negre, draga mea?

Deşi o tenta ideea, Audra răspunse răspicat:

— Nici unele. Ştii foarte bine că este imposibil să rămâi aici când nu este nimeni de faţă.

— De ce? Promit că nu încerc să te seduc, mai ales după ce am văzut felul în care mânuieşti vătraiul acela.

— Bineînţeles că nu mă aşteptam să încerci ceva atât de prostesc ca asta, spuse Audra înţepată. Dar ţi-am explicat de ce trebuie să mă comport cât se poate de cuviincios.

— Mătuşa ta trebuie să fi adormit până acum. De unde să ştie ea? Menajera cu faţa împietrită nu pare deloc genul de persoană care să bârfească.

— Nu, nu este. Şi cred că n-o suferă pe mătuşa Saunders nici cât mine.

Spre nemulţumirea ei, Raeburn îşi trase un taburet şi se aşeză în faţa tablei de şah. Audra mai făcu încă o încercare disperată de a se eschiva:

— Nu joc niciodată şah cu alţi bărbaţi decât cu unchiul meu.

— Şi de ce, mă rog?

– Pentru că majoritatea bărbaţilor se supără dacă pierd şi, dacă te las să câştigi, la ce bun să mai jucăm?

— Bine, vrăjitoare mică şi arogantă. Stai jos imediat.

Audra mai ezită un moment, dar tentaţia învinse. Îşi trase celălalt taburet, spunând:

— Bine. Dar numai o singură partidă, apoi va trebui să pleci. Din fericire, nu va dura mult.

Însă când Audra întinse mâna spre un pion pentru a începe partida, Raeburn îşi puse mâinile peste ale ei, oprind-o.

— Stai puţin. Privirea îi era suspicioasă. După tot ce ai spus mai devreme, cum o să ştiu eu că nu m-ai lăsat să câştig înadins?

Audra zâmbi dulce.

— Mă tem că n-o să ştiţi niciodată, sir.

— Atunci nu-mi convine. Trebuie să facem o înţelegere, un pariu, ceva care să te facă să nu vrei să pierzi, să pot fi sigur că ai jucat cât ai putut de bine.

— Spuneţi orice sumă vreţi, Alteţă, până în zece mii de lire.

— Nu mă gândeam la bani. Sclipirea din ochii lui o nelinişti. Dacă eu câştig, trebuie să mă laşi să te sărut.

— Ce?! Audra sări ca arsă, aproape răsturnând tabla de şah. Ce… ce ridicol! Nu pot să fiu de acord cu aşa ceva.

— Bineînţeles, dacă ai aşa de puţină încredere în

felul cum joci…

O provoca. Orice doamnă prudentă şi bine crescută s-ar fi ridicat indignată şi i-ar fi arătat uşa. Ştiind că nu dispune de asemenea virtuţi, Audra rămase unde era.

Ridicându-şi sfidătoare bărbia, îl întrebă:

— Şi eu ce câştig dacă… vreau să spun câ*nd c*âştig?

— Orice doreşti.

Audra se gândi o secundă, dar nu zăbovi să răspundă:

— Să am libertatea de a-ţi prăda biblioteca ori de câte ori vreau.

Buzele lui Raeburn se strânseră, dar îi întinse solemn mâna peste masă.

— S-a făcut.

Nici măcar nu zâmbiseră când îşi strânseseră mâinile, dar ceva în privirea lui o făcu pe Audra să se simtă ca un miel dus la tăiere.

Audra mută prima. Încrederea în sine îi reveni când văzu maniera de a juca a lui Raeburn. Muta grăbit, renunţând la propriile piese cu o nepăsare deconcertantă. Încercând să nu se lase amăgită de o falsă senzaţie de siguranţă, Audra jucă mai atentă ca de obicei.

În timp ce ea ezita, nehotărâtă, dacă să înainteze cu calul sau cu nebunul, vocea lui Raeburn o întrerupse:

— Te superi dacă te întreb ceva?

— Mm? răspunse ea.

— De ce *ai plecat* atât de brusc ieri seară?

Întrebarea fusese pusă pe un ton cât se poate de blând, dar o făcu pe Audra să tresară. Privindu-l,

bâigui:

— Nu ţi-am explicat? lui Cecily i s-a făcut rău.

— Atât de rău încât n-ai putut nici măcar să-ţi iei rămas bun?

— Îmi pare rău. Ştiu că a fost foarte grosolan din partea mea. Trebuie să fi fost foarte supărat.

— Nu atât de supărat, cât dezamăgit. Cina, fără tine, a fost o treabă foarte plicticoasă.

Îi făcea plăcere, poate prea mult, să-l audă spunând asta.

— Plecarea mea a fost foarte binevenită, spuse ea.

Regretă că nu-i dădu un răspuns mai neutru, deoarece el imediat continuă:

— Ce te face să spui asta?

— Oamenilor le trece prin cap cele mai absurde idei. Ar… Nemaiputând să-i înfrunte privirea, Audra începu să se joace cu calul de fildeş de pe tablă, sperând că el nu va observa că-i tremură degetele. Ar putea să se gândească la tot felul de prostii, c… ca de pildă că eu sunt aceea pe care ţi-ai fixat atenţia, îngrozitor de ridicol, ştiu.

Aştepta ca el să-i confirme. Fu şi mai zăpăcită când el n-o făcu.

— Înţeleg, se mulţumi el să spună pe un ton grav. Şi astfel de bârfe te deranjează?

— Nu, se grăbi ea să nege. De obicei, bârfa nu mă afectează câtuşi de puţin. Numai că… în fine, nu-mi place să fiu acuzată că mă arunc de gâtul unui bărbat şi comparată cu mama.

— Draga, prostuţa mea Audra. Nimeni care te cunoaşte într-adevăr nu poate gândi asta.

Vocea îi devenise dintr-o dată extrem de caldă, ca o mângâiere.

— T… te superi dacă nu mai vorbim? se bâlbâi ea. Mă distragi de la joc.

Raeburn se cufundă într-o tăcere îndatoritoare, ceea ce era într-un fel mai rău. Ochii nu i se dezlipeau de pe chipul ei. Negri, parcă vrăjiţi, păreau să-i cerceteze fiecare trăsătură, obrajii, bărbia, insistând asupra buzelor. În salon părea că se făcuse deodată o căldură îngrozitoare. Audra simţea cum fruntea i se acoperă de broboane de transpiraţie şi cum inima ei zvâcneşte nebuneşte, împiedicând-o să gândească.

Nu realiză cât de mult îi scăzuse concentrarea şi cât de bine jucase ducele, până când îl auzi spunând liniştit:

— Şah.

Audra observă prea târziu pericolul în care i se afla regina. Raeburn reuşise s-o aducă într-o poziţie din care îi era imposibil să scape. Dacă ar fi putut să-şi limpezească mintea şi să se concentreze, ar fi putut găsi o cale de-a câştiga. Dar se părea că nu mai era capabilă de aşa ceva. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la cât de aproape era Raeburn, despărţindu-i doar măsuţa de şah, armata de pioni şi călăreţii sculptaţi părând o apărare foarte fragilă.

Pradă unui impuls de moment, Audra făcu o mutare disperată… cea greşită.

— Şah mat.

Ca prin minune, regina îi dispăru de pe tabla de joc. Ochii Audrei se ridicară, întâlnindu-i pe ai lui. Căldura din cameră devenise de-a dreptul sufocantă. Audra se ridică de la masă şi se duse la fereastră, apăsându-şi palmele peste obrajii înfierbântaţi în speranţa de a se calma. Inima îi zvâcni cu putere

când auzi celălalt taburet dat la o parte şi paşii lui Raeburn în spatele ei. Simţea perfect, chiar fără să se întoarcă, cât de aproape era de ea.

— Nu-mi place să plictisesc doamnele, domnişoară Masters. Dar avem de rezolvat ceva în legătură cu un pariu.

— Nu… nu contează. N-a fost cinstit, izbucni Audra. Ai folosit o groază de şiretlicuri.

— Mă acuzi că aş fi trişat?

— M-ai împiedicat înadins să mă concentrez. Mai… m-ai *privit* încontinuu.

Raeburn îi puse o mână pe umăr şi o întoarse cu faţa la el.

— Ce mai tevatură faci! Mă *tem că* de-asta n-am să mai joc niciodată cu doamnele. Nu ştiu să piardă.

Zâmbi ironic, neprimind însă niciun răspuns din partea ei.

— Nu e vorba că am pierdut, spuse ea. Este vorba despre pariul acela ridicol.

— Oare un sărut este un preţ mult prea mare? îşi coborî braţele, eliberând-o. Bine atunci, deşi am crezut că ai prea multă onoare ca să nu respecţi un pariu.

Dădu să plece de lângă ea. Oftând exasperată, Audra îl prinse de mânecă, oprindu-l.

— Naiba să te ia, n-am spus că nu-l respect. Toată aiureala asta este îngrozitor de caraghioasă, dar… ia-ţi sărutul dacă vrei. Nu va fi ceva prea minunat. N-am prea multă experienţă.

— Bine, dar nu fi atât de încordată. Nu-ţi fac niciun rău, îţi promit.

Deşi el înainta spre ea, Audra nu se putu abţine să-şi strângă degetele pumn şi să-şi aducă umerii

înainte, ţeapănă ca o scândură. Raeburn se opri, încruntându-se.

— Te superi dacă-ţi scot boneta asta? Nu pot săruta o femeie care se *străduie* din răsputeri să arate ca o mătuşă.

Înainte ca ea să poată protesta, el îi scoase boneta. Buclele îi căzură pe umeri în voie, în ciuda eforturilor ei de a le aranja.

— Ştii, există un motiv pentru care port chestia asta, spuse ea, Părul meu este foarte greu şi boneta mă ajută să-l menţin strâns.

— Da, tot timpul te ascunzi.

Raeburn se repezi şi-i scoase acele de păr care-i mai rămăseseră, părul căzându-i apoi într-o cascadă pe umeri.

I-l dădu spre spate, răsfirându-şi degetele prin şuviţele mătăsoase.

— Ştiai, spuse el, că la lumina lumânărilor, părul tău capătă nişte nuanţe minunate de roşcat?

— Ca frunzele uscate, spuse Audra cu glas răguşit.

— Nu, ca nişte flăcări, murmură el.

Jucându-i-se prin păr, mâna lui îi strânse ceafa.

Delicat, dar ferm, o trase spre el.

Când faţa lui fu aproape de a ei, Audra închise ochii, sprijinindu-se de el. Buzele lui abia le atinseră pe ale ei, fugitiv, ca o pană dusă de vânt. Contactul fusese atât de uşor şi de grăbit, încât într-un fel îi aţâţa dorinţa. Aproape involuntar, Audra murmură un protest când el se deslipi de ea.

Deschise ochii. Aceasta fu o greşeală, deoarece se trezi privind direct într-ai lui. Simţea că parcă se cufundă în privirea lui. Genunchii i se muiaseră şi tremura toată. Bine că Raeburn era destul de

puternic ca s-o susţină.

Îşi dădu seama că el *într-adevăr* o susţinea, cu braţele înconjurând-o strâns, ţinând-o aproape de el. Gura lui coborî din nou peste a ei, de data asta suficient de mult ca ea să-i simtă căldura, suficient de apăsat ca să simtă toată camera învârtindu-se în jurul ei. După lungi, nesfârşite clipe, el se dezlipi. Niciunul din ei nu îndrăznea să respire, privindu-se în ochi.

Senzaţia pe care o simţea era minunată, dar oglindirea propriilor ei emoţii reflectate în ochii lui era un miracol, aproape mai mult decât putea suporta, înlănţuită strâns de braţele lui nu se putea mişca, chiar dacă ar *fi* vrut.

— P... Parcă au fost două săruturi, şopti ea. Îţi, datoram unul singur.

— Iartă-mă, răspunse el răguşit. Îţi dau imediat unul înapoi.

De data aceasta, Audra nu mai aşteptă ca el să se aplece asupra ei, ci se înălţă pe vârfuri, ridicându-şi spre el buzele înfierbântate de dorinţă. Îşi întinse braţele spre el, strecurându-şi degetele printre şuviţele întunecate. Gura lui Raeburn se lipi de a ei cu atâta pasiune încât părea că vrea s-o devoreze. Departe de a se speria, Audra îi răspunse cu aceeaşi ardoare.

Niciodată nu sărutase un bărbat cu atâta pătimaşă abandonare. De fapt, nu sărutase niciodată vreunul. Ce făcea acum? Gândul, chiar aşa tulbure cum era, îi deşteptă o scânteie de luciditate. Şi, odată cu asta, un sentiment de panică. Se smulse din sărut, zbătându-se să se elibereze.

Deşi chipul îi radia de dorinţă, Raeburn o lăsă să

se depărteze, cu o umbră de nedumerire în ochi.
— Audra? o strigă în şoaptă. Chiar şi felul în care-i rostea numele îi confirma că fusese ceva nepermis.
Audra se dădu câţiva paşi înapoi.
— N... Nu. Te rog.
Obrajii îi ardeau şi simţea un fel de stinghereală. Ce naiba o apucase să i se arunce astfel în braţe lui Raeburn?
Şi, ceea ce era cel mai important, ce trebuia să facă acum? îşi scotoci mintea după ceva ce citise în cărţile ei şi care ar fi putut-o ajuta să se retragă graţios din acest episod neplăcut. Dar, în momentul de faţă, nu-şi amintea nici măcar dacă ştie să citească.
Îndepărtându-se şi mai mult de Raeburn, se îndreptă spre tabla de şah şi începu să strângă piesele, încercând să se calmeze. Îi veni să-l blesteme când el veni lângă ea s-o ajute.
Deşi părul îi cădea în dezordine pe frunte, chipul lui părea mult mai liniştit decât al ei.
— Voiai să mai jucăm? o întrebă.
Audra scutură cu putere din cap.
— Nu m-am gândit niciodată că şahul poate fi un mod atât de periculos de a-ţi petrece vremea. Poate ar fi mai bine să pleci.
— Audra!
Bătăile inimii părură să i se oprească văzându-l că întinde mâna spre ea, ca pentru a o mângâia pe obraz. Cu un vizibil efort, el se opri însă la jumătatea gestului.
— Poate că aveai dreptate, spuse el, zâmbind trist. Îmi pare rău. Se pare că într-adevăr nu sunt genul de bărbat cu care o doamnă să rămână singură în

cameră, fără o însoţitoare.

— Nici eu genul de femeie care să poată fi lăsată fără, replică Audra cu mâhnire.

Era adevărat, îşi spuse ea, gândindu-se la bătăile grăbite ale inimii ei, la felul în care se aruncase în braţele lui Raeburn cuprinsă de dorinţă, o dorinţă pe care nu credea că e capabilă s-o simtă vreodată. Poate că semăna cu mama ei mai mult decât voia să admită.

Gândurile acestea o îngrozeau şi fu de-a dreptul uşurată când Raeburn se îndreptă spre uşă. Se oferi să sune să i se aducă de la grajd calul, dar el refuză.

— Ştiu unde sunt grajdurile, spuse el. Se opri şi o privi îngândurat. Audra, sper că ceea ce s-a întâmplat în seara asta… ei bine, au fost doar câteva săruturi. Nici unui dintre noi n-ar trebui să reacţioneze atât de violent încât asta să ne strice prietenia.

— O, nu, sigur că nu, spuse Audra grăbită.

N-avea de gând să reacţioneze violent. Va pleca de la Meadow Lane, va deveni o bună catolică şi se va retrage la o mănăstire, pentru a nu-l mai vedea niciodată.

Însă se părea că el nu citea toate acestea pe chipul ei, deoarece oftă uşurat.

— Vino mâine, împreună cu domnişoara Cecily la castel. Sora mea va fi încântată să vă primească, poţi s-o aduci şi pe mătuşa ta. Promit că nu o arunc în şanţul cu apă.

Audra încuviinţă din cap, dorindu-şi doar să-l vadă plecat, să-i dea inimii ei o şansă să bată normal, obrajilor ei să ia altă culoare decât roşu ca purpura.

— Noapte bună, draga mea, spuse el. Chiar dacă n-

ai câştigat partida de şah, eşti binevenită în castelul meu ori de câte ori vrei.

Îi luă mâna, o întoarse cu palma spre el şi i-o sărută, apoi plecă înainte ca ea să poată reacţiona în vreun fel. Încă simţindu-i căldura buzelor, ameţită de emoţie, închise uşa după el. Nu dură mult până se gândi la ce-i spusese.

„Eşti bine venită la castelul meu ori de câte ori vrei”. Revăzând intensitatea privirii lui atunci când îi spusese asta, realiză brusc că el nu se referise numai la bibliotecă.

Disperată, îşi acoperi faţa cu mâinile. Niciodată nu se simţise atât de minunat şi de îngrozitor în acelaşi timp. În loc de a-i accepta invitaţia, avea de gând să fugă departe de castelul Raeburn, atât de departe cât o putea duce o trăsură cu patru cai.

9.

Ducele de Raeburn era considerat a fi inabordabil înainte de a-şi face plimbarea călare, din zori. Din acest motiv, niciunul dintre servitori nu era câtuşi de puţin dornic să bată la uşa bibliotecii pentru a-i aduce la cunoştinţă ultima nenorocire întâmplată. Noua spălătoreasă reuşise, nu se ştie cum, să dea aproape tuturor aşternuturilor de pat ale Alteţei Sale o tentă de cafeniu murdar.

Rundel, majordomul, protestase ţanţoş că grija pentru lenjeria Alteţei Sale nu intra în atribuţiile lui. Bartleby, valetul ducelui, sugerase să tragă la sorţi. În cele din urmă, doamna Bede, menajera, fu desemnată să fie purtătoarea veştilor rele. Alteţa Sa

nu lovise niciodată o femeie.

Când tremurătoarea menajeră dispăru în bibliotecă, Bartleby şi domnul Rundel îşi lipiră urechile de uşă. Aceasta era din stejar masiv, dar glasul puternic al Alteţei Sale putea răzbate chiar şi prin stâncă.

Cei doi servitori fură foarte uimiţi când constatară că, deşi menajera era înăuntru de câteva minute bune, izbucnirea întârzia să se producă. Se traseră iute înapoi când uşa se deschise pe neaşteptate. Doamna Bede ieşi, palidă şi cu o expresie nedumerită.

Bartleby, ştiind din proprie experienţă cât de aspre şi tăioase puteau fi vorbele stăpânului său, o întrebă compătimitor:

— Ei, a fost tare rău, doamnă Bede? Ce a spus Alteţa Sa?

Sărmana femeie părea incapabilă să-şi regăsească glasul. În cele din urmă bâigui:

— A… a spus că nu-i nimic, c… că în mod sigur cafeniul va fi foarte la modă anul acesta şi… şi apoi…

Majordomul şi valetul se aplecară spre ea, nerăbdători să audă urmarea.

— Şi apoi Alteţa Sa mi-a *zâmbit.*

Bartleby şi Rundel se priviră neîncrezători.

— E adevărul-adevărat, ţipă ea. Vă închipuiţi cât sunt de şocată. Sărmanii mei nervi n-or să mai fie niciodată ca înainte.

Rundel clătină din cap şi spuse cu gravitate:

— Când Betty i-a dus micul dejun a observat că Alteţa Sa se comportă ciudat. Ducele i-a spus bună dimineaţa, chiar înainte de a gusta din cafea. Bineînţeles, n-am crezut-o.

— E chiar mai rău, spuse Bartleby. Nu am obiceiul să-mi bârfesc stăpânul, dar… coboară vocea, şoptind conspirativ. Dar azi dimineaţă mi s-a părut că l-am auzit pe Alteţa Sa cântând în baie.

Majordomul scăpă o înjurătură, iar doamna Bede oftă uşor. După aceste veşti cutremurătoare, cei doi o conduseră pe zdruncinata menajeră la bucătărie, să se întărească bând o ceaşcă de ceai.

Ignorând complet consternarea pe care o produsese printre servitorii săi, Simon îşi scoase deja din minte raportul doamnei Bede. Fluierând o melodie, continua să-şi cerceteze rafturile propriei biblioteci.

Deşi îi plăcea foarte mult să citească, nu-şi privise niciodată colecţia de cărţi cu atât interes ca în dimineaţa aceasta. Scotea volum după volum, cercetându-le pe fiecare, punând înapoi unele, lăsând deoparte altele.

Richardson? Simon se încruntă. Nu, putea paria că Audra nu-l va agrea. Prea sentimental. A, dar Fielding şi Smollet s-ar putea să-i placă, Goldsmith, nu. Aruncă „Vicarul din Wakefield” înapoi pe raft.

Se opri o clipă, amuzat de propriul lui comportament. La ora aceasta trebuia să fie departe, călărind, nu petrecându-şi dimineaţa rearanjându-şi biblioteca după gustul Audrei. Mai degrabă după ceea ce credea el că ar fi gustul ei. O întâlnise doar de câteva ori, putea număra pe degetele de la o mână. Cum putea să susţină că ştia ce-i place?

Şi totuşi simţea că ştie, că o cunoaşte atât de bine de parcă ea şi-ar fi petrecut fiecare seară ghemuită în fotoliu, cum o găsise în noaptea balului, răsfoindu-i cărţile, cu părul scânteind în lumina focului din

şemineu, cu privirea pierdută într-o lume a fanteziei.

Îi plăcea această imagine şi avu nevoie de un efort ca s-o alunge din minte. Deja se purtase ca un idiot. Pusese deoparte destule volume, atât de multe încât Audra ar fi avut de citit până ce părul i-ar fi devenit la fel de alb ca şi boneta ei caraghioasă. Dar Simon şi-ar fi dorit ca ea să mai aibă din când în când şi altă preocupare.

Ca şahul, de pildă. Îşi înăbuşi un suspin. Ar trebui să se simtă ruşinat de comportamentul lui din seara trecută. Pariul fusese făcut în glumă. Dar se părea că cel pe seama căruia se glumise era el. Audra îi întorsese sărutul în aşa fel încât el îşi pierduse total minţile şi nici nu credea că şi le va recăpăta în curând.

Şi totuşi nu regreta, îşi amintea doar cât de dulci şi fierbinţi erau buzele ei. Audra îi acaparase gândurile făcându-l să nu se mai poată gândi la aproape nimic altceva. Nu se putea concentra nici la sortatul cărţilor şi, în scurtă vreme, se trezi privind pe fereastră.

Dacă mai zăbovea mult, va ajunge să călărească prin ploaie. Cerul era acoperit şi întunecat, prevestind evident o răpăială, dar nu-l deranja. Îi plăcea cenuşiul cerului. Era aceeaşi nuanţă cu ochii ei.

Visând cu gândul la mii de mile depărtare, nu auzi ciocănitul în uşa bibliotecii şi se trezi faţă în faţă cu sora lui, care tocmai intrase. Dimineaţă, când el luase micul dejun, ea încă mai domnea. Lady Augusta era îmbrăcată într-o rochie superbă de culoarea cireşei, iar părul îi era coafat într-un aranjament de bucle.

Înainte ca ea să spună ceva, Simon se îndreptă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Bună dimineaţa, Augusta. Arăţi foarte frumoasă şi proaspătă cu părul aranjat aşa.

Era un compliment deosebit de galant, mai ales pentru o soră. Ar *fi* trebuit să se simtă măgulită, dar ea îl privea fix, cu gura căscată:

— Simon, te simţi bine?

— Mai bine ca niciodată. De ce?

— Pentru ca, de obicei, nu observi nici măcar că am cap, darămite felul în care mi-am aranjat părul. Şi ce ai făcut de ai alarmat toată casa?

Simon îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Nimic. Ba chiar consider că am fost foarte amabil.

— Tocmai despre asta e vorba. Personalul tău nu e obişnuit cu aşa ceva atât de devreme dimineaţa. Sărmana Betty, îi tremurau mâinile când mi-a turnat ciocolata în ceaşcă. Cât despre doamna Bede, cred că s-a dus să se întindă puţin, iar Bartleby îi face vânt cu un evantai. O să le provoci moartea bieţilor oameni.

— Nu credeam că a fi bine dispus constituie o ofensă, spuse Simon. Dacă tu crezi că e mai bine, o să mă încrunt la Farley când îmi va aduce calul.

Augusta încuviinţă serioasă.

— Toată veselia asta începe să mă sperie. Te-ai comportat foarte ciudat din noaptea balului. Nu cred că te voi mai ajuta vreodată să organizezi altul.

— Nici nu mai am nevoie. Am întâlnit-o deja pe singura… vreau să spun, pe toate damele cu care aş fi vrut să fac cunoştinţă.

Augusta îl privi încreţind din pas.

— Oh? Ai renunţat să mai cauţi o soţie sau există ceva ce-mi ascunzi?

— Dacă există, nu e vina ta, draga mea. Am spus întotdeauna că armata ar trebui să te angajeze să-i interoghezi pe spionii capturaţi. Eşti în stare să le smulgi toate secretele cât ai clipi din ochi.

Dar ea n-avea de gând să renunţe aşa de uşor. Când el se îndreptă spre bibliotecă pentru a aranja un şir de cărţi care era gata să cadă, Augusta veni după el. Îl studie, mijindu-şi ochii.

— Aseară ai lipsit de la cină, din cauza nu ştiu cărui comision misterios şi, dacă e s-o ascult pe Betty, ai mâncat extrem de puţin la micul dejun. Dacă ar fi vorba despre oricine altcineva, Simon, aş jura că eşti îndrăgostit. Nu mănânci, nu dormi…

— Ba află că am dormit foarte bine, spuse el, încercând să nu-şi arate stânjeneala.

Dormise bine, într-adevăr, dar numai după ce îşi aruncase apă rece pe faţă, pentru a-şi îndepărta gândurile înfierbântate în legătură cu Audra.

— Şi nu ţi-ai făcut plimbarea de dimineaţă nici până la ora asta, rosti acuzator Augusta.

— Poţi vedea şi singură cât de ameninţător este cerul.

— Şi de când asta te opreşte? Te-am văzut călărind prin potopuri care i-ar fi determinat pe unii oameni mai înţelepţi să-şi construiască o arcă.

El nu răspunse. Realiza că nu se comporta deloc ca el însuşi, dar nu-i făcea plăcere să i se spună acest lucru. Instalându-se în fotoliu, luă prima carte care-i veni la îndemână şi se prefăcu că citeşte. Dar Augusta veni lângă el, zâmbind extrem de stânjenitor.

— Dacă ai de gând să pretinzi că citeşti, Simon, măcar alege altă carte. Nu mă poţi convinge că te interesează „Sfaturile doamnei Pierson privind conducerea gospodăriei”.

Tresărind, Simon aruncă o privire titlului, apoi închise cartea dezgustat.

— Zăpăceala asta a ta, murmură Augusta, are vreo legătură cu domnişoara Masters?

— Domnişoara Masters? repetă el. Ce te face să crezi asta?

— O, nimic deosebit. Numai felul în care te-ai repezit la trăsura ei pentru a o opri să plece de la bal. Şi i-ai mai şi păstrat pantofii ca pe un suvenir.

— Nu-i adevărat, i-am înapoiat când am fost s-o văd ieri…

Se întrerupse, dar era prea târziu, deoarece Augusta îl privea triumfător.

Simon sări în picioare şi începu să umble agitat prin cameră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gus! Nu lăsa imaginaţia s-o ia razna. O cunosc pe domnişoara Masters de nicio lună. Ne certăm de fiecare dată, am cinat cu ea o singură dată şi… Oftă resemnat. Şi cred că m-am îndrăgostit de ea, fir-ar să fie.

Augusta izbucni în râs, încântată.

— Aşa, râzi, spusa el mohorât. Cred că şi Robert ar fi făcut la fel, văzându-mă cât sunt de dat peste cap. Eu, care întotdeauna îmi băteam joc de poveştile da dragoste din romane, care n-aş fi îndurat să asist la vreo reprezentaţie cu „Romeo şi Julieta”. Acum iată-mă ca un tinerel îndrăgostit; săracul Montague ar fi părut plin de chibzuinţă în comparaţie cu mine.

— Sărmanul meu Simon, rosti Augusta amuzantă.

Dar când îi întinse amândouă mâinile, ochii îi străluceau de bucurie.

El i le strânse cu putere, gura strâmbându-i-se într-un surâs trist:

— Deci, cât de caraghios sunt, Gus? Cred că am început s-o iubesc pe femeia aceea din primul moment în care am văzut-o, alergând după câinele ăla stupid. E oare posibil aşa ceva?

— Numai propria ta inimă poate să-ţi răspundă, dar nu sunt deloc surprinsă. Dragul meu frate, tot ce ai făcut tu în viaţă a fost sincer şi direct. De ce te-ai îndrăgosti într-o manieră diferită?

Se aruncă în braţele lui, strângându-l cu putere.

— Mă îngrozeam când mă gândeam că ai de gând să te căsătoreşti numai ca să ai o ducesă. Dar acum sunt atât de mulţumită, de bucuroasă pentru tine!

Mişcat şi cam stânjenit de această dragoste frăţească, Simon o împinse uşor de lângă el.

— Nu te grăbi să-mi doreşti să fiu fericit, Gus. Doamna mea este la fel de capabilă să mă ocărască pe cât e să-mi ofere un sărut timid, atunci când îi cer.

Augusta se încruntă.

— Doar nu crezi că domnişoara Masters te va refuza?

Simon nu ştiu ce să răspundă. Audra putea fi foarte glumeaţă uneori, dar şi ea, ca şi el, era înclinată să facă lucrurile fără ocolişuri. Nu era un bărbat încrezut, însă, în ceea ce priveşte sentimentele ei pentru el, considera că văzuse destul în ochii ei şi simţise ce-i transmisese când îl sărutase. Cufundat în gânduri, Simon nu îşi dădu seama cât de multe spunea expresia chipului său,

până când Augusta i se adresă râzând:
— Nesuferitule! Văd că nu eşti deloc îngrijorat. Ai arborat acel zâmbet enervant pe care-l au bărbaţii când sunt foarte siguri pe ei înşişi. Deci, când o aduci pe domnişoara Masters să mă vadă? De-abia aştept s-o cunosc mai bine.
— Am invitat-o deja să ne viziteze azi, împreună cu sora şi mătuşa ei.
— Poftim?! aproape strigă Augusta. Şi rochia mea cea mai bună este pătată şi trebuie curăţată. Bărbaţii ăştia!
După această izbucnire, de neînţeles pentru Simon, Augusta năvăli afară din bibliotecă, lăsându-l pe Simon clătinând gânditor din cap.
Acum era liber să meargă să călărească, dar nu se îndura, simţindu-se dintr-o dată lipsit de energie. Se întoarse la fereastră, privind îndelung la frunzele duse de vânt înspre şanţul cu apă.
Avea destul umor ca să-şi râdă de sine însuşi, de felul în care stătea pironit ca un caraghios, numărând secundele până când va vedea trăsura Audrei dinspre pod. Cel puţin nu mersese până-ntr-acolo încât să viseze cu ochii deschişi curcubee şi focuri de artificii.
Pentru el dragostea era un sentiment mult mai liniştit, asemănător cu căldura focului din şemineu într-o zi îngheţată de iarnă, sau cu strălucirea unui pahar cu vin vechi şi bun. Cu toată nerăbdarea cu care o aştepta pe Audra, dispoziţia sa rămase melancolică toată dimineaţa.
Servitorii castelului începuseră chiar să se obişnuiască cu această schimbare bruscă a stăpânului lor. Aşa se face că atunci când domnul

Wylie, administratorul moşiei, un bărbat înalt şi nervos, intră în bibliotecă, acesta afişa un aer foarte încrezător.

Alteţa Sa nu părea că ar urmări raportul despre locuinţele închiriate cu aceeaşi atenţie ca de obicei. Stând aşezat la biroul său şi jucându-se cu pana de ia toc, Ducele asculta mai degrabă răbdător şi politicos. Aceasta până când domnul Wylie aduse în discuţie cabana de la Meadow Lane Lodge.

— Domnişoara Masters vă transmite scuzele ei pentru o înştiinţare atât de grăbită, dar doreşte să renunţe la casă şi să se mute din ea până la sfârşitul lunii.

— Ce?! tună Alteţa Sa, în vechea sa manieră.

Pierzându-şi brusc optimismul, domnul Wylie simţi o dorinţă puternică de a se băga sub scaun.

— Păi, n… nu credeam că Alteţa Voastră se va supăra. Cabana este atât de plăcută, încât nu va fi greu să găsim un alt chiriaş.

— S-o ia naiba de cabană! Dacă femeia asta are de gând să mai dispară o dată, am să…

Sumbra ameninţare rămase neterminată, deoarece ducele sări în picioare. Wylie se lipi speriat de un dulap până când Alteţa Sa trecu pe lângă el.

Îi auzi vocea puternică răsunând pe coridor, cerând să-i fie adus imediat calul. Tremurând, Wylie se blestemă în gând că dăduse crezare poveştii stupide a doamnei Bede despre recenta amabilitate a stăpânului ei. Spera că domnişoara Masters era o femeie cu nervii tari. Se părea că va avea multă nevoie de ei.

Inima Audrei părea apăsată de o greutate mai

mare decât a pachetului pe care-l căra în braţe, întorcându-se acasă din sat. Poteca părea că se întinde la nesfârşit în faţa ei, mărginită de câmpuri recoltate şi de arbuşti înalţi. Mai avea încă vreo două mile de mers până la cabană şi cerul de deasupra ei devenea din ce în ce mai ameninţător.

Cu toate astea, nu dădu nicio atenţie norilor care se strângeau, la fel de cenușii ca şi propria ei stare sufletească. În loc să se grăbească, mergea tărăgănat, mutând pachetul dintr-o mână în alta. Nu avusese un motiv întemeiat pentru a coborî în sat în acea dimineaţă. Cecily n-avea nevoie atât de urgentă de dantelă şi apă de trandafiri. Audrei nu-i lipsea, cu siguranţă, o nouă carte. Nu terminase încă „Ivanhoe”.

Motivul real era acela că dorise să evadeze de la cabană pentru o vreme, să scape de flecăreala mătuşii şi de întrebările nevinovate ale lui Cecily referitoare la plecarea ducelui. Avea nevoie să fie singură pentru a se gândi. Unchiul Matthew va fi în mod sigur supărat pe ea când va afla că a fost în sat şi nu a trecut să-l vadă. Dar nu se simţea în stare să înfrunte privirea pătrunzătoare a unchiului ei, după ce se întâmplase seara trecută…

Audra dormise prost, dar sperase totuşi că, atunci când se va trezi, îi va reveni mintea la cap. Dar nu se întâmplase aşa. Din clipa în care deschisese ochii de dimineaţă, imaginea lui Raeburn era acolo, umplându-i sufletul de un dor ciudat şi de străfulgerări de panică.

Când îl văzuse pe administratorul moşiei Ducelui trecând călare pe High Street, Audra nu mai stătuse pe gânduri. Îl informase hotărât pe domnul Wylie că

intenţiona să părăsească locuinţa din cabană.

Dar acum, urcând pe potecă şi mutând mereu dintr-o mână într-alta pachetul cu cărţi, dantelă şi apă de colonie, Audra începu să se îndoiască de ceea ce făcuse. Deşi nu putea spune că regretă, se simţea oarecum ruşinată. Ştia de ce fuge. Era absurd! Doar pentru că Ducele de Raeburn o sărutase! Alteţa Sa nu avea reputaţia unui bărbat afemeiat. În ciuda manierelor sale neconvenţionale şi cam dure, era totuşi un gentleman. Audra nu ştia exact care-i fuseseră intenţiile, dar era sigură că erau onorabile.

Ceea ce o îngrijora cel mai tare era faptul că, atunci când fusese în braţele lui, ei însăşi nu i-a păsat dacă gândurile lui erau în vreun fel necinstite. Îşi dorise doar ca el s-o sărute mereu şi toate celelalte lucruri ca bunăcuviinţa, reputaţia şi chiar lumea întreagă puteau să se ducă naibii.

Se întrebase de multe ori cum este să fii îndrăgostit. Acum ştia şi i se părea la fel de îmbătător şi tulburător pe cât îşi imaginase. Se comporta la fel ca Lady Arabella.

Audra se încruntă. Nu putea să nu-şi amintească ziua în care o prinsese pe mama ei plănuind să fugă împreună cu iubitul, părăsindu-l pe cel de-al patrulea soţ, sărmanul şi neghiobul Sir Claude Skeffington. Se îndrăgostise de un căpitan, un individ care îţi lua privirea cu uniforma lui roşie şi mustaţa ţepoasă. Niciuna dintre rugăminţile fierbinţi ale Audrei n-au fost în stare să-i schimbe hotărârea Lady-ei Arabella.

Fuga ei ar fi dezlănţuit un scandal îngrozitor, dar, din fericire, frumosul căpitan uitase să vină la întâlnirea plănuită. Lady Arabella fusese distrusă până la sfârşitul săptămânii, când s-a îndrăgostit

nebuneşte de un poet, pe care-l întâlnise la Contesa Lievens.

Întregul incident fusese în mod sigur mult mai supărător pentru Audra decât pentru mama ei. O învăţase, mult prea devreme, că izbucnirile bruşte ale iubirii trebuie tratate cu suspiciune, neacordându-li-se mai multă atenţie decât unui banal pojar.

Cât despre recenta ei întâlnire cu ceea ce mama ei numea „marea pasiune”, Audra îşi spuse că îşi va reveni. Când va pleca de la Meadow Lane, va uita incidentul cu Ducele de Raeburn. Se va întoarce la viaţa solitară şi liniştită pe care şi-o dorise dintotdeauna.

Departe de a o consola, acest gând îi provocă un fior de gheaţă în suflet. Niciodată pacea şi liniştea nu i se păruseră o promisiune mai tristă.

Grăbi pasul, încercând să îndepărteze acest sentiment. Era mai bine să ajungă la cabană înainte să înceapă ploaia. Ar fi avut de îndurat încă una din predicile mustrătoare ale mătuşii ei dacă se întorcea udă. Doamna Saunders avea să fie destul de furioasă oricum, când va descoperi că Audra plecase în sat, neînsoţită de fata în casă.

Concentrată la drum, Audra nu observă ceea ce apăruse pe alee în faţa ei. Tresări când percepu o pată roşcată tăindu-i calea şi îndreptându-se spre câmpul din dreapta ei.

Audra scăpă pachetul şi scoase un ţipăt, mai mult de surprinză decât de teamă. Animalul încremeni pe loc, nemişcat. Era o vulpe micuţă cu pieptul alb şi restul blănii din fire roşcate cu vârfurile negre. Pentru o secundă, Audra se trezi privind în nişte ochi

aurii, în care strălucea o inteligenţă aproape umană.

— Frumoasă mică, murmură Audra, dar vulpea se ascunse rapid în arbuştii de pe marginea aleii, înainte de a avea timp să-şi revină, Audra auzi venind din depărtare sunetul unui corn de vânătoare şi lătratul slab al unor câini.

— Entwhistle, şopti speriată Audra. Privi neliniştită în direcţia vulpii care dispăruse, încercând să evalueze şansele animalului de a scăpa. Era cale lungă până la linia îndepărtată a pădurii. Dacă puiul de vulpe nu avea vreo vizuină prin apropiere, era foarte probabil să fie prins. Desigur, pe un astfel de vânt, câinii lui Entwhistle îi puteau pierde urma.

Privirea îi căzu pe pachetul pe care-l scăpase şi, brusc, îi veni o idee. N-avea de gând să lase vulpea la voia întâmplării. Apucând pachetul, îl desfăcu şi scoase sticluţa cu apă de trandafiri pe care i-o cumpărase lui Cecily. Alergând spre locul în care vulpea apăruse pentru prima oară pe alee, o desfăcu şi începu să împrăştie conţinutul.

Lătratul ogarilor se apropiase. Audra zări câţiva călăreţi care veneau alergând peste câmp. De-abia avu timp să strângă de pe alee rămăşiţele pachetului şi să fugă să-şi caute o ascunzătoare în tufişuri.

Croindu-şi drum printre crengile uscate, putu în curând să audă o hărmălaie care venea dinspre alee. Adulmecând printre frunze, la vreo cincizeci de yarzi mai încolo, ogarii lui Entwistle se învârteau în loc nedumeriţi.

Satisfăcută, Audra privi cum câinii se opresc, cu cozile ridicate şi cu nasurile lipite de pământ, în locul în care apa de trandafiri a lui Cecily se îmbibase în noroi.

Nu trecu mult până când călăreţii apărură şi ei cu Sir Ralph călărind în faţa lor. Gonaciul le strigă să se oprească. Audra se cutremură la vederea felului în care Entwhistle îşi înfrână armăsarul, trăgând violent de hăţuri.

În timp ce restul călăreţilor se împrăştiau pe alee, Sir Ralph deja blestema:

— Javre afurisite! Aţi pierdut urma! urlă el, împărţind lovituri de cravaşă în stânga şi în dreapta.

Auzind unul din câini cum schelălăie, Audra îşi muşcă buzele, aproape regretând ce pusese la cale. Tremurând de indignare, porni să iasă afară din ascunzătoare gata să-l ameninţe pe Sir Ralph că va pune cravaşa pe el dacă nu încetează.

Fu oprită însă de un mârâit furios. Unul dintre ogari reuşise să descopere urma, care răzbătuse prin mirosul de colonie şi lătra zgomotos.

Gonaciul încuraja câinii:

— Huic, hiuc, şo pe ea, frumoşilor!

Înaaiiinteee!

— O, nu, se tângui în şoaptă Audra, realizând ce avea să urmeze.

Se înfundă în ascunzătoare cât putu mai bine, zgâriindu-şi mâinile în ţepii ascuţiţi. Pământul păru că se cutremură când călăreţii, urmărind ogarii, începură să sară peste tufiş. Copitele cailor aruncau bucăţi mari de noroi întărit pe lângă Audra. Îşi acoperi capul cu braţele, închise ochii şi-şi ţinu răsuflarea, temându-se ca nu cumva vreunul dintre cai să se prăbuşească peste ea.

Tevatura aceasta părea să dureze la nesfârşit, dar în câteva secunde încetă. Tremurând, Audra deschise ochii şi privi în urma călăreţilor şi cailor

care dispăreau peste câmp.

Oftând uşurată, Audra se ridică în picioare şi îşi scutură hainele. Aranjându-şi boneta, observă cât de zgâriate îi erau mâinile. Ei bine, episodul ăsta nu se desfăşurase aşa cum plănuise ea. Dar scăpase întreagă şi poate chiar îi dăduse vulpii o şansă de salvare.

Deşi încă ameţită, începu să-şi croiască drum prin tufiş înapoi spre alee, când realiză că ieşise din adăpost prea devreme. Un alt călăreţ cobora în galop spre ea.

Audra se gândi întâi să se ascundă la loc, dar era prea zgâriată peste tot ca să mai încerce din nou. Nu mai avea rost, oricum, deoarece călăreţul o şi observase şi o striga pe nume.

Se încruntă la auzul vocii bine-cunoscute. Raeburn. Era însă mai mult resemnată decât surprinsă. Bineînţeles că era el. Nu era asta menirea lui în viaţă, să apară lângă ea atunci când îşi dorea sau când se aştepta mai puţin?

În timp ce-şi înfrâna superbul armăsar negru, oprindu-se lângă ea, Audra privi drept în ochii lui întunecaţi. În duda faptului că era atât de năucită de incidentul anterior, inima îi zvâcni cu putere. Raeburn arăta mult mai impunător pe cal decât Sir Ralph. Înalt, cu şuviţe negre jucându-i în vânt, norii înşişi păreau că se sprijină pe umerii largi.

— Audra! ţipă el. Ai păţit ceva?

Ea reuşi să nege dând din cap, în timp ce el cobora din şa.

-Eşti sigură? Nu ţi-ai rupt nimic?

Îşi trecu uşor mâinile peste umerii ei. Chiar prin stofa groasă a pelerinei îi simţea căldura atingerii.

Nu- şi rupsese niciun os, dar era în pericol să i se topească toate dacă se mai apropia mult de ea.

Îndepărtându-i mâinile de pe umerii ei, Audra spuse gâfâind:

- Sunt bine, serios.

Îngrijorarea lui se prefăcu într-o mânie aprigă:

— Afurisită mică şi prostuţă ce eşti! Ce-ai mai făcut de data asta? Acum un minut m-am uitat în vârful dealului şi, ce-am văzut? O femeiuşcă ascunzându-se printre arbuşti, exact în drumul călăreţilor ieşiţi la vânătoare. Nu mi-am imaginat că poţi să fii tu.

— Nu cred că mă puteau vedea. Am fost norocoasă că nu m-a observat Sir Ralph.

— Norocoasă! Chiar voiai să fii călcată în picioare de bufonul ăla şi haita lui?

— Nu, bineînţeles că nu.

Deşi simţi că roşeşte de jenă, Audra se consideră oarecum obligată să-i explice cum încercase să distragă atenţia câinilor vărsând apa de trandafiri peste urme.

Ascultând-o, Raeburn se încruntă mai tare.

— Vrei să spui că l-ai urmărit pe Sir Ralph prin tot ţinutul ca să-i sabotezi vânătoarea?

— Nu, a fost un impuls de moment. Se crispă, luând o expresie rigidă. Ştiu că sună prosteşte, dar nu suport să văd că i se face vreun rău unei fiinţe, nici măcar unei vulpi. Încă una din ciudăţeniile mele, presupun. Nu înţelegeţi.

— Ba înţeleg perfect.

Tocmai asta era mai rău. Înţelegea, poate mai bine decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse ea vreodată. Ochii lui negri erau plini de atâta simpatie,

încât părea gata s-o îmbrăţişeze. Cu toate acestea, tonul îi era mustrător:

— Să nu te mai prind că te mai expui unui astfel de pericol. Dacă n-ai arăta destul de zguduită, te-aş mai zgâlţâi şi eu puţin, aşa meriţi.

Nota posesivă a acestor dojane destul de brutale ar fi trebuit s-o ofenseze. În schimb, simţi că i se moaie genunchii. Se dădu câţiva paşi înapoi şi îngăimă:

— Pericolul a trecut deja, aşa că nu e nevoie să vă mai faceţi griji. Mi-am aruncat pachetul cu lucruri în spatele tufişului. Mă duc să-l iau.

— Numai o clipă, Audra. Trebuie să-ţi vorbesc. O prinse de braţ şi o trase lângă el. Se întâmplă nişte lucruri pe care eu nu le înţeleg. Ce e aiureala aia cu plecatul de la Meadow Lane?

Audra îşi muşcă buzele.

— Deci domnul Wylie a fost deja să vă vadă. N-a pierdut deloc timpul.

Nu vedea niciun motiv pentru care să se simtă vinovată, totuşi nu se putea uita în ochii lui Raeburn.

— Sper că decizia mea nu o deranjează pe Alteţa Voastră.

— Ba mă deranjează al naibii. Presupun că această hotărâre nechibzuită are legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri seară…

— Am şi uitat de seara trecută. N-are nicio legătură cu decizia mea. Deoarece Cecily va pleca la Londra, cabana mi se va părea pustie. Chiar şi unchiul Matthew se gândeşte să se mute şi să se retragă la Bath.

— Pezevenghiul acela? Să-şi petreacă restul zilelor sorbind ape minerale într-o adunătură de bătrâni

ramoliţi? Ai putea să găseşti ceva mai credibil, draga mea.

— În orice caz, eu nu văd niciun motiv pentru a rămâne aici.

— Nici unul? întrebă el ameninţător.

Audra simţi că îi este teamă şi se îndepărtă din nou de el.

— Ar fi bine să plecaţi, Sir. În curând va ploua. Trebuie să mă grăbesc şi eu, astfel mătuşa şi sora mea se vor întreba ce-am păţit.

Întorcându-se pe călcâie, Audra porni pe alee cu paşi hotărâţi. Dar se pare că era inutil. Îl auzi venind după ea. Nu ştia să fugă repede şi, oricum, el ar fi ajuns-o din urmă.

Ţinându-şi calul de căpăstru, Raeburn îşi potrivi pasul cu al ei. Când Audra îndrăzni să arunce o privire spre el, observă că se încruntase, parcă mai mult nedumerit decât furios.

— Audra, ce te frământă? o întreabă.

Nu se aşteptase ca el să-i vorbească vreodată aşa, pe un ton liniştit, cald, aproape tandru.

— N… nimic.

— Atunci de ce fugi iar?

— N… nu fug.

El zâmbi trist.

— Fata mea dragă, dacă te-aş fi lăsat, ţi-ai fi suflecat rochia şi ai fi rupt-o la goană mai ceva ca bieţii ogari ai lui Entwhistle în urmărirea vulpii.

Audra nici nu încercă să nege, lăsă doar capul în jos, dorindu-şi ca boneta pe care o purta să fi avut borurile mai largi, pentru a-i ascunde bine faţa.

— Îmi dau seama că m-am purtat îngrozitor ieri seară, continuă el. Nu mă pricep prea bine să-mi

arăt sentimentele. De fapt, cred că n-am făcut-o deloc. Sper că nu crezi că, sărutându-te, am intenţionat să te jignesc.

— O, nu, nu. Cred că n-aţi intenţionat nimic. A fost doar un pariu, o glumă prostească. Vă rog, să nu mai vorbim despre asta.

— N-am glumit atunci, după cum nu glumesc nici acum. Vreau să mă însor cu tine.

— Ooh! Audra îşi ascunse, îngrozită, faţa în palme. Intenţiile dumneavoastră sunt foarte onorabile, dar consider că exageraţi. Nu aveţi de ce să vă simţiţi obligat să mă luaţi în căsătorie, ca şi cum m-aţi fi compromis.

— Compromis?! ţipă el furios. Dacă nu încetezi cu vorbele astea stupide, îţi arăt eu compromis. La naiba, femeie, sunt îndrăgostit de tine!

Cuvintele lui o făcură să tresară de o bucurie nebună, dar se stăpâni.

— Nu este posibil, Alteţă. De-abia m-aţi cunoscut. E foarte puţin probabil să vă fi îndrăgostit într-un timp atât de scurt.

— E la fel de puţin probabil şi să te trăsnească un fulger, şi totuşi amândoi ştim că se mai întâmplă. Sunt foarte conştient de faptul că ceea ce voi spune acum ţi se va părea o nebunie, dar nu mă pot abţine. *Te iubesc.*

— Atunci cred că ar trebui să vă întoarceţi la castel şi să vă acordaţi o lungă odihnă, Alteţă. Suficient de lungă pentru a redeveni dumneavoastră înşivă.

— Acesta este modul tău de a mă refuza? O apucă de bărbie, forţând-o să se uite la el. Vrei să spui că nu simţi absolut nimic pentru mine?

Audra se gândi că ar fi scăpat mai uşor dacă iar fi răspuns că da, însă nu putea, nu când se simţea înrobită de privirea lui. Spuse doar:

— Recunosc că am fost şi eu la rândul meu, plăcut tulburată aseară, dar nimeni nu ştie mai bine ca mine că nu trebuie să am încredere în astfel de emoţii subite.

— Zău? Şi de câte ori ai mai simţit aşa ceva până acum?

— Niciodată, fu nevoită ea să admită, băţoasă. Dar am văzut-o pe mama mea cum se îndrăgostea de două ori pe săptămână.

— Tu nu eşti ca mama ta, Audra.

— Nu? încep să am unele îndoieli.

Felul în care trase brusc aer în piept o avertiză că el ajunsese deja la capătul răbdării. Dar Audra nu apucă să reacţioneze în niciun fel, deoarece el o apucă de amândoi umerii, trăgând-o spre el. Protestele îi fură înăbuşite de gura lui, care se apăsă cu putere pe a ei.

Audra se zbătu, încercând să se smulgă din acel sărut, dar nu reuşi. Nu se putea împotrivi braţelor lui ca de fier. Şi în scurtă vreme împotrivirile ei deveniră din ce în ce mai slabe, dispărând până la urmă cu totul. Când buzele lui se dezlipiră de ale ei, Audra nu putu decât să murmure:

— Te rog…

— Ce-i? întrebă el cu glas răguşit. De ce te îndoieşti, Audra? Nu sunt un desfrânat, dar am sărutat suficiente femei ca să te pot asigura că între noi nu este o pasiune trecătoare. Nu-ţi cer să te măriţi cu mine, nici măcar luna viitoare. Doar să rămâi la cabană. Să avem o şansă să ne cunoaştem

mai bine şi apoi…

— N… nu pot, se plânse ea. Nu vreau. Nu mi-am dorit niciodată nimic din ceea ce mi se-ntâmplă acum. Am fost întotdeauna mulţumită să fiu celibatară, să trăiesc în linişte, singură, cu cărţile mele. Chiar nu puteţi înţelege?

-Nu, nu pot.

Însă de data asta când ea încercă să se elibereze, el îi dădu drumul.

— Nu sunt genul care să ia o femeie în căsătorie cu forţa, aşa că pleacă dacă simţi că trebuie. Pot doar să-ţi spun, din proprie şi amară experienţă, că o carte nu este o companie prea călduroasă într-o seară îngheţată de iarnă, domnişoară Masters.

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă. Între timp, calul se depărtase, păscând nişte smocuri răzleţe de iarbă. Ducele se îndreptă spre el cu paşi mari. Audra ar fi dorit să-l cheme înapoi, dar din mândrie şi încăpăţânare, se abţinu.

Apucând frâiele, Raeburn sări în şa şi se întoarse cu faţa spre Audra.

— Presupun că trebuie să-ţi spun adio, nu? Pot oricând să-i spun lui Wylie să nu caute un alt chiriaş pentru cabană… în cazul în care te răzgândeşti.

— Mă tem că n-o s-o fac.

El privi în jos spre ea şi clătină din cap, mai mult dezamăgit decât furios.

— Ciudat, dar aş fi pariat pe orice că nu ţi-ar fi niciodată teamă să-ţi dăruieşti inima. Se pare că nu te cunosc atât de bine pe cât credeam.

O salută, dădu pinteni calului şi plecă. Audra rămase multă vreme, după ce el dispăruse, încremenită în mijlocul aleii, neştiind dacă să plângă

sau să-l blesteme. Ultimele lui cuvinte o dureau. De fapt, o făcuse laşă.

— Nu contează, spuse ea cu mândrie. Cel puţin eu mi-am păstrat raţiunea, Alteţă, pe când dumneavoastră v-aţi pierdut-o cu siguranţă.

Capul încă îi vâjia de cele întâmplate. Ducele de Raeburn îndrăgostit de ea, cerând-o în căsătorie. Era o nebunie, era ridicol, imposibil.

— Ce mai ducesă aş fi fost, pufni ea iritată.

Dacă Raeburn ar fi fost în toate minţile, ar fi realizat şi el absurdul situaţiei. Într-o zi, după ce-şi va fi revenit, el îi va mulţumi că fusese atât de înţeleaptă să dispară din preajma lui, înainte să fie tentaţi să pornească pe un drum pe care l-ar fi regretat mai târziu amândoi.

Încurajându-se astfel, Audra se îndreptă spre tufişul în spatele căruia îşi aruncase pachetul, îl recuperă şi plecă din nou spre casă. Însă, pe drum, convingerea că avusese dreptate începu să i se clatine.

„Presupun că trebuie să-ţi spun adio”… Vocea lui Simon îi răsuna în minte ca un ecou, iar Audra îşi dori deodată să poată plânge la fel de uşor ca Cecily.

S-ar fi putut să-i facă foarte bine dacă îşi descărca sufletul. Însă, fiind aşa cum era, nu putea face nimic altceva decât să continue să meargă. Simţindu-şi inima grea, nici măcar nu observă că începuse să plouă.

10.

Ducele de Raeburn se ţinuse de cuvânt. Nu mai

stăruise asupra cererii în căsătorie. De fapt, nici nu mai încercase, s-o vadă. Până la sfârşitul săptămânii, Audra îşi revenise de ajuns încât să nu mai tresară la auzul numelui lui sau să se mai repeadă la fereastră ori de câte ori auzea tropot de copite pe alee.

Cât despre durerea surdă care părea că i se instalase în suflet, Audra presupunea că şi acesta va dispărea cu timpul. Cel puţin, decizia de a părăsi Meadow Lane fusese întâmpinată favorabil de mătuşa ei.

Doamna Saunders aproape că zâmbise când o anunţase că intenţionează să se mute.

— În sfârşit, eşti şi tu rezonabilă. Acum ar fi cazul să-ţi găseşti un cămin mai potrivit decât o cabană de vânătoare; de data aceasta, împreună cu o văduvă respectabilă care să-ţi ţină companie. Poate atunci când Cecily se va mărita, vei putea sta cu ea. O soră mai vârstnică şi nemăritată poate fi de mare ajutor când încep să vină pe lume copiii.

Mătuşa Saunders îi oferise şi alte sugestii utile referitoare la viitorul ei, până când Audra simţise că, dacă mai aude multe asemenea sfaturi, va face prima migrenă din viaţa ei. Fusese de-a dreptul uşurată când mătuşa Saunders îndreptase conversaţia spre viitorul lui Cecily şi se bucurase când o anunţase că se hotărâse să o ia pe Cecily cu ea la Londra.

Plecarea lor apropiată o obligase pe Audra să lase deoparte, pentru moment, planurile privind propria ei plecare de la Meadow Lane. Probabil că Wellington reuşise să-şi desfăşoare întreaga armată pe câmpul de luptă cu mult mai puţine eforturi decât se părea că erau necesare pentru a trimite o

fetişcană la Londra pentru sezonul de bal.
Cu două zile înainte de data stabilită pentru plecarea doamnei Saunders şi a lui Cecily, Audra, intrând în dormitorul surorii ei, fu întâmpinată de o privelişte de-a dreptul ameţitoare. Camera era plină de cufere deschise, împrăştiate peste tot, în timp ce patul era acoperit de panglici de păr, pălării, mănuşi şi rochii de muselină pe podea. Şi nici Cecily, nici camerista ei nu se vedeau nicăieri.
Oftând, Audra începu să împăturească ea însăşi câteva lucruri, aranjându-le pe fundul unuia dintre cufere. Deşi lui Cecily i se spusese că i se va face o nouă garderobă la Londra, ea insistase să ia cu ea aproape tot ce avea.
Spre uimirea ei, Audra descoperi printre veşmintele de pe pat o cămaşă de noapte de-a lui Cecily, care cu siguranţă, îi rămăsese mică. Punând-o deoparte, degetele Audrei se încurcară în volanele delicate de dantelă şi inima îi tresări la emoţia amintirilor. Dintr-o dată, îi reveni clar în minte vremurile când Cecily năvălea în dormitorul ei, arătând ca o stafie palidă şi blondă în cămăşuţă albă de noapte şi- şi punea capul în poala Audrei, încercând să scape de spaima vreunui coşmar sau cerându-i să-i spună o poveste. Picioarele lui Muffin erau reci ca gheaţa, deoarece copila uita mereu să-şi pună papucii.
Un neaşteptat val de tristeţe o cuprinse pe Audra. Împături grăbită cămaşa, încercând să-şi alunge acel sentiment şi-şi spuse că nu trebuie să se comporte ca o gâsculiţă sentimentală. Îi va duce dorul lui Cecily, însă nu era prima oară când se despărţeau.
Şi totuşi… Audra nu era în stare să se

autoamăgească. Când Cecily plecase la pension, Audra ştia cu siguranţă că se va întoarce. Dar de data aceasta era altceva. Remarca mătuşii Saunders o pusese pe Audra pe gânduri.

Când Cecily se va căsători... Şi, bineînţeles, Cecily o va face. Era rezultatul firesc al unui sezon la Londra pentru o fată ca Cecily – drăguţă, de familie bună, cu o zestre respectabilă. Audra nu se îndoia că Muffin va fi cerută în căsătorie de către un tânăr fermecător şi că-şi va construi propriul ei cămin. Ceea ce era foarte normal, aşa *trebuia* să fie.

Atunci, de ce oare propriul ei viitor îi apărea în culori atât de sumbre? Audra fusese întotdeauna sigură că ştie ce vrea. După toţi acei ani de agitaţie cu Lady Arabella, Audra nu-şi dorise nimic altceva decât linişte şi o viaţă solitară în care să se poată bucura de cărţile ei.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că solitudinea poate însemna, de asemenea, singurătate. Nu se gândise niciodată la căsătorie până în momentul în care Ducele de Raeburn îi apăruse în cale. Începu să se întrebe dacă făcuse bine că îl refuzase. Dacă nu propunerea de căsătorie, măcar cererea de a rămâne la Meadow Lane. El nu o rugase decât să-i acorde mai mult timp pentru a o cunoaşte, posibilitatea de a-i face curte, dar adevărul era că Audrei îi fusese teamă chiar şi de acest lucru. Spre deosebire de mama ei, ea nu fusese niciodată capabilă să-şi asume riscuri când era vorba de sentimente. Poate greşea, dar fusese întotdeauna mândră de faptul că era mai raţională decât mama ei. Acum nu mai era sigură de asta.

Uitând de împachetat, Audra se aşeză pe marginea

patului lui Cecily, sprijinindu-şi bărbia într-o mână. Nu se simţise în viaţa ei atât de dezorientată. Lady Arabella fusese ca o soră mai mare pentru ea. Audra îşi spusese întotdeauna că este suficient de independentă, că nu simte lipsa unei mame... până în acel moment. Acum ar fi dat orice pentru un sfat din partea unei femei mai vârstnice şi mai înţelepte.

Cufundată în aceste gânduri amare, nici nu observă când uşa dormitorului se deschise şi Cecily năvăli înăuntru. Ruşinată că fusese surprinsă pradă visării, Audra sări în picioare şi începu să împacheteze grăbită o rochie.

— Oh, Audra, aici erai! exclamă Cecily, smulgându-şi de pe umeri pelerina îmblănită şi *aruncând-o* pe pat peste celelalte haine. Obrajii erau îmbujoraţi de frigul de afară. De ce îmi împachetezi tu lucrurile? Heloise o să se ocupe de asta.

— Nu mă deranjează, spuse Audra. În ceea ce o priveşte pe camerista ta, este cu capul în nori zilele astea încât, dacă ar fi să laşi împachetatul în seama ei, ai ajunge la Londra doar cu o periuţă de dinţi.

— Într-adevăr. Sărmana Heloise! Fiind crescută la ţară, este total copleşită de perspectiva plecării.

— Spre deosebire de tine, care eşti de-a dreptul indiferentă, replică sec Audra.

Cecily se uită nedumerită la Audra, apoi se îndreptă spre oglindă. Cu obrajii radiind de veselie, îşi scoase pălăria şi chicotind, apucă o perie şi începu să- şi pieptene buclele aurii.

— Am terminat ultima probă la croitoreasă, spuse ea. Aşa că cel puţin voi avea o rochie decentă pentru călătorie. Şi nu-mi împacheta rochia de mătase liliachie. Voi avea nevoie de ea pentru a merge în

vizită după-amiază.

— O, nu, iarăşi! bombăni Audra.

Aceasta era încă un aspect neplăcut al şederii doamnei Saunders la Meadow Lane. Mătuşa ei nu contenise să accepte invitaţiile doamnelor din apropiere şi să le invite ea însăşi în vizită.

— Sper că nu mergeţi din nou la familia Coleby, spuse Audra.

— N... Nu. Cecily se opri din periatul părului, privind-o încurcată. C... Cred că mătuşa Saunders vrea să luăm toate trei ceaiul la Grayhawk Manor.

— Grayhawk Manor? Acolo locuieşte Entwhistle!

— Ştiu. I-am spus mătuşii că nu ţi-ar face plăcere, dar surorile lui Sir Ralph ne-au tot invitat. Mătuşa Saunders crede că ar trebui să mergem, întrucât Sir Ralph este baronet şi maestrul local de vânătoare, este o persoană importantă. Te rog, Audra, sper că nu te superi prea tare.

Audra ridică din umeri, spunându-i că, probabil, va suporta şi asta. Din fericire, Sir Ralph va fi plecat, aşa că n-o va plictisi cu poveştile lui de vânătoare. Oricum, nu avea nicio importanţă. Părea că nu-i păsa de nimic.

Începu din nou să-i trieze rochiile lui Cecily, când aceasta strigă:

— Oh, nu o arunca deoparte pe aceea, Audra. Este rochia mea preferată.

Audra îi sugeră ţâfnoasă că ar putea să înceteze să-şi mai aranjeze buclele şi să se ocupe ea însăşi de pregătirile de plecare.

— Dar m-am ocupat! replică Cecily indignată. De-abia m-am întors de la o plimbare cu Frou-frou, să o obişnuiesc puţin cu circulaţia aglomerată de pe

străzile din Londra.

— Şi ce fel de circulaţie ai putut tu găsi pe liniştita noastră alee?

— Suficientă. Căruţa veteranului şi trăsura Lady-ei Coleby au trecut pe lângă noi.

— Frou-frou s-a descurcat destul de bine până când a speriat, cu lătratul ei, calul Ducelui de Raeburn.

Audra se strădui să nu tresară la auzul numelui, dar inima îi bătea nebuneşte.

— Şi-a cumpărat o iapă nouă, spuse Cecily. Foarte jucăuşă.

O mulţime de întrebări prosteşti apărură în mintea Audrei. Cum arăta ducele? Ce spusese? Însă nu dădu glas nici uneia, aplecându-se mai mult deasupra cufărului şi continuând să împacheteze rochiile de parcă întreaga ei viaţă ar fi depins de asta.

Însă Cecily n-avea nevoie de niciun îndemn pentru a continua să vorbească:

— M-am temut că Alteţa Sa va fi furios pe Frou-frou. Şi doar ştie cât de tare mă înspăimântă când se încruntă. Dar după ce s-a liniştit calul, ducele a fost foarte amabil. Mi-a urat şedere plăcută la Londra şi chiar a întrebat ce faci tu. I-am spus că nu te-ai simţit prea grozav în ultima vreme şi că probabil suferi de o tulburare de bilă.

— Poftim?! Audra se ridică atât de brusc încât se lovi cu genunchiul de colţul cufărului. Scăpând o înjurătură, îşi frecă locul cu palma. Cecily! Ştii foarte bine că nu sunt bolnavă. Ce naiba te-a apucat să-i spui Alteţei Sale aşa ceva?

— Pentru că acesta este adevărul. Ai fost atât de palidă şi de tăcută în ultimul timp! Nici măcar n-ai

ţipat la Frou-frou când ţi-a ros coperta la „Wivehoe”.

— Era *Ivanhoe,* dar n-are importanţă. Oricum n-aş fi ajuns să termin cartea aia vreodată.

— Exact asta vreau să spun. N-ai prea citit, deci înseamnă că eşti bolnavă.

— Dar nu este nevoie să-i spui lui Raeburn toate astea, Cecily. Ar putea crede că eu…

Se opri stânjenită, străduindu-se să-şi aducă aminte că nu conta ce credea Raeburn, apoi continuă:

— Sunt convinsă că pe Alteţa Sa nu l-a interesat prea tare starea sănătăţii mele.

— Ba da. Părea foarte îngrijorat. Cred că ar fi venit să te vadă după-amiaza asta dacă nu i-aş *fi spus* că plecăm în vizită la Grayhawk Manor.

— Slavă Cerului, murmură Audra. Nu se gândise niciodată că va ajunge să se bucure că merge la familia Entwhistle.

— M-am tot gândit, Audra, continuă Cecily. Ştii… Cred că mătuşa Saunders s-a înşelat în privinţa ducelui.

— Înşelat? În ce sens?

Cecily nu răspunse imediat, fiind preocupată să-şi aranjeze o buclă rebelă. Satisfăcută în cele din urmă, lăsă peria din mână şi veni să se ghemuiască pe pat. Îşi lăsă capul pe spate şi o întreabă:

— Ţii minte seara în care a sosit mătuşa Saunders şi Alteţa Sa a cinat cu noi?

Audra făcu o grimasă, încuviinţând din cap. Cum putea să uite seara aceea vreodată?

Cecily continuă:

— Ei bine, mătuşa Saunders a crezut că ducele mă găsea atrăgătoare, dar între timp m-am gândit mai

bine la asta.

Cecily îşi încreţi năsucul cârn.

— Să nu mă baţi, Audra, dar am început să mă întreb dacă nu cumva tu îl interesezi pe duce şi nu eu.

— Eu? murmură răguşită Audra, simţind că roşeşte. C… ce absurd.

— Şi eu am crezut la fel la început, dar pe măsură ce mă gândesc mai mult, îmi este tot mai clar că tu şi Alteţa Sa vă potriviţi al naibii de bine unul cu altul.

— Crezi?

— Da, amândoi faceţi acelaşi tip de remarci usturătoare. El, în mod evident, detestă balurile, iar tu la fel. El n-ar avea nimic împotriva obiceiului tău de a-ţi aduce cartea la masă şi nici nu-l deranjează că eşti atât de deşteaptă. De fapt, cred că îi face chiar plăcere. Pe tine nu te-ar înspăimânta niciodată încruntarea lui teribilă sau temperamentul lui ursuz. Cecily oftă. Cred că ar fi absolut minunat să te facă ducesa lui şi să te ducă la castel, să trăiţi acolo fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Ce aiureală romantică, Cecily, spuse Audra, zâmbind nervos. Fericirea până la adânci bătrâneţi se întâlneşte numai în cărţi.

— Trebuia să bănuiesc că o să spui aşa ceva. Probabil că am fost o prostuţă să visez cu ochii deschişi despre tine şi despre duce, dar îmi fac atâtea griji pentru tine.

— Pentru mine? repetă Audra, vizibil mirată de această mărturisire.

— Cine o să aibă grijă de tine după ce plec eu? Vreau să spun, cine o să aibă grijă să nu-ţi strici ochii, stând mereu cu nasul într-una din cărţile alea

nesuferite, uitând să şi mănânci din cauza lor.

Audra se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs, dar Cecily părea atât de serioasă, încât se simţi profund emoţionată.

— O să mă străduiesc să nu mor de foame, Muffin, îi promise ea solemn.

Spre disperarea ei, ochii lui Cecily se umplură de lacrimi.

— Aproape că-mi doresc să nu mai plec.

— Dar, Cecily, n-ai vorbit decât despre Londra în ultimele două luni. Credeam că te-ai bucurat când mătuşa Saunders s-a hotărât să te ia cu ea.

— M-am bucurat. Mă bucur şi acum, dar mă şi îngrozesc în acelaşi timp.

Audra o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— De ce să fii îngrozită, draga mea? O să te distrezi de minune. Dacă este cineva care să fie născut pentru a merge la Almack, aceea eşti tu. Prevăd că o să fii aleasă frumoasa sezonului.

— Niciunul dintre aceste lucruri nu mă sperie. Ştii cât de mult îmi place să merg la baluri, să valsez şi să fac noi cunoştinţe. Cecily îşi muşcă buzele. Însă mi- am dat seama de ceva. M-am făcut mare, nu-i aşa? La anul, pe vremea asta, s-ar putea să fiu deja logodită, ba chiar măritată. Roşi violent. Este o perspectivă minunată, dar şi puţin înspăimântătoare, să-ţi încredinţezi inima şi întreaga viaţă în mâinile unui bărbat. Nu crezi?

— P… păi, eu… se bâlbâi Audra.

Ghemuindu-se mai tare lângă ea, Cecily spuse:

— O, ştiu ce gândeşti şi poate că ai dreptate. Sunt o proastă. Nu mă aştept să mă înţelegi, Audra. Ţie nu ţi-a fost niciodată teamă de nimic.

Audra fu incapabilă să-i răspundă sau s-o privească. O strânse scurt la piept pe Cecily, apoi se îndepărtă.

— Nu-i nimic, Muffin. Este normal să fii nervoasă înaintea unei plecări. Singura ta teamă ar trebui să fie acum că bietul Jack Coachman o să-şi rupă spinarea când va încerca să ridice cuferele astea ale tale.

Această remarcă glumeaţă o făcu pe Cecily să chicotească printre lacrimi. Glumind în continuare, Audra o făcu în scurt timp pe sora ei să zâmbească şi să se înveselească, Când Audra părăsi dormitorul, ducându-se să se îmbrace pentru calvarul vizitei la familia Entwhistle, Cecily îşi revenise de tot şi valsa prin cameră, încercând să decidă ce brăţări să-şi pună. Audra îi alungase toate temerile şi îndoielile.

Cu toate că ieşi zâmbind, Audra închise uşa în urma ei cu un oftat adânc. Ce bine ar fi, se gândi ea, dacă ar reuşi să facă şi pentru ea însăşi ceea ce făcuse pentru sora ei.

Audra nu se aştepta ca după-amiaza aceea săi facă prea mare plăcere. Mergând spre Grayhawk Manor îşi dorea să nu fi fost atât de apatică şi sa fi încercat să găsească o scuză pentru a scăpa de chinul de a lua ceaiul cu surorile lui Sir Ralph.

Vederea impozantului hol al casei familiei Entwhistle nu-i provocă nici urmă de entuziasm. Ceea ce constituise, pe vremuri, un sobru conac în stil georgian, fusese transformat într-o veritabilă oroare, din cauza nenumăratelor tablouri cu scene de vânătoare şi coarnelor de cerb atârnate pe pereţi, plus alte obiecte dezgustătoare la care nici nu te puteai uita. Audra privi mai îndeaproape unui dintre

ele şi constată cu stupoare că era un bot de vulpe ţintuit cu un piron de alamă. Îndepărtându-se revoltată, hotărî să nu le mai examineze şi pe celelalte.

Din fericire, salonul în care domnişoarele Entwhistle aleseseră să-şi primească oaspeţii era decorat într-o manieră mai inofensivă – câteva portrete de familie şi o colecţie de statuiete de Wedhwood pe o etajeră. Într-unul din capetele încăperii se zăreau un pian şi o harpă.

Audra spera în mod sincer că niciuna dintre gazdele sale nu intenţiona să le folosească în după-amiaza aceea. Ambele surori ale lui Sir Ralph aveau nişte voci deplorabile. Deşi nu erau gemene, arătau la fel de palide şi de decolorate şi Audra avusese deseori dificultăţi în a le deosebi între ele.

Când acestea le ieşiră în întâmpinare, făcând o reverenţă, Audra nu era sigură care era cea vârstnică şi care cea tânără, domnişoara Georgianna. De fapt, nici nu-i prea păsa, deoarece avea de gând să le lase pe mătuşa ei şi pe Cecily să întreţină conversaţia. Retrăgându-se pe o canapea cu o ceaşcă de ceai slab în mână, Audra începu să numere minutele până când calvarul avea să se sfârşească.

Atmosfera se mai înveseli puţin când Sir Ralph îşi băgă capul pe uşă pentru câteva momente. Era înconjurat de câţiva dintre fioroşii săi ogari, dar niciuna dintre surorile lui nu părea să se sinchisească de ei, nici măcar când unul înşfăcă nişte biscuiţi de pe tava de ceai.

După ce le salută pe doamna Saunders şi pe, Cecily, Sir Ralph îi sărută plin de entuziasm mâna

Audrei şi-i spuse:

— Pe onoarea mea, domnişoară Masters, când am aflat de la surorile mele că aţi acceptat invitaţia, nu mi-a venit să cred. V-aţi părăsit, în sfârşit, cărţile? râse zgomotos. Georgy sau Sophy trebuie să vă arate neapărat casa. Nu mă laud, dar Grayhawk Manor este un loc pe cinste. Este menţionat în toate ghidurile.

Audra reuşi să-i răspundă ceva politicos şi neutru. Dacă şi restul casei arăta la fel ca holul de la intrare, se gândi Audra, nu simţea nici o nevoie să vadă mai mult.

Dar doamna Saunders se arătă profund interesată de această propunere. Îi făcea o mare plăcere să viziteze casele altora, deşi Audra bănuia că scopul real era de a surprinde orice act de neglijenţă din partea servitoarelor, cum ar fi praful neşters de pe diferite obiecte.

Sophia, cea mai mare dintre surori, se oferi cu amabilitate să le conducă, pe doamna Saunders şi pe Cecily, prin cele mai frumoase încăperi ale conacului. Sir Ralph le deschise uşa să iasă, apoi se scuză:

— Eu aştept ceva să sosească în curând, spuse el, făcându-i Audrei cu ochiul. Nu pot să vă spun despre ce este vorba, domnişoară Masters. Este o surpriză. Dacă ajunge suficient de repede, poate vă las să-i aruncaţi o privire.

Spunând aceasta, cu intenţia vădită de a intriga pe Audra, Sir Ralph rânji şi ieşi din cameră, cu câinii după el.

Audra presupuse că se referea la vreun nou cal sau câine de vânătoare, aşa că nu se arătă deloc

surprinsă. În orice caz, nu eră nerăbdătoare să vadă niciun animal care urma să sufere în curând tratamentul nemilos al lui Sir Ralph.

Oricât de neplăcută ar fi fost compania baronetului, Audra aproape că regreta plecarea lui. Rămăsese singură cu domnişoara Georgianna Entwhistle, o tânără supărător de timidă, cu care era aproape imposibil să poarte cineva o conversaţie. Audra se simţea ca un dentist, care parcă îi smulgea cu cleştele fiecare cuvânt.

Se bucură când majordomul le întrerupse, intrând să anunţe sosirea unui nou musafir:

— Ducele de Raeburn aşteaptă în hol, domnişoară.

Audra înţepeni cu ceaşca de ceai în drum spre buze. Reacţia domnişoarei Georgianna fu cel puţin la fel de spectaculoasă. Scăpându-şi felia de pâine cu unt direct pe rochie, ţipă:

— Ducele! O, doamne, dumnezeule! Ce mă fac, domnişoară Masters? Of, dacă Sophia ar fi aici! Să-l primesc eu însămi pe duce?

Audra se abţinu din răsputeri să strige un „Nu!” categoric. Oricum n-ar fi fost de niciun folos, deoarece Georgianna nu-i aşteptă răspunsul, spunându-i repezit majordomului să îl invite pe oaspete înăuntru.

Frământându-şi nervoasă mâinile, domnişoara Georgianna se adresă bâlbâindu-se Audrei:

A… aşa o onoare n… neaşteptată. Alteţa Sa niciodată… Are un mod de a apărea luându-te prin surprindere, nu-i aşa?

— Ca diavolul însuşi, murmură Audra. În alte vremuri, ar fi fost cu siguranţă ars pe rug pentru vrăjitorie.

Georgianna păru de-a dreptul şocată de această remarcă, dar Audra fu scutită de a-i mai da vreo explicaţie, deoarece Raeburn în persoană îşi făcu apariţia.

Acesta se ivi, ca din senin, în cadrul uşii ca un adevărat spirit al răului. Audra încremeni. Dacă exista vreun loc pe lume unde să fie sigură că nu va da de ei, acesta era conacul lui Entwhistle, un om pe care ducele îl dispreţuia profund.

De aceea, Audra avu sumbra presimţire că ducele nu venise pentru niciuna dintre gazde. În definitiv, Cecily îi spusese exact locul în care se afla ea Audra, în acea după-amiază.

Bănuiala i se confirmă când îl văzu pe Raeburn năvălind în cameră, sărutând ţeapăn mâna Georgiannei şi adresându-i încruntat un „Bună ziua, domnişoară”. Apoi o fixă pe Audra cu o privire provocatoare.

Audra se simţi incapabilă să-i susţină privirea. Inima îi bătea nebuneşte. Oare cum trebuia să se comporte o femeie faţă de un bărbat pe care-l respinsese? Mereu se găsea pusă în situaţii despre care cărţile ei nu spuneau nimic, se gândi ea.

Simţind că moare de ruşine, Audra nu reuşi să îngaime decât un scurt „Bună ziua, Alteţă”.

Spre uşurarea ei, cele trei doamne se înapoiară tocmai atunci în salon şi Audra profită de ocazie ca să se repeadă în celălalt capăt al camerei şi să se prefacă a se uita pe fereastră, cu toate că, datorită emoţiei violente, nu vedea nimic.

Nici domnişoarele Entwhistle, nici Cecily nu păreau în stare să susţină, prea multă vreme, o conversaţie cu ducele, însă Audra spera că mătuşa ei

va reuşi acest lucru. Dar se înşela. Sub pretextul că îi aduce încă o ceaşcă de ceai, Raeburn veni lângă ea la fereastră.

— Vă faceţi că nu mă cunoaşteţi, domnişoară Masters? rosti el tărăgănat.

— N… nu, se bâlbâi ea. Admiram priveliştea. Este absolut minunată… Făcu o pauză, uitându-se în depărtare. Oare ce sunt acelea?

— Grajdurile, domnişoară Masters, acelea se numesc grajduri. Acolo se ţin caii.

Zâmbind ironic, îi oferi ceaşca de ceai dar ea o refuză, scuturând din cap. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât Audra nu avusese curajul s-o accepte.

Raeburn puse ceaşca jos şi Audra începu să se joace nervoasă cu gulerul de dantelă al rochiei. Nu reuşea să-l privească, dar era perfect conştientă cât de aproape stătea de ea. Realiză brusc cât de mult îi dusese dorul în ultimele zile, cât îi lipsise sunetul aspru al vocii Iul.

— E de-a dreptul surprinzător că vă văd pe *dumneavoastră* aici, spuse ea pentru a-şi ascunde tulburarea. Ştiam că Sir Ralph nu se numără printre favoriţii dumneavoastră.

— Nici printre ai dumneavoastră, îi reaminti el. În ceea ce mă priveşte, am simţit nevoia de puţină companie. E mare plictiseală la castel. Sora mea a plecat ieri înapoi la Hampstead.

— Nu ştiam.

— Mă tem că Gus a plecat cam dezamăgită. Şi-a dat atâta osteneală cu balul acela pentru a mă vedea, în sfârşit, alegându-mi o tânără potrivită, şi acum ducesa mult aşteptată întârzie să apară.

— Lady Augusta n-ar trebui să vă învinuiască pe

dumneavoastră pentru acest lucru. Cu siguranţă, aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă să vă găsiţi o mireasă.

— Oare? încep să cred că s-ar putea să fi renunţat prea uşor. Eşti foarte palidă, Audra. Sora ta mi-a spus că eşti bolnavă.

— Cecily e o proastă! spuse Audra, roşind puternic. M-am simţit cam ciudat în ultima vreme, admise ea. Dar nu e nimic serios, vă asigur. O să-mi revin.

— Cu siguranţă, draga mea. Dar de ce îţi doreşti asta?

Audra îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui şi, pentru moment, nu găsea niciun motiv. Conversaţia părea că alunecă pe un teren primejdios. Se dădu un pas înapoi, murmurând:

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la locurile noastre, Alteţă. Mă tem că mătuşa mea se uită la noi.

Era perfect adevărat. Doamna Saunders îi urmărea prin lornion cu o privire pătrunzătoare. Trecând grăbită pe lângă Raeburn, Audra îşi reluă locul lângă celelalte doamne.

Simon nu încercă prea curând să mai continue discuţia. Blestemându-se în gând, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să vină la Grayhawk Manor. Luase această hotărâre după ce vorbise cu Cecily pe alee în acea după-amiază. Inocenţa copilei îl făcuse să uite un lucru esenţial, şi anume că Audra se comporta destul de ciudat în ultima vreme.

De pildă, se hotărâse să-i calce pragul lui Sir Ralph, un om pe care ea îl detesta profund. De când îi respinsese cererea în căsătorie, Simon, din mândrie nu mai insistase. Insa, auzind de la Cecily

despre apatia în care căzuse Audra, speranţa îi reveni şi simţi că trebuie s-o vadă.

O privire în ochii ei îi fusese suficientă pentru a realiza că, în ultimele zile, ea fusese la fel de nefericită ca şi el. Dar cercetând-o mai atent, observă că era cuprinsă de acea panică binecunoscută, gata să fugă din nou de el.

Poate că, de fapt, el se dovedise a fi un balaur cam fricos, prea repede înspăimântat de zidul cu ţepi. Ştia că el însuşi putea fi deosebit de hotărât şi curajos dacă voia, dar nu i-ar fi fost de niciun folos. Existau câteva temeri pe care Audra trebuia să şi le învingă singură.

Nu realizase nimic venind acolo, poate doar îşi accentuase propriul sentiment de frustrare şi dezamăgire. Prin urmare, se hotărî să plece. Tocmai atunci, uşa salonului se deschise şi înăuntru intră Sir Ralph.

Chipul baronetului strălucea de încântare.

— Pe cinstea mea, a sosit! Veniţi repede cu toţii afară să vedeţi.

Simon nu avea nici cea mai vagă idee despre *ce* era vorba şi nici nu era interesat să afle. Dar Sir Ralph părea hotărât să nu le dea pace până nu ieşeau cu toţii să-i admire ultima achiziţie.

În timp ce doamnele îşi puneau şalurile, Simon îşi recuperă şi el haina şi pălăria. Sir Ralph îi conduse afară, în faţa casei. Simon nu observă nimic interesant. Nu era decât o căruţă trasă pe alee, din care hăitaşul lui Sir Ralph scotea ceva ce părea a fi o cuşcă.

Uitându-se mai atent, Simon descoperi că ceea ce se vedea dincolo de gratiile metalice era o vulpe

micuţă gri-argintie, care-i privea cu ochii plini de groază.

— Vai, ce drăguţă e! exclamă Cecily.

— Un animal! se cutremură doamna Saunders.

— Nu, *o vulpe,* spuse Sir Ralph. Am confiscat-o de la unul din chiriaşii mei. Neghiobul, descoperise nişte pui de-abia fătaţi şi abandonaţi şi nu mi-a spus nimic. Ăsta de-aici e singurul care a supravieţuit şi fiica lui l-a păstrat, în chip de căţeluş. Ce tâmpenie!

Baronetul chicoti, înghiontindu-l uşor pe Simon şi spunându-i vesel:

— După ce o să se facă mai măricică, vulpiţa asta o să le ofere un bun prilej de amuzament sportiv ogarilor mei, nu-i aşa, Alteţă?

Raeburn nu-i răspunse, gândindu-se cu dezgust la ceea ce înţelegea Entwhistle prin sport, însă reacţia Audrei fu mai mult decât una de simplu dezgust. Păli brusc, privirea îngrozită din ochii ei nefiind cu mult diferită de cea a puiului de vulpe din cuşcă.

Tremurând în aerul rece de noiembrie, celelalte doamne îşi pierduseră orice interes şi, ca urmare, se întoarseră în salon. Sir Ralph îi mai dădu hăitaşului său câteva dispoziţii privind vulpea, învârtindu-se în jurul căruţei.

Însă Audra îşi muşcă buza de jos, incapabilă de a se mişca de-acolo. Ridicându-şi privirea spre Simon, îi ceru parcă ajutor, arătând mai vulnerabilă ca oricând.

Simon blestemă cu glas scăzut, realizând că tocmai era pe cale să facă ceva necugetat. Se aplecă spre cuşcă şi desfăcu lacătul, gândindu-se că va avea noroc dacă Sir Ralph nu va face un atac de apoplexie.

Vulpea îl privi speriată. Simon se apropie precaut, ştiind că, deşi crescută în casă, era totuşi o creatură sălbatică.

— Oh, fiţi atent! Ar putea să vă muşte, spuse Audra, aplecându-se şi ea. Uite, luaţi şalul meu.

Îi întinse eşarfa moale de lână şi Simon reuşi să prindă vulpea în faldurile ei. Pentru prima oară de când îi refuzase cererea în căsătorie, Audra îi zâmbi.

Raeburn nu avu prea mult timp să se bucure de acest lucru, deoarece Sir Ralph îşi dădu dintr-o dată seama că se întâmplă ceva.

— La naiba! urlă el, venind grăbit spre ei.

Simon se pregătise să-i taie calea, dar o văzu pe Audra încordându-se, cu ochii scăpărând de mânie şi ştiu că Entwhistle era pe cale să încaseze cea mai dură mustrare din viaţa lui.

— Ce dracu aveţi de gând cu vulpea mea, domnişoară Masters? întrebă Sir Ralph, încruntându- se.

— Să-i dau drumul, murmură ea.

Nu era deloc răspunsul furios la care se aşteptase Raeburn, iar pe chipul ei se citea o teamă subită. Simon observă imediat motivul acestei schimbări de expresie. Nu era inspirată de frica faţă de Entwhistle, ci de trei ogari imenşi care apăruseră pe alee, venind dinspre grajduri.

Într-o zi atât de rece şi umedă, mirosul de vulpe era uşor de detectat. Câinii n-ar fi avut nicio dificultate în a-şi găsi prada, chiar dacă vulpea, înspăimântată, nici nu ieşise dintre faldurile şalului.

Lătrând puternic, ogarii se îndreaptă spre Audra. Ea se pregătea s-o ia la goană, ţinând vulpea în braţe şi ridicând-o deasupra capetelor lor. Raeburn reuşi

să-l apuce de zgardă pe unui dintre câini, însă Sir Ralph, blestemând într-una şi lovindu-i cu cizmele sale butucănoase, nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

Audrei îi străfulgeră prin minte că cel mai bun lucru era să bage vulpea la loc în cuşcă. Dar era deja prea târziu. Unul dintre ogari începuse s-o tragă cu labele de poalele fustei. Singura ei scăpare părea a fi s-o ia în direcţia casei.

Urcând în goană scările, auzi în urma ei, printre lătrături, strigătele puternice ale lui Raeburn şi comenzile categorice ale lui Sir Ralph, dar câinii nu păreau să-i asculte pe nici unul dintre ei.

Dintr-o săritură, cel mai mare dintre ogari o ajunse şi apucă un colţ al şalului între maxilarele sale puternice. Audra se năpusti spre uşa de la intrare, prăbuşindu-se dincolo de prag. În timp ce încerca din răsputeri să închidă uşa, simţi cum vulpea, îngrozită, îşi înfipse adânc dinţii în braţul ei.

Ţipă de durere, scăpând-o din mână şi lăsând uşa să se deschidă larg. Ogarii năvăliră în hol, după vulpe. Din nefericire, doamna Saunders deschise exact în acel moment uşa salonului, întrebând:

— Ce este această îngrozitoare…

Se opri brusc şi scoase un ţipăt. Vulpea îi trecu în viteză pe lângă picioare, iar câinii se aruncară după ea, doborând-o la pământ pe doamna Saunders.

Harababura care a urmat avea să-i rămână Audrei multă vreme în memorie ca o pată confuză. Mai târziu, nu-şi va mai aminti nimic altceva decât ţipetele înspăimântate ale femeilor, zgomotul ceştilor de ceai sparte şi lătratul câinilor.

Audra n-avea idee cât timp durase toată această

nebunie. Raeburn avu prezenţa de spirit să deschidă larg o fereastră, oferindu-i vulpii o ieşire şi apoi, împreună cu hăitaşul, reuşi să liniştească ogarii şi să-i scoată afară din salon.

De-abia atunci realiză Audra prin ce trecuse. Se prăbuşi într-un fotoliu, tremurând, ținându-și strâns mâna rănită. Îngrozită, contemplă dezastrul din încăpere. Peste tot se vedeau cioburi de ceşti şi de farfurii, mesele erau răsturnate, iar ceaiul vărsat forma o pată mare şi umedă pe covor. Sophia Entwhistle zăcea plângând pe o canapea, iar Cecily şi Georgianna încercau s-o liniştească dându-i să miroasă nişte săruri. Mătuşa Saunders privea, strângând din buze, petele de labe murdare de pe rochia ei.

Singurul care rămăsese calm era Raeburn. Acesta scoase batista şi-i înfăşură Audrei mâna rănită, oprind sângele care ţâşnea abundent.

— Adu-mi repede nişte coniac Entwhistle, se răsti el.

Dar Sir Ralph era prea preocupat de pierderea vulpii ca să-l audă. — Pe cinstea mea, sir, se lamentă el. Aţi lăsat să scape una dintre cele mai frumoase vulpi pe care le- am văzut vreodată. Ar trebui să vă provoc la duel pentru asta. Aşa ar trebui.

Raeburn îl privi crunt şi baronetul încetă. Din nefericire, doamna Saunders nu era la fel de uşor de intimidat. Imediat ce-şi reveni din şoc, sări mânioasă la Audra.

— Tu! Tu eşti de vină pentru incidentul acesta dezgustător!

— Vina este mai mult a mea, spuse Raeburn.

Însă doamna Saunders nici nu-l băgă în seamă,

continuând să ţipe la Audra:

— A fost o glumă răutăcioasă, o altă dovadă a vulgarului tău simţ al umorului. Ai adus câinii în salon în mod intenţionat.

— Nu-i adevărat, protestă Audra.

— Credeam că te-ai schimbat, că ai renunţat în fine la bizareriile tale şi ai învăţat să te comporţi cum se cuvine. Însă nu ştii să fii o doamnă, cum nici mama ta nu a ştiut niciodată. De data aceasta, mi-am luat complet mâinile de pe tine. N-am de gând să mai pun piciorul în casa ta niciodată.

Audra îl auzi pe Raeburn pufnind mânios şi îl strânse de mână, făcându-i semn să tacă.

— Înţeleg perfect, mătuşă Saunders, bâigui ea. Dar sper că supărarea ta nu se extinde şi asupra lui Cecily. O s-o iei la Londra, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Dacă nu pentru un alt motiv, măcar s-o scot pe copilă de sub influenţa ta nefastă.

— Ei bine, nu merg!

Declaraţia bruscă a lui Cecily îi lăsă pe toţi fără grai, inclusiv pe doamna Saunders. Fata sări de pe canapeaua pe care stătea cu domnişoara Entwhistle şi veni spre ei, cu obrajii în flăcări.

— Muffin... încercă Audra s-o tempereze, realizând că n-o văzuse niciodată pe sora ei tremurând atât de rău de indignare.

Cu ochii în lacrimi, Cecily bătu cu piciorul ei micuţ în podea şi i se adresă doamnei Saunders:

— N-ai făcut nimic altceva, de când ai sosit la Meadow Lane, decât s-o insulţi mereu pe sora mea şi asta mă irită foarte tare. Dacă ai de gând să te porţi în continuare atât de urât cu Audra, regret profund că ai venit să ne vizitezi şi îmi doresc să nu mă fi

invitat niciodată să stau la tine.

Buzele doamnei Saunders se strânseră şi ochii i se transformaseră în sloiuri de gheaţă.

— Dorinţa ta e foarte uşor de îndeplinit, copilă, spuse ea sec.

Clocotind de mânie, se ridică şi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere. Raeburn scoase un fluierat abia auzit de uimire şi o privi admirativ pe Cecily. Audra înghiţi cu greutate, simţind cum i se pune un nod în gât. Cu toate că era profund mişcată de modul neaşteptat în care sora ei îi sărise în apărare, nu se putu abţine să nu exclame:

— Oh, Muffin! Ce-ai *făcut?*

Cecily ridică din umeri a nepăsare.

— N-are importanţă, Audra. Cine şi-ar putea dori să se ducă la Londra; atât de plictisitoare şi de demodată?

După această remarcă eroică, izbucni în plâns şi veni lângă Audra, ascunzându-şi capul în poala ei.

11.

Imediat ce se întoarse la Meadow Lane, doamna Saunders îşi împachetă grăbită lucrurile. N- avea de gând să mai petreacă nici măcar o singură noapte în compania unor fetişcane obraznice şi nerecunoscătoare ca nepoatele ei. Epuizată de evenimentele acelei zile, Audra nu încercă în niciun fel să o împiedice.

Era mult prea preocupată de Cecily. Datorită stării

de hiperexcitaţie şi cruntă dezamăgire, copila făcuse o migrenă. Audra îi dădu nişte calmante şi răsuflă uşurată când Cecily, în cele din urmă, adormi.

Audrei nu-i veni uşor să asiste la plecarea doamnei Saunders. Afară se întunecase deja când aceasta, cu o expresie jignită, se îndrepta spre uşa de la intrare. Audra o conduse, politicoasă, şi o aşteptă până când se instală în trăsură, deşi mătuşa ei refuzase să-i spună la revedere.

Audra se dădu un pas înapoi când vizitiul dădu bice cailor. Trăsura nu dăduse încă colțul aleii când Ducele de Raeburn îşi făcu apariţia, călare, în josul aleii. Acesta îşi duse vesel un deget la pălărie, salutând trăsura care trecea, gest despre care Audra era sigură că trecuse neobservat.

Rămase în faţa uşii, privindu-l pe duce cum se apropie, pentru prima oară nefiind surprinsă că-l vede. Ştiuse, într-un fel, că va veni la ea în seara aceea.

Raeburn se opri în faţa ei, cu marginile pelerinei de călărie fluturându-i în vânt. Privi în jos spre ea, zâmbindu-i.

— Să înţeleg că sunteţi acasă de data aceasta, domnişoară Masters?

— Cred că da, Alteţă, răspunse Audra.

Descălecând, ei dădu calul în grija unuia dintre grăjdari, apoi o urmă pe Audra în casă. Doamna Meguiness pufni dezaprobator văzând că Audra îi luase sarcina de a primi vizitatorii, dar se duse să aducă răcoritoare în salon.

Încă îngheţată, pentru că stătuse afară fără şal, Audra se apropie de şemineu şi-şi întinse palmele în direcţia focului. Cu toate că era deplin conştientă de

apropierea lui Raeburn, se simţea ciudat de calmă.

— Mătuşa ta a plecat ca un fulger, remarcă ducele. Ce consecinţe îngrozitoare a avut aventura noastră de azi după-amiază! Ştii că Sir Ralph a jurat că nu va mai invita niciodată la ceai pe niciunul dintre noi?

Audrei îi scăpă un zâmbet batjocoritor.

— Cred că o să supravieţuim, spuse ea.

— Ce-ţi face mâna? o întrebă, apropiindu-se. Trebuie să ai grijă să nu se infecteze. Te mai doare?

Audra dădu din cap în semn că nu. Se temea că tot calmul o va părăsi dacă el o va atinge. Cu toate acestea, nu se trase în lături când el îl luă mâna, examinându-i bandajul din jurul încheieturii.

Raeburn spuse încet:

— Îmi pare rău, Audra. Tot dezastrul ăsta a fost din vina mea. Dacă nu i-aş fi dat drumul vulpii din cuşcă…

— Ai făcut-o doar ca să-mi faci mie plăcere. Mă îndoiesc că un bărbat dintr-o mie ar înţelege sensibilitatea mea în ceea ce priveşte animalele. Şi tu eşti singurul pe care îl cunosc care a ţinut cont de asta.

— Presupun că asta ne face pe amândoi să părem nebuni.

— Poate chiar suntem. Cecily spune… se opri roşind uşor.

— Ce? insistă el.

— Că ne potrivim foarte bine.

— Ce copil înţelept!

— Cel mai nefericit dintre copii. Acesta este singurul meu regret cu privire la întâmplarea de astăzi. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de familia Entwhistle sau de dezaprobarea mătuşii mele. Dar

mă simt îngrozitor când ştiu că din cauza mea a pierdut Cecily sezonul de bal de la Londra.

— Există o soluţie şi pentru asta.

— Nu-mi sugera să-i scriu mamei. Cred că ştii la fel de bine ca mine cât de inutil…

— Mă gândeam la sora mea.

— Lady Augusta?

— Habar n-ai cât de mult îi place lui Gus să facă pe peţitoarea. Va fi încântată să-i fie naşă surorii tale. S-ar putea chiar să compenseze tot chinul la care am supus-o în ultimele săptămâni.

— Dacă crezi într-adevăr asta, spuse Audra nesigură. Ar fi minunat pentru Cecily, cea mai mare favoare. Nu ştiu cum aş putea să te răsplătesc vreodată pentru atâta amabilitate.

— Stai liniştită. Nu cer nimic absurd, cum ar fi să te măriţi cu mine, cu toate că tot mai cred că ar fi o idee foarte bună.

— Poate că ar fi, mai ales că aş vrea să-ţi mai cer încă o favoare.

Simon o privi întrebător.

— Poate că nu este prea târziu… Vreau să spun, poţi să-i dai instrucţiuni administratorului tău, domnul Wyile, să nu mai caute un alt chiriaş? Am constatat că nu sunt atât de nerăbdătoare să… să fug de aici pe cât credeam.

Un alt bărbat ar fi dorit probabil să i se spună mai clar, dar Raeburn nu era genul să aibă nevoie de explicaţii. Îşi desfăcu larg braţele, rostindu-i numele cu tandreţe:

— Audra.

Ea i se cuibări la piept, ascunzându-şi faţa în umărul lui. El o strânse mai tare lângă el şi o sărută

pe păr.

— Trebuie să ai răbdare cu mine, Raeburn. Am fost celibatară vreme îndelungată. După ce am văzut-o pe mama făcându-se de râs de atâtea ori, sunt încă înspăimântată de perspectiva de a fi îndrăgostită.

— Crezi că eu nu? spuse el, trăgând-o mai aproape şi privind-o tandru. Vei avea tot timpul. Chiar după ce ne vom anunţa public căsătoria, vei avea la dispoziţie trei săptămâni în care să te poţi răzgândi, dacă vrei.

Se apleca să o sărute, dar ceva îi căzu din buzunar. Ea fu uimită când văzu că este „Ivanhoe”.

— Sora ta mi-a povestit ce s-a întâmplat cu volumul tău, spuse el. Mă gândeam să ţi-l împrumut pe al meu.

Audra îl luă cu aviditate.

— Credeam că n-o să mai aflu niciodată ce li se întâmplă lui Ivanhoe şi iubitei lui la sfârşitul cărţii.

— Dacă vrei, spuse Raeburn, aş fi bucuros să-ţi arăt eu.

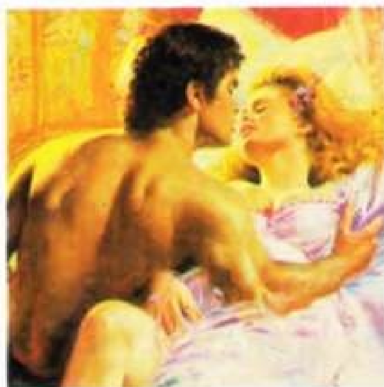
Strângând-o cu putere la piept, buzele lor se uniră într-un sărut lung şi apăsat.

Deodată, Audrei îi trecu prin minte un gând nedesluşit. În multe privinţe, Raeburn era cu mult mai bun decât oricare carte din biblioteca ei. Înlănţuindu-l cu braţele, Audra nici nu observă când cartea îi scăpă din mână.

SFÂRŞIT

De aceeaşi autoare :

REÎNTOARCEREA

BESTSELLER

Editura „UNO" Bucureşti

ISBN: 973-95397-9-11

Lei 3000